

ДЖОН ГРИШАМ ТЕОДОР БУУН АКТИВИСТ

Част 4 от „Теодор Буун“

Превод от английски: Надежда Розова, 2013

chitanka.info

1

Противниковият отбор беше от „Сентръл“, другото училище в града, големия съперник на прогимназията в Стратънбърг. На всяка игра, мач или състезание срещу „Сентръл“ напрежението беше по-силно, зрителите — по-многобройни и изобщо всичко изглеждаше по-значимо. Това важеше дори за дебатите. Един месец по-рано отборът за дебати на осмокласниците от прогимназията в Стратънбърг беше спечелил в „Сентръл“ пред препълнена зала и когато съдиите оповестиха решението си, зрителите не бяха щастливи. Разнесоха се възгласи на недоволство, но те бързо стихнаха. От всички се очакваше възпитано поведение и спортсменство, независимо кой печелеше.

Капитан на отбора на прогимназията беше Теодор Буун, който беше и откриващ, закриващ и консултант в напрегнати моменти. Тео и съотборниците му никога не бяха губили, но не бяха съвсем недостижими. Два месеца по-рано се бяха изравнили по точки с отбора на момичетата от тяхното училище след ожесточени дебати относно повишаването на възрастта за получаване на шофьорска книжка от шестнайсет на осемнайсет години.

В момента обаче Тео не мислеше за стари дебати. Намираше се на сцената, седнал зад сгъваема масичка. От едната му страна беше Арън, от другата — Джоуи, и тримата изтупани със сака и вратовръзки, и тримата вперили поглед към отсрещния край на сцената, където беше отборът на „Сентръл“. Господин Маунт, съветник на Тео, приятел и треньор в дебатите, говореше по микрофона:

— А сега, заключително изявление за прогимназията на Стратънбърг ще направи Теодор Буун.

Тео погледна към публиката. Баща му седеше на първия ред. Майка му, известна адвокатка по бракоразводни дела, беше заета в съда и съжеляваше, че ще пропусне да види единственото си дете в действие. Зад господин Буун имаше цял ред момичета, сред които Ейприл Финмор, една от най-близките приятелки на Тео, а също и Хали Кършо, най-популярното момиче от всички осми класове. Зад

момичетата бяха седнали групичка техни учители: мадам Моник от Камерун, която преподаваше испански и беше втората любимка на Тео — след господин Маунт, разбира се, — а също и госпожа Гарман, която преподаваше геометрия, и госпожа Евърли, учителката по английски. Присъстваше дори директорката, госпожа Гладуел. Като цяло хубава публика за дебати. Ако беше баскетболна или футболна среща, щеше да има два пъти повече зрители, но пък онези отбори се състояха от повече от трима играчи, а и, честно казано, мачовете бяха по-вълнуващо зрелище.

Тео се постара да не се замисля над тези неща, но не му беше лесно. Боледуваше от астма и не можеше да участва в спортните състезания, затова дебатите бяха шансът му да се изявява пред публика. Радваше го фактът, че повечето му съученици се ужасяваха да говорят пред много хора, а на него това предизвикателство му допаднаше. Джъстин можеше да дриблира с баскетболна топка между краката си и по цял ден да вкарва кошове от наказателната линия, но вдигнеха ли го в час, се стесняваше като четиригодишно хлапе. Брайън беше най-бързият тринайсетгодишен плувец в училището и ходеше наперено като велик спортист, но изправеха ли го пред хора, се панираше.

Не и Тео обаче. Той рядко седеше по скамейките да насърчава другите деца, по-често се навърташе в съдебните зали и наблюдаваше как адвокатите водят битки пред журито и съдиите. Някой ден щеше да стане прочут адвокат и макар да беше само тринайсетгодишен, вече беше усвоил безценния урок, че говоренето пред публика е важно за успеха. Не беше лесно. Всъщност, докато приближаваше подиума или стоеше на него, Тео се държеше делово, но стомахът му ставаше на топка и сърцето му биеше лудо. Беше чел истории за велики спортисти и за техните ритуали преди състезание, как мнозина от тях били толкова напрегнати и раздразнителни, че дори повръщали. На Тео не му се гадеше, но изпитваше някакъв страх и смущение. Един адвокат, ветеран в съдебната зала, веднъж му каза: „Ако не си напрегнат, синко, значи нещо не е наред“.

Тео определено беше напрегнат, но от опит знаеше, че това е само временно. Започнеше ли играта трепетът изчезваше. Докосна микрофона, погледна към модератора и каза:

— Благодаря ви, господин Маунт. — Обърна се към отбора на „Сентръл“, прокашля се, напомни си за пореден път да говори ясно и бавно и започна: — И така, господин Бледсоу изтъкна някои основателни съображения, особено с твърдението, че който нарушава закона, не бива да се възползва от него. А също, че много американски ученици, които са родени тук и чиито родители са родени тук, не могат да си позволят да учат в колеж. Тези аргументи няма как да бъдат пренебрегнати.

Тео си пое въздух и насочи вниманието си към зрителите, но избягваше да гледа конкретно някой в очите. Опитът му в дебатите го беше научил на някои неща и едно от най-важните беше да избягва да се визира в лицата от публиката. Те разсейваха. Можеха да станат причина да изгубиш нишката на мисълта си. Вместо тях, докато говореше, Тео гледаше предмети — празна седалка отдясно, часовник в дъното на стаята, прозорец отляво — и непрекъснато местеше поглед от едно на друго. Така създаваше ясното впечатление, че следи настроението на публиката, гледа сериозно, общува. Внушаваше усещането, че се чувства несприетено на подиума, а на съдиите това винаги им харесваше.

— Но децата на работниците без документи — преди ги наричахме незаконни имигранти — не са имали избор къде да се родят, нито могат да избират къде да живеят. Родителите им са взели решение да влязат незаконно в Съединените щати и са го направили най-вече защото са гладували и са си търсели работа. Не е честно да наказваш децата за делата на родителите им. В нашето училище, а също в „Сентръл“ и във всяко друго в окръга има ученици, които не би трябвало да са тук, защото родителите им са нарушили закона. Ние обаче ги допускаме, приемаме ги и нашата система ги образова. Често те стават наши приятели.

Въпросът беше болезнено актуален. Щатът беше злял от шумно движение, което настояваше на децата на работниците без документи да бъде забранено да се записват в държавните колежи. Привържениците на забраната твърдяха, че големият брой „незаконни“ ще промени университетската система, ще лиши от достъп американски студенти, които иначе биха били приети в колежа, и ще изразходва милиони долари от данъците, които плащат пълноправните

американски граждани. Засега отборът на „Сентръл“ беше обосновал тези доводи добре по време на дебата. Тео продължи:

— Законът изисква нашето училище и всяко училище в щата да приема и да образова всички ученици, откъдето и да са. Ако щатът е длъжен да плаща за първите дванайсет години, защо тогава той да има правото да затръшва вратата, когато тези ученици са готови за колежа?

Тео имаше някои нахвърляни бележки пред себе си, но не свеждаше очи към тях. Съдиите много харесваха, когато дебатиралите не гледат в листове, и в момента Тео трупаше точки. И трите момчета от „Сентръл“ разчитаха на онова, което си бяха написали предварително. Тео изпъна показалец и заяви:

— Първо, е въпрос на справедливост. Всички сме чували от родителите си, че очакват от нас да учим в колеж. Това е част от американската мечта. В такъв случай изглежда несправедливо да бъде приет закон, който ще забрани достъпа до колежите на много от нашите съученици, на много от нашите приятели. Тео изпъна още един пръст. — Второ, съревнованието винаги е нещо положително. Господин Бледсоу застъпва позицията, че американските граждани трябва да бъдат приоритетно приемани в колежите, защото родителите им са били тук първи, въпреки че някои от тези кандидати не са толкова добре подготвени, колкото децата на работниците без документи. Не следва ли нашите колежи да приемат най-добрите и точка? В този щат всяка година има около трийсет хиляди места за първокурсници. Защо някой да се радва на специално отношение? Ако нашите колежи приемат най-добрите студенти, това не прави ли колежите по-силни? Разбира се, че да. Никой не бива да бъде приеман, ако не го заслужава, точно както и никой не бива да бъде отхвърлян заради това къде са родени родителите му.

Господин Маунт се мъчеше да овладее усмивката си. Тео беше в стихията си и го съзнаваше. Той успя да добави гневна нотка в тона си, като внимаваше да не звучи прекалено драматично, а само колкото е уместно, за да внуши посланието си: това е толкова очевидно, как може някой да спори с мен? Господин Маунт вече беше виждал такова негово поведение. Тео се готвеше да нанесе смъртоносния удар.

Трети пръст се изпъна във въздуха, когато той заяви:

— И последното съображение... — Замълча, пое си дъх и огледа залата така, сякаш последният му довод, какъвто и да беше, щеше да е

толкова верен и ясен, че у никой присъстващ не можеше да остане и капка съмнение. — Има толкова много изследвания, доказващи, че пред хората с колежанско образование се откриват повече възможности, че те имат по-хубава работа и по-високи заплати от хората без висше образование. Колежът е летящ старт за по-добър живот. А по-високите заплати означават повече приходи от данъци, което води до по-хубави училища и по-добри колежи. Хората, лишени от възможност да учат в колеж, най-вероятно ще станат безработни, което създава най-различни проблеми.

Тео отново замълча и бавно хвана най-горното копче на сакото си. Знаеше, че с копчето всичко е наред, но целеше да внуши изключителна поверителност.

— И в заключение: схващането, че трябва да затръшнем вратите на колежа под носа на учениците, чиито родители са влезли в страната нелегално, е лоша идея. И вече е отхвърлена в повече от двайсет щата. Затова Министерството на правосъдието във Вашингтон обеща да възбуди съдебно дело в този щат, ако бъде приет такъв закон. Той е недалновиден, злонамерен и просто несправедлив. Америка е страната на неограничените възможности и в един или друг момент всички наши предци са пристигнали тук като имигранти. Ние сме нация от имигранти. Благодаря ви.

Господин Маунт се появи на сцената, докато Тео се връщаше на мястото си. Учителят се усмихна и каза:

— Да аплодираме силно и двата отбора.

Публиката, която беше предупредена да не изразява подкрепата или неодобрението си, докато текат дебатите, заръкопляска въодушевено.

— Да направим кратка пауза — каза господин Маунт.

Тео, Арън и Джоуи бързо се изправиха и прекосиха сцената, за да се ръкуват с отбора на „Сентръл“.

Шестте момчета изпитваха облекчение, че напрежението най-сетне е спаднало. Тео кимна на баща си, който му направи знак с вирнати палци. Чудесно представяне!

След минути съдиите оповестиха победителя.

2

Сакото и вратовръзката вече ги нямаше и Тео се чувстваше по-удобно с обичайните си сиво-кафяви панталони, макар че бялата му риза беше прекалено официална. Учебните занятия бяха свършили, последният звънец беше звъннал и в тази сряда Тео се запъти към залата, където репетираше оркестърът. Това беше клас извън задължителната програма. Пътюм няколко осмокласници го поздравиха за поредното чудесно представяне. Тео прие поздравленията усмихнат и мимоходом, все едно не е кой знае какво, но се чувстваше много доволен от себе си. Наслаждаваше се на поредната победа, без да се перчи. „Никога не се главомайвай — посъветва го веднъж един адвокат ветеран в съдебната зала. — Защото следващото съдебно жури може да ти разбие сърцето.“ Или пък следващият дебат може да завърши с поражение.

Тео влезе в голямата зала и после отиде в по-малката, където няколко ученици вадеха инструментите си и се приготвяха за репетиция. Ейприл Финмор оглеждаше цигулката си, когато Тео се приближи.

— Представи се чудесно — тихо каза тя. Ейприл рядко говореше достатъчно високо, за да я чуват хората. — Беше най-добрият.

— Благодаря. Радвам се, че дойде. Имаше доста зрители.

— Ще станеш страхотен адвокат, Тео.

— Такъв е планът. Но не съм сигурен къде се вписва в него музиката.

— Навсякъде има място за музиката — увери го тя.

Щом казваш.

Тео отвори голям калъф и внимателно извади едно училищно виолончело. Ейприл и още няколко ученици притежаваха инструментите си. А други като него все още използваха училищните, защото не бяха сигурни колко време ще продължи увлечението им. Тео беше записал предмета, защото Ейприл го убеди и защото на майка му страшно ѝ допадна идеята той да свири на някакъв инструмент.

Защо виолончело? Тео не беше сигурен и не помнеше защо е избрал този инструмент. Всъщност изобщо не беше сигурен, че е взел решението сам. В струнния оркестър има няколко цигулки и виоли, голям контрабас и поне едно виолончело, а обикновено и пиано. Момичетата предпочетоха цигулките и виолите, Дрейк Браун грабна грамадния контрабас, а за челото нямаше желаещи. В мига, в който докосна инструмента, Тео разбра, че никога няма да се научи да свири добре на него.

Предметът беше добавен в последния момент към настоящата шестседмична програма и беше обявен като клас за начинаещи, които за пръв път свирят на някакъв инструмент. За пълни новаци без никакъв опит, за ученици, които нямат почти никаква музикална подготовка и още по-малко талант. Тео се вписваше идеално, повечето други деца също. Беше ненатоварващ предмет за един час седмично, чиято цел беше предимно развлекателна в съчетание с мъничко обучение.

Развлечението осигуряваше господин Састрънк, пъргаво дребно старче с дълга побеляла коса, трескави кафяви очи, няколко нервни тика и едно и също избеляло сако в кафяво каре всяка седмица. Твърдеше, че по време на дългата си кариера е дирижирал няколко оркестъра, а през последното десетилетие преподаваше музика в колежа „Стратън“. Имаше великолепно чувство за хумор и посрещаше със смях грешките на децата, а такива имаше постоянно. Казваше, че работата му е само да ги въведе в музиката, да им помогне „да я вкусят“. Не си въобразяваше, че ще ги превърне във велики музиканти. „Да усвоим основните неща, деца, да се поупражняваме и да видим как върви“, казваше той всяка седмица. След четири урока на учениците не само им стана приятно, но и започнаха да се отнасят по-сериозно към заниманието си с музика.

Всичко това щеше да се промени.

Господин Састрънк закъсня с десет минути и когато влезе в залата за репетиции, изглеждаше обезпокоен и изморен. Обичайната му усмивка се бе стопила. Огледа децата, сякаш не беше сигурен какво точно да каже, и поде:

— Идвам от кабинета на директорката и, както изглежда, съм уволнен.

Десетината ученици в залата се спогледаха объркано. Господин Састрънк като че ли всеки момент щеше да се разплаче. Той продължи:

— Току-що ми беше обяснено, че държавните училища са принудени да предприемат редица съкращения по финансови причини. Явно няма толкова пари, колкото са очаквали, затова някои по-маловажни предмети и програми се прекратяват незабавно. Съжалявам, деца, но курсът ни току-що беше отменен. Всичко свърши.

Учениците стояха стъписани и безмълвни. Бяха не само разстроени от загубата на любим предмет, но им беше мъчно и за господин Састрънк. На една от предишните репетиции той се беше пошегувал, че спестява малката си заплата от училището, за да попълва своята колекция от музикални дискове с произведения на велики композитори.

— Не е честно — каза Дрейк Браун. — Защо въвеждат предмет, като не могат да го задържат?

Господин Састрънк не разполагаше с отговори.

— Попитайте някой друг — каза той.

— Нямате ли договор? — попита Тео и тутакси съжали, че си е отворил устата.

Не беше негова работа дали господин Састрънк има, или няма договор. Тео обаче знаеше, че всеки учител в градските училища подписва едногодишен договор. Господин Маунт им го беше обяснил в часовете по „Държава и право“.

Господин Састрънк само изсумтя, усмихна се и каза:

— Разбира се, но в него не пише много. Просто се казва, че училището може да отмени предмета по всяко време при основателна причина. Обичайният договор.

— Да, не е много — измърмори Тео.

— Така е. Съжалявам, деца. Явно заниманията ни приключиха. Наистина ми беше много приятно тук и ви пожелавам всичко най-хубаво. Някои от вас са много даровити, други не са, но, както съм ви казвал, всички може да се научите да свирите, ако се трудите упорито и се упражнявате. Помнете, с упражнения всичко е възможно. Късмет. — С тези думи господин Састрънк бавно и печално се извърна и излезе от стаята.

Вратата се затвори тихо и учениците безмълвно се взираха в нея няколко секунди. Накрая Ейприл каза:

— Направи нещо, Тео. Не е честно.

— Да отидем при госпожа Гладуел — предложи Тео и стана от стола си. — Всички заедно. Ще отидем в кабинета ѝ и няма да си тръгнем, докато не се съгласи да се срещне с нас.

— Страхотна идея!

Последваха Тео и групово излязоха от залата за репетиции, прекосиха фоайето и вътрешния двор и влязоха в централната сграда. Поеха по дълъг коридор и накрая влязоха в централното фоайе, където до главния вход на училището се намираше кабинетът на директорката. Решително нахлуха в приемната пред него и спряха пред бюрото на секретарката госпожица Глория. Едно от многобройните ѝ задължения беше да охранява вратата към кабинета на госпожа Гладуел. Тео познаваше госпожица Глория добре и преди време ѝ беше дал правен съвет, когато бяха заловили брат ѝ да шофира пиян.

— Добър ден — каза госпожица Глория и погледна над очилата си за четене, кацнали на върха на носа. Печаташе нещо и изглеждаше леко подразнена от факта, че пред бюрото ѝ внезапно изникват десетина сърдити осмокласници.

— Здравейте, госпожице Глория — поздрави я Тео, но не се усмихна. — Бихме искали да се срещнем с госпожа Гладуел.

— По каква работа?

Обичайно за госпожица Глория. Винаги искаше да разбере по какъв въпрос си тук, преди да имаш възможност да поставиш този въпрос пред директорката. Носеше ѝ се славата на най-любопитния човек в училището. Тео знаеше от опит, че госпожица Глория рано или късно научава какво са си наумили децата, затова нямаше смисъл да играе игрички.

— Тук сме във връзка с часовете по музика на господин Састрънк — обясни той. — Предметът току-що е бил прекратен и ние искаме да поговорим с госпожа Гладуел.

Секретарката изви вежди, като че ли това просто бе невъзможно.

— Заета е с много важна среща — заяви тя и кимна към вратата на кабинета.

Беше затворена, както винаги. Тео беше влизал там много пъти, обикновено по хубави поводи, но понякога и по не толкова приятни. Миналия месец беше участвал в сбиване, за пръв път от трети клас, и

дватамата с госпожа Гладуел бяха обсъдили въпроса зад тази затворена врата.

— Ще почакаме — заяви Тео.

— Тя е много заета.

— Винаги е заета. Моля ви, съобщете ѝ, че сме тук.

— Не мога да я прекъсвам.

— Добре тогава, ще почакаме. — Тео огледа голямата приемна. Имаше няколко пейки и различни поочукани столове. — Ето там — каза той и съучениците му незабавно се настаниха на пейките и столовете. Който не си намери място, просто седна на пода.

Госпожица Глория беше известна с пристъпите си на лошо настроение и очевидно в момента беше кисела. Никак не ѝ беше приятно, че тумба недоволни ученици са нахлули в личното ѝ пространство.

— Тео — грубо поде тя, — предлагам ти и приятелите ти да почакате отвън във фойето.

— Защо да не чакаме тук? — изстреля Тео в отговор.

— Казах да почакате отвън — повиши тон тя, внезапно разгневена.

— Къде е казано, че не можем да чакаме в тази приемна?

Лицето на госпожица Глория почервения и тя сякаш всеки момент щеше да избухне. Добре че благоразумно прехапа език и дълбоко си пое въздух. Нямаше право да нарежда на децата да напуснат и знаеше, че този факт е известен на Тео. Знаеше също, че родителите му са уважавани адвокати, които не биха се поколебали да защитят сина си от възрастни, ако те грешат, а Тео има право. Особено господин Буун, който ставаше доста категоричен, когато Тео се разбунтуваше срещу някоя несправедливост.

— Много добре — каза тя, — но глас да не чувам. Имам работа.

— Благодаря ви — каза Тео и за малко да добави, че гласът им тепърва ще се чуе, но се въздържа. Беше спечелил тази малка схватка и нямаше нужда да нажежава обстановката.

Пет минути наблюдаваха госпожица Глория, която се стараше да изглежда заета. Наближаваше обаче четири следобед, а учебните занятия бяха свършили преди половин час. Денят бързо вървеше към своя край. Няколко минути по-късно вратата на директорския кабинет се отвори и от там излязоха двама млади родители. Те дори не

погледнаха към Тео и групата му, подминавайки ги забързано и видимо недоволни от срещата. Госпожа Гладуел надникна в приемната, видя чакащите и каза:

— Тео, поздравления за дебатите днес.

— Благодаря ви.

— Какво става тук?

— Госпожо Гладуел, това сме ние от часовете по музика на господин Састрънк и бихме искали да разберем защо предметът е отменен.

Тя въздъхна, усмихна се и търпеливо отговори:

— Не съм учудена. Заповядайте.

Учениците влязоха в кабинета ѝ, Тео на опашката. Докато затваряше вратата, той не се сдържа и удостои със злорада усмивчица госпожица Глория, която ги наблюдаваше. Тя не му остана длъжна и му отвърна със същото.

Вътре учениците застанаха прави пред директорското бюро. Имаше столове само за трима посетители и никой не беше достатъчно смел да седне. Госпожа Гладуел разбираше.

— Деца, благодаря ви за посещението и много съжалявам за часовете по музика — каза тя и взе някакъв документ. — Това е писмо, което получих тази сутрин от градския училищен инспекторат. Изпратено е лично от господин Отис Маккорд, главния инспектор и мой началник. Снощи образователната комисия към общината е провела специално заседание по повод на неотложни бюджетни проблеми. Оказва се, че училищата в Стратънбърг ще получат с около един милион долара по-малко от обещаните от градската управа, от окръга и от щата. И трите инстанции формират бюджета на училищата, но финансирането е намалено по няколко причини. Затова се налагат съкращения. В целия град преподавателите на хонорар биват освобождавани. Отменят се образователните екскурзии. Извънкласните дейности като часовете по музика на господин Састрънк се прекратяват. Списъкът е дълъг. Много е неприятно, но е извън моята власт.

Госпожа Гладуел умееше великолепно да разяснява нещата. Децата попиха всяка дума и проумяха, че нищо не може да се направи.

— Какво е станало с финансирането? — попита Тео.

— Труден въпрос. Според някои се дължи на рецесията и на трудните в икономическо отношение времена. Данъчните приходи са намалели, затова няма достатъчно средства. Други, най-вече от инспектората, смятат, че училищната система ненужно пилее средства. Наистина не знам. Моята работа е да изпълнявам нарежданията им. Освен че прекратих часовете по музика, се наложи да уволня един портиер, две жени, работещи в кафето, четирима треньори на хонорар и да отменя още шест предмета от извънкласната заетост. И току-що съобщих на господин Пиърс, че изучаващите естествени науки в седми клас няма да могат да осъществят обичайното посещение до ядрената електроцентрала в Растънбърг.

— Това е ужасно! — обади се Сюзан. — Пътуването е чудесно.

— Знам, знам. Господин Пиърс го организира от години.

— Не е честно да подпишеш договор с някого, да му обещаеш нещо, а после да го изхвърлиш по средата — отбеляза Тео.

— Така е, не е честно, Тео. Но аз не отговарям за договорите. В инспектората има адвокат, който се занимава с тези неща.

Няколко ученици се спогледаха, когато осъзнаха напълно случващото се.

— Много съжалявам — каза госпожа Гладуел. — Искан ми се да можех да направя нещо, но не зависи от мен. Сигурна съм, че господин Маккорд и образователната комисия ще получат много оплаквания, вие също имате право да се оплачете. — След продължителна пауза директорката каза: — А сега, ако няма друго, имам следваща среща.

— Благодаря, че ни изслушахте, госпожо Гладуел — каза Тео.

— Това ми е работата.

Обезсърчени, учениците се изнизаха един след друг от кабинета.

3

Още отпреди раждането на Тео родителите му работеха заедно в малка правна кантора, която се казваше „Буун и Буун“. Тя се намиреше в ремонтирана стара сграда на тиха сенчеста улица с подобни офиси, само на няколко пресечки от центъра на Стратънбърг. При хубаво време човек често можеше да види адвокатите да крачат по тротоарите на Парк Стрийт с куфарчета в ръка на отиване или на връщане от съда, който беше само на десетина минути. А през обедната почивка по улицата вървяха групи адвокати, счетоводители и архитекти, които разговаряха и се смееха, запътили се към близките заведения. Секретарки и правни помощници често крачеха забързано да носят важни документи в други кантори или в съда.

Децата на велосипеди не бяха често срещана гледка, не и на Парк Стрийт. Всеки делничен следобед обаче поне едно дете профучаваше отгук на колело — Тео.

Доколкото му беше известно, той беше единственото тринайсетгодишно дете в града, което имаше своя правна кантора. Не беше нищо особено — просто една стаичка в задната част на офиса на родителите му с врата към малкия паркинг, използван от тях и техните служители. В правните кантори все нямаше достатъчно място за складиране, защото адвокатите бяха неспособни да изхвърлят неща — и освен това създаваха огромен обем документация, — ето защо кабинетът на Тео преди се използваше като склад за стари папки и почистващи препарати. След като взе помещението и разчисти, той сложи вътре маса за игра на карти, която използваше като бюро. На тавана намери изоставен въртящ се стол, който успя да постегне с тел и лепило. На стената имаше плакат на „Минесота Туинс“, любимия му отбор, а срещу него Тео бе окачил голям свой карикатурен портрет, подарък от Ейприл Финмор за дванайсетия му рожден ден.

Обикновено държеше върху бюрото си тетрадки и учебници, а отдолу най-често имаше куче — Джъдж. Никой никога нямаше да узнае възрастта на Джъдж, нито откъде се е появил, знаеше се само, че

е бил в приюта за бездомни кучета и че навремето само след денонощие е щял да бъде приспан завинаги. Тео го освободи в Съда за животни преди две години, даде му ново име и го прибра у дома, където нощем Джъдж спеше блажено под леглото му. През деня обикаляше кротко стаите и кабинетите на „Буун и Буун“ и понякога подремваше под бюрото на Елза близо до входната врата или под голямата маса в заседателната зала, ако не я използваха адвокатите, или пък се навърташе в кухничката с надеждата някой да му подхвърли храна. Джъдж тежеше осемнайсет килограма, но макар да ядеше каквото и хората, според ветеринаря, който го преглеждаше през четири месеца, изобщо не наддаваше. Предпочиташе по-солените храни — чипс, крекери и сандвичи с месо, — но не отказваше почти нищо. На рождени дни очакваше да му дават торта. Ако някой, обикновено Тео, изтичаше до сладкарницата за сладоледено кисело мляко, Джъдж очакваше собствена фунийка сладолед, за предпочитане ванилов. Джъдж беше и единственият член на адвокатската кантора, способен да преглътне подобните на хоросан кексчета, които Дороти, секретарката на господин Буун, носеше поне веднъж месечно за ужас на останалите. Може би единствената храна, която Джъдж не консумираше, беше кучешката. Предпочиташе сутрин да яде същото като Тео — „Чириос“ с пълномаслено, а не с обезмаслено мляко, после каквото вечеряше семейството, плюс някой и друг залък, който му подхвърляха в кантората, докато Тео беше на училище.

Джъдж съзнаваше важността на времето, защото живееше сред адвокати. Срещи, разговори, дати за съдебни дела, заседания, графици и така нататък. Всеки служител в кантората често поглеждаше към часовника, който управляваше всичко. Джъдж си имаше собствен биологичен часовник и знаеше, че в сряда, както и в повечето дни, Тео се връща от училище към четири следобед. По тази причина Джъдж се настаняваше под бюрото на Елза точно в три и половина и заспиваше. Но кучешкият сън не беше дълбок, по-скоро лека дрямка. С полуотворени очи и наострени уши той очакваше да чуе как Тео изтрополява нагоре по стълбите и връзва колелото си на предната веранда. Чуеше ли тези шумове, ставаше и започваше да се протяга, все едно не е помръдвал часове наред, а после започваше да снове с огромно нетърпение.

Тео влезе с раницата на гръб и каза:

— Здравей, Елза.

Едно и също всеки ден. Елза скокна, щипна го по бузата и го попита как е минал денят му. Добре. Тя заглади яката на ризата му и попита:

— Баща ти каза, че си бил невероятен по време на дебатите, така ли е?

— Май да — отговори Тео. — Спечелихме.

Джъдж вече беше в краката на Тео, размахваше опашка и чакаше да го погаят по главата и да му кажат нещо.

— Много си сладък с истинска риза — отбеляза Елза.

Тео го очакваше, защото тя обикновено го посрещаше с някакъв коментар относно облеклото му. Елза беше по-възрастна от родителите му, но се носеше като два̀сетгодишно момиче със странни вкусове. Беше като баба на Тео, много важен човек в живота му.

Тео каза няколко думи на кучето си, погали го по главата и попита:

— Мама тук ли е?

— Тук е и те очаква — отвърна незабавно Елза. От тази жена бликаше невъобразима енергия. — И е много разочарована, че е пропуснала дебатите, Тео.

— Не е бог знае какво. Тя си има работа.

— Така е. В кухнята има какаови кексчета с пекан.

— Кой ги е правил?

— Приятелката на Винс.

Тео кимна одобрително и се отправи по коридора към кабинета на майка си. Вратата беше отворена и тя му махна да влезе. Тео седна, а Джъдж се разположи до него на пода. Госпожа Буун водеше телефонен разговор — в момента слушаше. Обувките ѝ на висок ток бяха паркирани отстрани, следователно бе имала дълъг ден в съда. Марсела Буун беше на четирийсет и седем години, малко по-голяма от майките на повечето приятели на Тео, и смяташе, че когато са в съдебната зала, адвокатките трябва да се обличат официално. В кантората облеклото беше по-обикновено, поне това на госпожа Буун, но за съда тя слагаше елегантни дрехи и високи токчета.

Господин Буун, който работеше на горния етаж, рядко ходеше в съда и рядко обръщаше внимание на външния си вид.

— Поздравления — каза госпожа Буун, след като затвори. — Според баща ти си бил страхотен. Съжалявам, че не присъствах, Тео.

Поговориха за дебатите, Тео подробно ѝ описа основателните аргументи, изтъкнати от отбора на „Сентръл“, и контрааргументите, с които той ги беше атакувал. Няколко минути по-късно майка му долови още нещо. Тео често се удивяваше на способността ѝ да надушва какво не е наред. Често, когато той се опитваше да се пошегува с нея или да ѝ скрои глупав номер, не стигаше доникъде. Тя го поглеждаше в очите и веднага разбираше какво е намислил.

— Станало ли е нещо, Тео? — попита тя.

— Ами... край с виолончелото — съобщи той и разказа защо часовете по музика са спрени. — Не е честно. Господин Састрънк е прекрасен учител. Много се вълнуваше за часовете и мисля, че се нуждае от парите, които са му плащали.

— Това е ужасно, Тео.

— Говорихме с госпожа Гладуел и тя ни обясни, че инспекторатът е разпоредил бюджетни съкращения. Треньори, портиери, работещи в кафето. Положението е зле, но тя не може да направи нищо. Каза, че ще се оплаче пред училищния съвет, но след като няма пари, значи няма, и толкова.

Госпожа Буун завъртя стола си към малък лъскав шкаф и затърси някаква папка. На горния етаж, когато господин Буун търсеше папка, той просто ровеше из купчините разхвърляни документи върху бюрото си. Държеше материали и под бюрото си, и отстрани и не беше необичайно човек да зърне листове, измъкнали се от купчините и приземили се някъде другаде на пода. Кабинетът на госпожа Буун беше подчертано модерен и спретнат, всичко беше подредено. А този на господин Буун беше стар, скърцащ и разхвърлян. Но Тео неведнъж беше виждал как баща му успява да намери папка почти толкова бързо, колкото и майка му.

Марсела Буун се завъртя обратно към бюрото и прегледа някакви документи.

— Тази млада жена дойде миналата седмица за развод. Много тъжно. На двайсет и четири е, има едно малко дете и очаква второ. Не работи, защото е била отдадена на задълженията си като млада майка. Съпругът ѝ е полицай новобранец тук, в града, само той получава заплата. Едва свързват двата края като семейство и не могат да си

позволят раздяла. Препоръчах им да отидат на брачен консултант и сериозно да се постараят да оправят нещата. Тя ми се обади вчера — съпругът ѝ току-що научил, че общината го уволнила. Кметът разпоредил на всички полицейски управления да намалят бюджетите си с пет процента. Имаме шейсет полицаи, което означава, че трима ще изгубят работата си. Съпругът на клиентката ми е един от тях.

— Какво ще прави тя? — попита Тео.

— Ще се постарее да издържи някак, не знам. Много е тъжно. Каза ми, че сякаш вчера била в гимназията и си мечтаела за колеж и кариера. Сега е ужасена и не е сигурна какво ще се случи.

— Учила ли е в колеж?

— Опитала се, но не ѝ дали стипендия.

— Навсякъде финансови проблеми. Какво става, мамо?

— Икономиката преминава през възходи и спадове, Тео. Когато времената са добри, хората печелят и харчат повече пари, вследствие на което в общината постъпват повече данъци. Повече данъци от продажби, повече данък сгради, повече...

— Не съм сигурен, че разбирам данъка сгради.

— Добре, много е просто. Двамата с баща ти притежаваме тази сграда. Тя е недвижимо имущество. Земята и сградите са недвижимо имущество, а автомобилите, яхтите, мотоциклетите и камионите са движимо. Те също се облагат с данъци, но да се върнем на тази сграда. Всяка година общината я оценява. В момента цената ѝ е четиристотин хиляди долара, което е много повече от сумата, която платихме за нея преди много години. След като общината определи цената, тя начислява и данък върху нея. Миналата година данъкът възлизаше на един процент, което ще рече около четири хиляди долара. Същото се прави и с къщата ни, но данъците на жилищните сгради са малко пониски. Както и да е, за къщата платихме около две хиляди долара данък. Що се отнася до движимото имущество, ние притежаваме два автомобила и данъците им бяха около хиляда долара. Тоест миналата година сме платили на общината седем хиляди долара.

— Къде отиват тези пари?

— Училищата получават най-голям процент, но парите от данъците ни отиват и за полицията, болниците, парковете и други места за отмора, за поддържане на улиците, за събирането на сметта. Списъкът е дълъг.

— Човек може ли да определя как да бъдат похарчени парите?

Госпожа Буун се усмихна и се замисли за секунда.

— Може би донякъде. Не пряко, но ние избираме кмет и градски съветници, които на теория би трябвало да ни слушат. Но всъщност ние просто плащаме парите, защото нямаме избор, и се надяваме да се случи възможно най-доброто.

— Неприятно ли ти е, че плащаш данъци?

Невинният въпрос беше посрещнат с още една усмивка.

— Тео, никой не обича да плаща данъци, но искаме да имаме страхотни училища, много добре обучени полицаи и пожарникари, красиви паркове, най-добрата здравна грижа в болниците и така нататък.

— Струва ми се, че седем хиляди долара годишно не са чак толкова много.

— Тео, това са седем хиляди долара само за общината. Освен това плащаме данъци на окръга, на щата и на Чичо Сам във Вашингтон. И тъй като икономиката е в криза, всички нива на администрацията са принудени да правят бюджетни съкращения. Не се случва само в Стратънбърг.

— Значи положението навсякъде е зле?

— Преживявали сме и по-лошо. Има подеми и спадове. Най-страшно е обаче, когато икономическата криза засяга наши познати като господин Састрънк и тази моя клиентка например. Когато наши близки губят работата си, проблемът изведнъж става по-сериозен.

— Кризата засяга ли добрата стара кантора „Буун и Буун“?

— О, да, особено работата на баща ти. Когато хората не купуват жилища и не строят нищо, бизнесът с недвижими имоти страда. Но ти не се тревожи, Тео. Преживявали сме го много пъти.

— Просто не ми изглежда справедливо.

— Не е, но никой не твърди, че животът е справедлив. — Телефонът звънна и Елза каза нещо. — Търсят ме, Тео. Мисля, че баща ти иска да те види.

— Добре, мамо. Какво ще вечеряме?

Ама че шега! Беше сряда, а в сряда винаги си вземаха китайска храна от „Златният дракон“. Госпожа Буун беше прекалено заета, за да се върти в кухнята.

— Мисля тази вечер да е скариди в сладко-кисел сос — каза тя.

— Звучи добре — съгласи се Тео и двамата с Джъдж станаха и излязоха от кабинета.

4

В последния момент Тео реши да не си поръчва скариди в сладко-кисел сос и предпочете хрупкаво телешко. Беше от любимите на Джъдж. Баща му донесе китайската храна и точно в седем часа семейство Буун се настаниха с дървените си подноси пред телевизора в хола. Господин Буун благослови храната с обичайното „да благодарим на Бог“ и започнаха да се хранят. Джъдж седеше до фотьойла на Тео и чакаше търпеливо, но беше готов и той да похапне.

Дистанционното беше във владение на госпожа Буун. Преди месеци семейството беше постигнало примирие, а после и споразумение, съгласно което всяка сряда дистанционното се завърташе помежду им. Когато някой го държеше, другите двама нямаха право да се оплакват. След няколко хапки и коментари за чудесните дебати госпожа Буун най-сетне включи телевизора и започна да обикаля каналите безцелно, без конкретно намерение. Звукът беше изключен. Единственият звук издаваше Джъдж, който шумно дъвчеше хрупкавото телешко. Ако дистанционното беше у господин Буун или у Тео, те щяха веднага да пуснат любимия си филм — повторенията на сериала за Пери Мейсън. Но госпожа Буун просто превключваше, без да се интересува конкретно от нищо. Тя почти не гледаше телевизия и се стараше да държи и Тео далече от екрана.

Накрая спря на предаване, озаглавено „Стратънбърг днес“ — зле скалъпен обзор на горещите новини от града, ако изобщо имаше горещи новини. Обикновено нямаше. Гласът на репортера зад кадър оповести: „Губернатор Уофлър посети града днес, за да оповести нов окончателен план за строителството на обходния път през Ред Крийк, тринайсеткилометрово трасе, което ще струва двеста милиона долара и се обсъжда разпалено от много години. Губернатор Уофлър се срещна с местни бизнесмени и държавни служители, които настояват за проекта. Той съобщи, че е разпоредил на секретаря си по транспорта да превърне обходния път в приоритет и да отдели достатъчно средства за изграждането му“. Камерата се отдръпна за по-широк

кадър на губернатора, който говореше по микрофон, а зад него стояха сериозни мъже в костюми.

— Не мога да повярвам — възкликна госпожа Буун.

— Какво е обходен път? — попита Тео.

— В конкретния случай път, който не води доникъде, ще струва най-малко двеста милиона долара и ще спести на шофьорите на камиони около пет минути през Стратънбърг — обясни майка му.

— Освен това е много нужен четирилентов път, който ще намали задръстванията по Батъл Стрийт.

— И е безсмислен, разточителен проект. Преди пет години група консервативни данькоплатци, един от твоите хора, Уудс, го нарече третото по мащаби прахосничество на парите на данькоплатците в цялата държава.

— А изследване на Търговската камара установи, че задръстванията на Батъл Стрийт са толкова големи, че възпират растежа и развитието — възрази господин Буун.

— Двеста милиона долара за пет минути по-кратко пътуване. Невероятно! — възкликна госпожа Буун.

— Не може да възпираш прогреса — заяви господин Буун.

Възцари се напрегната тишина и Тео успя да вметне:

— Съжалявам, че попитах.

Известно време слушаха губернатора и се хранеха мълчаливо. После на подиума застана местен щатски сенатор и започна да бръщолеви колко ще се подобри животът в града и окръга след строителството на новия обходен път. Не беше много впечатляващ — нисък, червендалест, пълничък, едва напъхан в зле ушит костюм — и след като го слуша да дърдори няколко минути, госпожа Буун отбеляза:

— Ти гласува за този палячо.

Господин Буун доби виновно изражение и не отрече обвинението.

— Наистина ли, татко? — попита Тео почти невярващо, сякаш искаше да каже: „Как е възможно изобщо някой да гласува за такъв смешник?“

— Гласувах — призна най-сетне баща му.

На тринайсет Тео Буун проявяваше само мимолетен интерес към политиката. Много от нещата, които гледаше по телевизията, го

убеждаваха да стои далече от нея. Знаеше, че майка му е по-либерална, а баща му — по-консервативен, но неведнъж ги беше чувал да твърдят, че просто са „умерени“, някъде по средата. Тео ги беше чувал да обсъждат помежду си и установи, че не е проста работа да бъдеш умерен. За щастие, родителите му проявяваха благоразумието да не спорят за политика пред Тео. Те по принцип рядко спореха за нещо, поне не в негово присъствие.

Тео попита невинно:

— Откъде са дошли тези двеста милиона долара?

— Предимно от щата, но част от парите са от града и от окръга — обясни баща му.

— Но ако градската управа орязва бюджети наляво и надясно, ако отменя учебни предмети и уволнява полицаи и портиери, как така харчат пари за този обходен път?

Майка му се засмя и възкликна:

— Бинго!

— По-голяма част са средства на щата — каза господин Буун.

— Но нали и на щатско ниво орязват бюджети?

— Бинго! — отново възкликна майка му и се засмя.

— Защо постоянно повтаряш „бинго“, мамо? — попита Тео.

— Защото ти задаваш правилните въпроси, а няма разумни отговори. Обходният път е разхищение на средства и в добри, и в лоши времена, но да бъде построен сега, когато градът, окръгът и щатът нямат достатъчно средства, е направо нелепо.

Тъй като и двамата му родители бяха адвокати, нямаха навик да отстъпват, докато спорят за нещо. Тео обаче остана с впечатлението, че бащината му подкрепа за пътя не е толкова силна, колкото майчините му възражения. Настана поредното затишие в разговора и тогава, точно навреме, на екрана се появи говорител на Сиера Клъб. Госпожа Буун, която гордо и категорично владееше дистанционното, усили звука. Мъжът каза:

— Този обходен път беше лоша идея и преди десет години, а сега е още по-неуместен. Той прекосява Ред Крик на две места и ще влоши качеството на водата в града. Ще бъде построен много близо до началното училище „Джаксън“ и оттам ще минават двама хиляди превозни средства дневно, много от тях големи камиони, които ще

прелитат покрай спортен комплекс, на който тренират четиристотин деца. Само си представете шума и замърсяването.

Госпожа Буун увеличи звука още повече. Мъжът от Сиера Клъб продължаваше:

— Не е проучено внимателно въздействието върху околната среда. Проектът е прокаран от политици, на които транспортните компании са платили.

След това се появи още един политик и госпожа Буун побърза да изключи звука.

— Какво е Сиера Клъб? — попита Тео.

— Група радикални природозащитници — отговори баща му.

— Една от най-големите екологични организации на света — поясни майка му.

— Добре — каза Тео и продължи да яде. И той като всички деца се наслаждаваше на тези редки мигове, когато родителите му спореха. Реши да поддържа жива дискусиата: — Объркан съм: ако щатът и градът са разорени, тогава откъде са тези двеста милиона долара?

— Питай баща си — изстреля в отговор госпожа Буун, хвърляйки топката към съпруга си с невероятна бързина и прецизност.

— Вземат ги назаем — каза господин Буун. — Фалитът никога не е пречел на правителствата да харчат още пари. Ако не намерят средствата, просто заемат нужната сума чрез облигации с плаващ процент.

— Облигации с плаващ процент ли? — попита Тео.

— Е, сега нагазихте в дълбоки води — отново се засмя госпожа Буун.

— Да, доста е сложно — съгласи се господин Буун. — Да го оставим за друг път. Важното е да разбереш, Тео, че правителствата не действат както би трябвало. Майка ти и аз работим много. Представяваме клиентите си. Печелим хонорари. Харчим парите си за заплати, офис оборудване, електрически крушки, такива неща. Само че не можем да харчим повече, отколкото печелим. Просто е. Повечето семейства и предприятия постъпват така или поне се опитват. Не и правителствата обаче. Те харчат твърде много, вземат прекалено големи заеми и пилеят прекомерно.

— Не трябва ли да връщат парите, които вземат назаем? — попита Тео.

— На теория, да, но, изглежда, просто отлагат за следващото поколение. Нашето поколение на практика доведе страната до фалит, а вашето ще трябва да плаща.

— О, благодаря!

— Няма за какво. — Господин Буун лапна яйчено рулце, което щеше да дъвче дълго и нямаше да може да говори.

За щастие, губернаторът се махна от екрана, а следващият репортаж беше за преподавател от колежа „Стратън“, който беше разстроен от ниските заплати на портиерите и чистачите в кампуса. Беше организирал протест пред административната сграда, но се бяха събрали само няколко души. Преподавателят имаше дълга прошарена коса и обици и говореше с писклив глас.

— Лудия Уили Уебър — каза господин Буун. — Ама че палячо!

— Кой е той? — попита Тео.

— Изтъкнат местен комедиант. Преподава руска история в колежа и се мисли за комунист. Винаги създава неприятности или поне се опитва.

Разбира се, госпожа Буун не се съгласи:

— Всъщност е активист, който много ефективно се застъпва за редица каузи.

— Какво е активист? — попита Тео. Той не пропускаше нова дума да отлети без дефиниция.

Госпожа Буун се замисли за секунда и отговори:

— Активист е човек, който има ангажирано отношение по даден проблем или проблеми и желае да участва в предизвикването на промяна. Уудс?

Господин Буун кимна и каза:

— Да, доста точно. Бих добавил, че активистът обикновено е активен на няколко фронта. Едни и същи личности се появяват отново и отново.

— Да, струва ми се — съгласи се тя.

Джъдж беше хвърлил око на яйчените ролца на господин Буун, на едно от последните две, но шансовете му бяха нищожни. Затова отиде в кухнята да пийне вода, после се върна в хола, разположи се точно пред господин Буун и впери очи в ролцата.

— Махни се, Джъдж — нареди господин Буун.

— Татко, той обича яйчени ролца — каза Тео.

— Аз също и не ми се иска да ги дяля.

— Той не бива да яде китайска храна — каза госпожа Буун. Твърдеше го, каквото и да ядяха, щом Тео започнеш да пуска хапки на Джъдж.

И господин, и госпожа Буун не смятаха, че е разумно да храниш куче от масата, и го заявяваха често, но дори докато предупреждаваха Тео да не храни Джъдж, прекрасно знаеха какво прави той. Господин Буун също му даваше зальци понякога, а ако госпожа Буун забележеше, винаги казваше: „Уудс, не храни кучето“. Но Уудс хранеше кучето когато си пожелаеше, а на следващия ден предупреждаваше Тео: „Тео, не храни кучето“.

Странно поведение. Тео нерядко се озадачаваше от разни неща, които родителите му казваха и вършеха. Например всяка вечер към девет часа, докато двамата четяха, разговаряха или се мотаеха из кухнята, госпожа Буун казваше: „Уудс, твой ред е да направиш кафето“. Всеки ден след вечеря господин Буун мелеше зърната, наливаше вода, нагласяше машината на автоматичен режим и приготвяше всичко необходимо, така че първата каничка да е готова в шест сутринта. Съпрузите обичаха да се събуждат с уханието на прясно сварено кафе, макар че госпожа Буун всъщност пиеше съвсем малко. Господин Буун си умираше за кофеин и по тази причина вечерният ритуал по „правенето на кафе“ му доставяше удоволствие. Беше негова работа, която не отстъпваше на никого. Кафените зърна трябваше да бъдат правилно отмерени. Водата трябваше да е до определено ниво. Филтърът трябваше да е точно определен вид. И така нататък. Въпреки това всяка вечер госпожа Буун смяташе за нужно да напомня на съпруга си, а отговорът му неизменно гласеше: „Да, скъпа, след минутка“.

Госпожа Буун отказваше да изхвърля боклука. Това бе задължение на господин Буун или, по-често, на Тео. Не беше чудо голямо и Тео нямаше нищо против. Но кой знае защо — може би по навик, който според него никой от родителите му не можеше да обясни, — поне два пъти седмично чуваше баща си да пита: „Скъпа, изнесе ли боклука?“, на което майка му неизменно отговаряше: „Не, току-що се лакирах“.

Тео не се интересуваше много от ноктите на майка си и колко често ги лакира, но беше почти сигурен, че тя си прави маникюра в

салон всеки петък сутрин. Беше забелязал, че ръцете ѝ винаги са хубави.

Защо родителите му се държаха толкова странно? Тео рядко се въздържаше да не задава въпроси, но имаше усещането, че за някои неща е по-добре да не пита. Може би имаше въпроси без отговор. Освен това момчето подозираше, че женените хора си създават навици и правят някои неща много често, без дори да го съзнават.

Докато размишляваше над тези особености, майка му попита:

— Тео, написа ли си домашните?

И този въпрос чуваше поне два пъти всяка вечер, обикновено веднъж от майка си и веднъж от баща си. Те настояваха той да си пише домашните следобед в кантората, преди да си тръгнат за къщи. Тео беше добър ученик и обикновено приключваше с домашните за час, час и половина, а каквото останеше, довършваше в занималнята на следващия ден.

— Тъй вярно, госпожо, всичко е готово — отговори той.

— Кога са следващите дебати? — попита тя.

— Не съм сигурен.

— Няма да ги пропусна, Тео, обещавам ти.

— Искаш ли да изгледаш днешните дебати? Имам ги записани на диск.

Госпожа Буун се усмихна и остави пръчиците си.

— Отлично, Тео. Пускай го!

— Страхотна идея — обади се и господин Буун, който изгаряше от нетърпение да отклони разговора от строежа на обходния път.

Тео извади диска от раницата си и го пхна в плейъра. През следващия един час гледаха как Тео, Джоуи и Арън се борят с отбора на „Сентръл“ и обсъждат аргументите „за“ и „против“ децата на работниците без документи да посещават държавните колежи в щата. Усмивката не слизаше от лицето на госпожа Буун. Родителите му страшно се гордееха с него. Тео трябваше да признае, че отборът се бе представил много добре.

Дори Джъдж беше като залепен за екрана и не проумяваше как е възможно Тео да бъде на две места едновременно.

5

Майор Лудвиг ръководеше бойскаутския отряд 1440 като елитно подразделение от морски пехотинци, което се готви за битка. Той държеше неговите четирийсет-петдесет скаути да посещават събранията всеки месец, и то да идват подготвени, и очакваше от тях да се обличат прилежно с униформи. Ръководеше ги, изискваше доста от тях и ги насърчаваше, а понякога се налагаше и да ги дисциплинира. Всъщност майорът беше добродушен като куче, което лае, но не хапе. Момчетата дълбоко му се възхищаваха и не искаха да го разочароват. Тео беше член на отряда вече две години и скоро щеше да стане скаут „Орле“. Майорът настояваше за това.

Събранията на отряда започваха точно в четири часа всеки първи и трети четвъртък от месеца, освен ако децата не бяха някъде на лагер. Майорът беше убеден, че мястото на бойскаутите е в гората и че те трябва да прекарват там колкото се може повече време. Всеки месец той планираше дълго пътуване през уикенда, като потегляха в петък възможно най-рано след училище и се връщаха в неделя следобед. Отрядът се събираше в четвъртък преди пътуването най-вече за да уточнят окончателно подробностите и да получат последни наставления от майора.

Тео обожаваше тези излети. Баща му не обичаше да прекарва много време на открито, затова скаутството беше възможност Тео да участва в походи, да лови риба, да придобие умения за живот на открито и да се потопи в природата. Родителите му насърчаваха участието му в отряда на бойскаутите, защото Тео беше единствено дете и вероятно трябваше някой да му помогне мъничко, да го научи да споделя, да усвои полезни умения, свързани с работата в екип, с дисциплината и организацията.

Този уикенд отрядът щеше да ходи на езерото Марло, любимото им място. Беше голямо изкуствено езеро, оградено от стръмни възвишения, на два часа път от Стратънбърг. Майорът постоянно търсеше нови места за лагеруване и отрядът се местеше, но на езерото

Марло се чувстваха у дома си. В четвъртък преди деня на отпътуването майор Лудвиг откри събранието, премина през дневния ред и после се срещна с водачите на патрулите.

Отряд 1440 в момента имаше пет патрула — „Пантера“, „Гърмяща змия“, „Рейнджър“, „Глиган“ и „Сокол“ — и всеки патрул се състоеше от седем–осем момчета. Тео беше водач на патрул „Сокол“, затова беше негово задължение да провери палатките, екипировката и оборудването и най-вече да се увери, че имат достатъчно храна за уикенда. Той разпредели задачите — готвене, чистене, поддържане на лагерния огън, почистване на тоалетната, събиране на дърва и още десетина други.

Майорът прегледа менюто и разпределението на работата и обсъди планираните за уикенда събития. Събранията преди лагеруване бяха много по-вълнуващи от другите и момчетата с нетърпение очакваха заминаването. Бяха по-шумни от обикновено и не изпълняваха незабавно нарежданията на майора. В пет и половина той закри събранието и пушна скаутите да се прибират.

Майорът очакваше неизменно присъствие, затова Тео не беше пропуснал нито едно събрание. Същото важеше и за още едно дете, Харди Куин, негов приятел от училище, осмокласник от друга паралелка. След събранието Харди причака Тео до стойката, където бяха оставени няколко велосипеда.

— Тео, имаш ли минутка? — тихо попита Харди и се озърна, за да се увери, че никой не ги чува.

— Разбира се, какво има?

— Нали познаваш добре законите?

— Отчасти да. Родителите ми са адвокати и ми позволяват да стоя в кантората им. Понаучих някои неща, свързани с правото.

— И аз така чувам. — Харди отново се озърна, сякаш криеше срамна тайна.

На Тео непрекъснато му се случваха такива неща. Някой приятел от училище току ще отиде при него и ще рови с крак в прахта, търсейки точните думи, за да опише правен проблем, който Тео евентуално да анализира и по който да го посъветва. И Тео винаги се притичваше на помощ, особено на свестни момчета като Харди.

Според плана на майора двамата щяха да станат орлета след около година. В момента Тео имаше двацет и три значки за умения.

Харди имаше двайсет и четири. Тео беше водач на патрул „Сокол“, а Харди — на „Пантера“.

— И така, сигурно си чувал за новия обходен път край града.

— Да, гледах за него снощи по новините.

— Вчера баба и дядо получили по пощата известие, че щатът възнамерява да вземе фермата ни до Ред Крийк, защото пътят ще мине оттам. Става дума за ферма от сто акра, която е на семейството ми от средата на деветнайсети век, когато един от прапрадядовците ми купил земята. А сега щатът ще ни я отнеме, за да построи обходен път.

— Непрекъснато се случват такива работи — отговори Тео. — Нарича се суверенно право на държавата да отчуждава частна собственост.

— Моля?

Приблжиха се други двама скаути, за да вземат велосипедите си. Харди замълча. След няколко секунди Тео попита:

— Това твоето колело ли е?

— Аха.

— Добре. Да отидем в кабинета ми и да поговорим.

Десет минути момчетата летяха през тихите сенчести улици на Стратънбърг, преди да стигнат до покрития с чакъл паркинг зад сградата на „Буун и Буун“. Влязоха през малката задна врата в кабинета на Тео. Джъдж спеше под бюрото, но се разбуди, щом зърна момчетата. Наложил се Тео да поспре и да го погали по главата.

— Това е Джъдж — представи го той и Харди също погали кучето.

— Седни тук и почакай — покани го Тео и Харди седна.

Наближаваше шест часът и кантората беше притихнала. Правният помощник Винс и Дороти, секретарката на отдела за недвижими имоти, си бяха тръгнали, Елза също. Госпожа Буун беше в кабинета си, но вратата ѝ беше затворена — явно имаше среща с клиент. Джипът на господин Буун не беше на паркинга, така че него най-вероятно го нямаше.

Тео отиде в любимото си място, голямата заседателна зала с дебели токове по стените, дълга лъскава махагонова маса в средата и десетина столове с кожена тапицерия. Заседателната зала се използваше за всякакви важни срещи, а също и като библиотека на фирмата. Тео знаеше, че много от внушителните правни книги по

рафтовете не са докосвани от години, но въпреки това бяха впечатляващи. Той доведе тук Харди и двамата се настаниха на кожените столове, а Джъдж се разположи наблизно.

Харди се зазяпа по стените и дългата маса и накрая възкликна:

— Ау, Тео, много е готино!

— Обичам да работя тук, когато адвокатите ги няма.

— И вашите ти позволяват? — малко неловко попита Харди.

— Разбира се. Спокойно, това е просто правна кантора.

— На теб ти е лесно да го кажеш, ама аз за пръв път влизам в правна кантора. Баща ми е свещеник. Неговият баща също е бил свещеник.

Тео беше виждал преподобния Чарлс Куин на мероприятие на скаутите и той му се беше сторил много симпатичен.

— Не се притеснявай, Харди, може и да си в истинска кантора, но аз не съм истински адвокат, така че не ми се плаща.

— Радвам се да го чуя. Не смятах да наемам никого. Нуждая се само от информация. Сигурен съм, че родителите ми много скоро ще се посъветват с адвокат. Просто в момента сме уплашени.

— Ето как стоят нещата — каза Тео и се залови за работа. — Държавното отчуждаване на частна собственост е стара правна концепция, отдавна описана по книгите. Това означава, че държавата има право да отнема земя, когато докаже, че се нуждае от нея. Държавата трябва да плати справедлива цена на собствениците на земята, но собствениците не могат да попречат на държавата да отнеме земята им.

— Това е възмутително. Кой е измислил този закон?

— Някой в Англия много, много отдавна. Всъщност не е чак толкова лош закон, защото, ако държавата не може да взема земя, когато се нуждае от нея, нищо няма да бъде построено. Замисли се. Магистрали, мостове, язовири, паркове, езера — ако един-двама собственици откажат, нито един от тези проекти няма да се придвижи напред.

— Не разбираш, Тео. Баба ми и дядо ми все още живеят в тази ферма. Имат страхотна къща с бяла дървена облицовка, където всички се събираме по празници. Хиляди пъти съм преспивал там заедно с братовчедите ми. Строили сме си къщички по дърветата, въжени линии, крепости, трамплини за скокове с колела, всякакви работи. В

предния двор играем футбол, бейзбол, фризби, голф, лакрос, какво ли не. Има две езера, пълни с риба, където ходим на риболов всеки месец. Зимата дори сме ловили риба през дупка в леда на предното езеро. Играем хоккей върху езерото, когато е достатъчно студено. До къщата има малък обор, където дядо държи две понита, Бел и Дейзи, и един кон, Кептън. Яздя ги, откакто проходим.

Харди се беше привел напред, облегат на лакти, и жестикулираше оживено. Гласът му се извиси и потрепери и за момент Тео дори си помисли, че приятелят му ще се задави от сълзи. Харди продължи:

— Има едно място, на което казваме Лагера. На брега на Ред Крийк е, на един завой на реката, и всеки мой братовчед, независимо дали е момче или момиче, отива на палатка там на петия си рожден ден. Семейен ритуал. Баща ми и чичовците ми устройват лагера, идват и всичките по-големи братовчеди и две вечери празнуваме рождения ден. Готвим си на дървен грил. Разказваме си разни неща край лагерния огън, а чичо Джак знае истории за призраци, които са толкова страшни, че дъхът ти спира. Чичо Хенри познава всяка звезда на небето — с часове лежим по гръб и гледаме съзвездията. Първата ми значка за умения беше по астрономия, защото знам тези неща, откакто се помня. — Харди замълча, за да си поеме дъх, и бавно изтри една сълза. — Извинявай, Тео.

— Няма нищо, Харди. Разбирам те.

Харди прехапа устна и след малко продължи:

— Татко и дядо искаха да ни научат да ценим природата и да уважаваме земята. Водеха ни на лов и риболов и още го правят. Първата си сърна убих, когато бях на осем години, а после гледах как татко почисти и консервира месото. Направи наденички и ги занесе в един приют за бездомни. Никога не сме убивали животно просто ей така, за спорта. Ловим риба в езерата и в Ред Крийк: костур, платика и слънчеви риби. Още от десетгодишен умея да ги чистя и да ги пека в тиган на огъня. Това е нашата земя, Тео. Никой няма право да ни я отнеме.

Напротив, имат, помисли си Тео, но премълча.

— Отпред има горичка от захарни кленове, а в средата е гробището — малко квадратно парче земя с бяла дъсчена ограда. Там са погребани хората от семейство Куин. Има десетки малки надгробни

камъни, подредени в редици. Прадедите ми, един до друг, а до тях — родителите им. Лели и чичовци. Едуард Куин, който е загинал в катастрофа през хиляда деветстотин осемдесет и пета година, много преди да се родим. Докато обикаляш гробището, преживяваш отново семейната история. Всеки Четвърти юли във фермата организираме голямо угощение и точно преди вечеря ходим на гробището в знак на почит. Баща ми има братовчед, Даниъл Куин, който е пенсионер — негово задължение е да коси тревата и да поддържа гробището. Какво ще стане с тези гробове, Тео? Със сигурност не бива да отнемат тази част от земята ни, не е редно.

Тео се размърда неловко и каза:

— Може би ще се наложи да проуча нещата, Харди, и ще се посъветвам с татко, защото той се занимава с недвижими имоти и знае много за суверенното право на държавата да отчуждава частна собственост, но се съмнявам, че има хубав отговор или поне такъв, който ти би желал да чуеш. Ако държавата отнеме земята, тя става нейна пълноправна собственост. Ще изпратят булдозери и ще заравнят навсякъде.

— Ами гробовете, Тео?

— Ще трябва да попитам татко.

Харди поседя неподвижен, загледан в масата, унесен в мислите си. Накрая каза:

— Тази къща е на сто и петдесет години. Баща ми има две сестри и двама братя и тъй като е най-големият, той ще наследи къщата след смъртта на баба и дядо. А тъй като аз също съм най-големият, би трябвало един ден да получа къщата. Такава е семейната традиция и дълго време си действаше прекрасно. Имаме великолепна стара къща и е чест да живееш в нея, а трябва да се грижиш и за фермата. А това е много работа. Какво ще стане с фермата, Тео?

На Тео започваше да му дотяга от трудни въпроси, на които не можеше да отговори.

— Ще трябва да попитам татко — каза той, макар да подозираше, че знае верния отговор.

Харди обаче беше разстроен и Тео не искаше да влошава нещата. След като щатът вземеше земята, можеше да прави с нея каквото си поиска.

— Снощи на вечеря родителите ми обсъждаха този обходен път — продължи Харди.

— Моите също.

— Лансират го транспортни фирми северно и южно от Стратънбърг. Не обичат да минават през града по Батъл Стрийт, защото движението ги бави. Смятат, че един обходен път извън града ще улесни превозването на товари и ще направи чудеса за бизнеса им. Дават пари на политиците, включително на губернатора, затова политиците дърпат конците, където се наложи, и хоп, щатът взема фермата ни.

— Мисля, че майка ми ще се съгласи с теб. За татко не съм сигурен.

— А и тези местни бизнесмени, които са решили да печелят от строежа на пътя. Замисли се. Двеста милиона долара ще бъдат похарчени тук, в Стратънбърг, затова доста хора се опитват да се качат на борда.

— Кой например?

— Например строителните фирми, строителите на мостове, търговците на оборудване, компании, които продават строителни материали. Според татко тези хора подкрепят проекта като обезумели. Икономиката е в криза, бизнесът е в застой и изведнъж се появява огромен проект. Според баща ми това е типичен случай, при който всички ядат на държавната трапеза. Политиците си събират гласове, а бизнесмените се боричкат да спечелят нещо. Междувременно данъкоплатците плащат сметките за поредния лош проект.

— Какво е държавна трапеза? — попита Тео.

— Според татко, когато държавни пари се дават на политици и с тях осъществяват проекти, които им осигуряват гласове да запазят постовете си. Понякога проектите са хубави, но често са ненужни. В момента „държавна трапеза“ не звучи добре в политиката, но татко твърди, че политиците продължават да се редят около нея.

— Мисля, че майка ми ще се съгласи с баща ти.

— Какво ще правим, Тео?

— Наемете истински адвокат. Важните случаи с държавно отчуждаване на частна собственост се гледат в съда пред съдия, който определя цената на имота. Нужен ви е адвокат.

— Майка ти дали ще поеме случая?

— Не, тя се занимава с разводи.

— Ами баща ти?

— Той не ходи в съда.

— Но не можеш ли да поговориш с родителите си и да ми намериш добър адвокат?

— Разбира се, с най-голямо удоволствие.

Харди бавно се изправи и каза:

— Благодаря, Тео.

— Всъщност нищо не съм направил.

— Изслуша ме, а това означава много.

На излизане от заседателната зала Тео угаси лампите. Джъдж ги последва навън.

6

Втора поредна сутрин петъчното издание на „Стратънбърг Газет“ пусна на първа страница материал за обходния път през Ред Крийк. Тео го прочете с огромен интерес на кухненската маса, докато двамата с Джъдж ядяха „Нириос“ и се готвеха за поредния ден, макар че той съвсем не беше обикновен, защото Тео заминаваше на лагер. Единственото лошо нещо на излета беше, че не се допускаха кучета. Тео и още няколко скаути бяха питали веднъж майора дали може да вземат и кучетата си, но отговорът беше категорично „не“. Майорът заяви, че и така му е достатъчно трудно с петдесет градски деца, които трябва да държи под око. Не му трябвала и беснееща глутница кучета.

Тео не каза нищо, но си помисли, че е малко нечестно. Джъдж беше много дисциплинирано куче, което идваше по команда, седеше по команда, лягаше по гръб по команда и никога не бягаше от стопаните си. Не се отделяше от Тео, когато бяха извън дома. На Джъдж много щеше да му хареса да отиде на лагер с момчетата, да седи край лагерния огън и да спи с Тео в алпийска палатка, да го придружава на походи и да плува. Но кажеше ли майорът „не“, значи „не“.

Господин Буун вече беше излязъл — обичаше рано сутрин да си поръча бяла препечена филийка със своя кафе-клуб в едно заведение в центъра на града. Госпожа Буун не закусваше. Сутрин обикновено седеше в хола по халат и мълчаливо четеше вестника. Тя говореше по цял ден, затова се наслаждаваше на миговете тишина рано сутрин. Но понякога, като днес, седеше на масата в кухнята с Тео и двамата четяха вестника заедно. Той заминаваше за уикенда и тя искаше да е край него.

Според „Газет“ изявлението, направено от губернатора, предизвикало бурни спорове между различни групи в града. Природозащитниците, предвождани от Сиера Клъб, Екологичния съвет на Стратън и още няколко други групи, шумно възразяваха и заплашваха със съдебни дела. Строителите и превозвачите хвалеха

губернатора и обходния път и надаваха вой срещу натовареното движение на Батъл Стрийт и вредата от него за града. Неправителствена организация за добро управление се включи с протеста, че проектът е твърде прахоснически и ненужен. Няколко собственици на земя бяха гневни, тъй като щатът възнамеряваше да отчужди имотите им. Семейството на Харди Куин не беше споменато.

В други райони на щата поздравяваха губернатора за прокарването на проекта. Кметът на Лоуънсбърг, на час път на юг, твърдеше, че отсъствието на обходен път край Стратънбърг запушва „важни търговски артерии“ и вреди на икономиката на града. В Карлсбърг, на час път на север, един щатски сенатор беше заявил, че заводите затварят през последните години заради бавното придвижване на камионите в района на Стратънбърг.

Бушуваше война на думи. Докато четеше, Тео научи, че окончателното решение относно строителството на обходния път ще бъде взето от окръжната комисия — съвет от петима членове, избрани от петте района на окръга. За двама нейни членове се знаело, че подкрепят строителството на пътя. Двама още не били решили. В момента петият не можел да бъде открит за коментар.

На втора страница имаше голяма карта на окръг Стратън, в средата на която беше градският площад. Шосе 75 беше главен четирилентов път, който прекосяваше целия щат и беше много натоварен. В северната част на Стратънбърг той се превръщаше в Батъл Стрийт и точно тук започваха проблемите. За да предпазят старинния квартал на града от претоварване, градските и окръжните проектанти буквално бяха изнесли цялото строителство извън очертаанията на Стратънбърг, в окръга. Вече почти трийсет години търговските центрове, заведенията за бързо хранене, автомивките, мотелите, банковите клонове, големите магазини за хранителни стоки, автосервизите и други подобни се настаняваха нагъсто от двете страни на Батъл Стрийт, чиито две платна бяха станали четири, шест и накрая осем. Движението беше натоварено, но се точеше относително добре. Стратегията беше проработила, защото очарованието и обликът на старата част на Стратънбърг бяха съхранени. Не беше необичайно да чуеш хора да се оплакват от бъркотията на Батъл Стрийт, но честно казано, благодарение на този осемкилометров участък от шосе 75 нямаше оживено движение по главната улица на града.

Обходният път щеше да започва от северната граница на града и да описва широк полукръг далече от задръстването и навътре в селскостопанските земи. Щеше да минава много близо до началното училище „Джаксън“ и право през чисто новия футболен комплекс до училището. Щеше да разруши „Сейнт Андрю“, малка лютеранска църква на повече от двеста години. Щеше да наложи отчуждаването на петдесетина къщи и десетина ферми (сред които тази на семейство Куин). И щеше да понижи стойността на други четиристотин къщи. Щеше да унищожи екопътеката Ред Крик Трейл, петнайсетина километров черен път, популярно място за пешеходни и велосипедни походи през възвишенията край Стратънбърг. И щеше да пресече реката на две места.

Според хората, които подкрепяха проекта, пътят щеше да намали задръстванията на Батъл Стрийт, като пренасочи по дваайсет, дваайсет и пет хиляди превозни средства дневно.

Ама че бъркотия, помисли си Тео, докато дояждаше закуската си. Само че този петък той остави други да претеглят аргументите „за“ и „против“ обходния път. Днес Тео заминаваше на скаутски лагер и почти нищо друго нямаше значение.

— Какъв е планът? — попита майка му, изплакна двете купички и ги остави в мивката.

— Часовете свършват в три и половина и бързо ще се прибера да си взема нещата. Всичко съм приготвил — дрехи, спален чувал, четка за зъби и така нататък. Ще се видим тук в четири и ти ще ме закараш до сборния пункт.

— Хубав план. Върви да си измиеш зъбите. — Всяка сутрин му го казваше.

Тео хукна нагоре по стълбите към банята си, пусна водата, но не си изми зъбите повторно, а грабна раницата си и се върна в кухнята.

— Имаш ли пари за обяд? — Въпросът, който тя му задаваше неизменно пет сутрини седмично.

— Разбира се.

— Написал ли си си домашните?

— Всичко е наред, мамо — каза той, вече запътил се навън.

— Внимавай, Тео, и не забравяй да се усмихваш.

— Ще се усмихвам, мамо.

— Обичам те, Теди.

— И аз те обичам, мамо — отговори той и затвори входната врата.

Джъдж го последва до гаража, където Тео почеса кучето по главата, сбогува се с него, качи се на колелото си и отпраши. Всъщност Тео не се усмихваше. Носеше най-дебелите шини от всички осмокласници и нямаше търпение да се отърве от тях. А ортодонтът все повтаряше: „Може би другия месец“. „Теди“, промърмори под носа си Тео, доволен, че никой от приятелите му не е чувал да го наричат така. Беше галено име, което само майка му продължаваше да използва. Дори баща му беше минал на „Тео“, а понякога, когато му четеше конско, му казваше „Теодор“. Докато летеше с колелото си, Тео потръпна ужасено при мисълта как ще го подиграват приятелите му, ако някой случайно чуе това „Теди“. Тринайсетгодишните момчета са доста жестоки по отношение на прякорите, а досега Тео беше успял да избегне да му лепнат някой неприятен прякор. Фред Джаспър имаше много бяла кожа и лунички, затова от незапомнени времена му викаха Лунатика. Когато беше десетгодишен, най-добрият приятел на Лунатика, Брандън Тейлър, беше направил дисекция на голяма жаба с нож за пържоли и оттогава му казваха Жабока. Лунатика и Жабока се мъкнеха заедно навсякъде. Горкият Скот Бут с неговата неблагоприятна фамилия беше станал обект на безброй колоритни, а често и безвкусни шеги. Викаха му Дупе, Задник и какво ли не. Всъщност почти всяко момче от осми клас беше известно не само с истинското си име, но и с прякора си.

Тео молеше майка си да престане да му казва Теди донякъде от страх да не би да чуе някой. А тя винаги само се усмихваше, все едно това си беше само техен семеен въпрос. Беше го родила и го обичаше повече от всеки друг, така че щом от първия ден го бе наричала Теди, тя вероятно щеше вечно да използва това име. Но само насаме, горещо се надяваше той.

Тео се усмихна и махна на господин Нанъри — симпатичен старец, който можеше с часове да седи на верандата си, без да помръдва. Въздухът беше чист и прохладен, а прогнозата за времето през уикенда беше идеална — не се очакваше никакъв дъжд. Миналия месец отрядът беше на палатки близо до някакви индиански гробни могили в национален природен парк, но три дни не спря да вали. Въпреки това им беше забавно. Само че, когато наоколо е разкаляно,

дървата за лагерния огън са мокри и не се разпалват, храната е разкашкана и на никого не му е останала и една суха дреха, по-добре да си стоиш у дома.

Автобусът някога бе боядисан в обичайното жълто и бе превозвал ученици от и до училището. В момента беше тъмнозелен с бял кант, а от двете страни с дебели главни букви пишеше: БОЙСКАУТСКИ ОТРЯД 1440 — СЪВЕТ ОЛД БЛЪФ — СТРАТЪНБЪРГ. Вътре имаше трийсет и осем скаути, всичките с безупречни униформи и страшно развълнувани, че заминават от къщи и от града. На волана беше майор Лудвиг, безспорният лидер на тази група, и след като той провери момчетата по списък и затвори вратата, в автобуса се разнесоха шумни възгласи. Наближаваше четири и половина следобед в петък, а езерото Марло беше на два часа път. Задните седалки бяха отрупани с принадлежности за планинско лагеруване, подредени прилежно под зоркия поглед на майора. Зад него седяха трима бащи на скаути, привлечени като доброволци през този уикенд. Наричаха ги патрул „Старите козли“. Пиеха кафе от картонени чаши и се смееха на някаква тяхна си шега. Очевидно се вълнуваха не по-малко от момчетата. Автобусът залякатуши по задните улици на Стратънбърг, а после се отправи на запад. Извън града движението оредя, километрите се навъртаха, вълнението понамаля и някои скаути задряха. Други се заиграха с видеоигри. Един-двама четяха. Тео зяпаше през прозореца, разхлаждан от полъха на вятъра, когато до него седна Харди Куин.

— Снощи цялото семейство се събрахме във фермата — тихо му съобщи той. — Всички са разстроени, Тео.

— Някой посъветва ли се с адвокат? — също тихо го попита Тео.

— Да. Вчера татко е имал дълга среща с адвокат и той му е казал същото като теб. Ако щатът иска да ни вземе земята, може да го направи. Разбира се, трябва да ни обезщети, но по силата на суверенното си право да отчуждава частни имоти държавата може да прави каквото си пожелае.

Тео поклати глава. Харди продължи:

— Баба и дядо са много тъжни, горките. Женени са от петдесет години и през цялото време са живели само там — във фермата. Ако се

наложи да напуснат дома си, това ще ги съсипе. Снощи и двамата плакаха. Беше ужасно. Не се интересуват от парите, не искат щатът да им пише чек. Искат да запазят имота си. Това не е просто земя, нали разбираш?

Тео слушаше така, все едно прекрасно разбираше.

— Трябва да измислим начин да се преборим.

Тео така и не разбра как се оказа толкова светкавично привлечен в борбата.

— Какво искаш да кажеш?

— Според татко въпросът е просто политически. Окръжната комисия има петима членове, които трябва да одобрят обходния път. Ние, хората, които сме против, трябва да се организираме и да убедим членовете на комисията, че идеята не е добра. Татко и чичовците ми ще се постараят да организират всичко възможно най-бързо. Мислят, че не е лошо и нашият скаутски отряд да участва.

— Защо?

— Защото, Тео, този обходен път може сериозно да навреди на околната среда. Градът черпи цялата си питейна вода от Ред Крийк, а никой не знае доколко новият път ще замърси реката. Освен това покрай началното училище „Джаксън“ непрекъснато ще фучат камиони. Замисли се за шума и за изгорелите газове. Ужас! Искаш ли да поговорим с майора и да привлечем целия отряд към каузата?

— Не съм сигурен дали майорът ще иска да се забърква в местната политика.

Харди се замисли и каза:

— Според мен трябва да поговорим с него този уикенд. Да издебнем спокоен момент и просто да му обясним. Няма да навреди.

— Нека да си помисля — отговори Тео.

Малко се подразни, че Харди повдига неприятен проблем в такъв вълнуващ момент, но го оправда. Тео си представи как би се почувствал самият той, ако щатът реши да събори къщата на семейство Буун и целия квартал, за да построи шосе. Естествено, че щеше да се разстрои.

Първият поглед към езерото Марло винаги беше вълнуващ и всички в автобуса го очакваха с нетърпение. Шосето прехвърли едно стръмно възвишение и изведнъж долу се показаха великолепните сини води, ширнали се на километър и половина. Езерото беше заобиколено от вълнисти възвишения, а на изток се намираше дългата язовирна стена, която държеше водата под контрол. Мястото беше национален парк, затова по бреговете нямаше постройки — никакви къщи, вили, пристани, никакъв хаос. На брега на езерото имаше тесни плажове, издадени навътре скали и уединени заливчета. Беше идеалното кътче, където група бойскаути да се потопят в природата за един дълъг уикенд.

Край езерото се намираха десетина разнообразни места за лагеруване. Имаше възможност да се избира между по-люксов вариант със застлани с плочи алеи, канализация и изводи за електричество за каравани и по-девствени поляни, скътани на двата бряга на езерото. Майор Лудвиг насочи автобуса на отряд 1440 към неизменното място — Инид Пойнт, далече от язовирната стена и от цивилизованите райони.

Още преди месеци Тео си беше спечелил значката за умения по лагеруване на палатка. Изискването беше да си водиш лагерен дневник, който той беше прибрал в багажа си предишната вечер. През двете години, откакто беше бойскаут, беше нощувал двайсет и един път на езерото Марло — или под звездите, ако времето беше хубаво, или в палатка алпийка, ако вали и е студено. Миналото лято отрядът беше лагерувал на Инид Пойнт няколко последователни вечери. Двама-трима бащи, включително господин Буун, бяха докарали храна и припаси. Беше вълшебна седмица и Тео страшно се натъжи, когато приключението свърши.

Все още често си го припомняше замечтано. По време на някой ужасен ден в училище той се заблейваше през прозореца, съзираше възвишенията в далечината и си припомняше онова страхотно

безгрижно време, когато заедно с другите скаути се скиташе край езерото на поход, на разходка или в изучаване на природата. Прекарваха часове във водата и се стараеха да спечелят отличия по плуване, гребане и като водни спасители. Майорът провеждаше занятия по оказване на първа помощ и готварство, а нощем — по астрономия. Дните бяха лениви, но майорът винаги подтикваше момчетата да учат и да постигат повече. Скаутите Първа степен бяха насърчавани да минават през ранговете „Звезда“, „Живот“ и накрая „Орле“. В момента съществуваха 120 значки за умения. „Не бива да се отказвате, докато не получите поне половината от тях“, обичаше да повтаря майорът. Шейсет значки за умения? Изглеждаше невъзможно. Труман, петнайсетгодишно орле, който предвождаше патрул „Глиган“ вече три години и беше най-добрият скаут в отряда, беше спечелил четирийсет и седем отличия за умение. Многобройни значки красяха неговата лента и предизвикваха всеобща завист в отряда, но майорът непрекъснато го подтикваше да прави още и още.

Тео вече беше решил, че освен дете някой ден ще стане адвокат или съдия, определено ще бъде и скаут-мастер. Знаеше, че работата не се заплаща, обаче след като майорът я вършеше, и то толкова добре, значи и той можеше да опита.

Автобусът подскачаше по пътя и бавно лъкатушеше нагоре и надолу по възвишенията, обрасли с гъсти дървета и храсти. След като зърнеха езерото и започнеха да се отдалечават от цивилизацията, обикновено минаваха трийсет минути, преди да пристигнат в Инид Пойнт. Покритият с чакъл път стана черен и Тео си спомни едно лагерно приключение тук, когато поройните дъждове бяха залели пътя и отрядът се оказа принуден да остане още един ден. По време на същото това пътуване палатките започнаха да се плъзгат надолу по склона в калта и момчетата хукнаха към автобуса, преди да замръзнат. Тогава им се стори кошмарно, но сега историята ги развеселяваше и често си я разказваха.

За късмет, на Инид Пойнт беше пусто, нямаше други лагеруващи. Отрядът си беше запазил голям сектор, но все пак присъствието на други лагеруващи обикновено усложняваше нещата. Майорът се отдели с петимата водачи на патрули и направиха план на разположението на лагера. Трийсет и осемте скаути защъкаха напред-назад и бързо разтовариха палатките и провизиите. След час щеше да

се стъмни и както обикновено водачите на патрули искаха палатките да бъдат разпънати и всичко да бъде организирано преди вечерята на скара по тъмно. Петте патрула разположиха палатките си в спретнати редици около огъня по средата — като спици на колело. Всички двуместни брезентови палатки бяха еднакви и разпънати точно на метър и двайсет една от друга. Майорът беше привърженик на строгата организация и очакваше лагерът да бъде идеално устроен.

Тео и другите водачи прегледаха задълженията си и разпределиха задачите. В петък винаги вечеряха набързо и по тъмно момчетата се скупчиха край лагерния огън. Дъвчеха хотдог и бонбони маршмелоу, карамелизирани на пламъка. Господин Бенет от патрула „Старите козли“ пушеше лула и уханието се носеше над лагера. Господин Хоган, бащата на Ал, започна да разказва истории за призраци, при това страшно увлекателно. По време на третата история — подробна легенда за убиец с брадва и без глава, видян за последно някъде около езерото Марло — скаутите се бяха сгушили още по-близо един до друг. По правило от бащите се очакваше да поднасят небивалите истории, които вървяха с лагерните огънове, и разбира се, целта беше да уплашат момчетата колкото се може повече.

Един от любимите им нощни маршрути беше по каменист път покрай брега на езерото. След вечеря и историите за призраци извадиха фенерчетата и майорът поведе отряда на дълга разходка. Спряха на един песъчлив нос, където вълните се плискаха в брега, и погледнаха нагоре. Полумесецът се виждаше, но заради облаците нямаше звезди. Майорът обеща да опитат отново в събота вечерта. В десет се върнаха в лагера, за да се подготвят за нощуване.

През първата нощ скаутите винаги заспиха трудно. Прекалено много се вълнуваха, че са в гората, далече от къщи, сгущени в топлия спален чувал в малката палатка наред цвърченето на щурците, квакането на жабите и пръхтенето на елените. Тео и Уди си бърбеха и слушаха шепота и от другите палатки. Чуваха мъжете, старите козли, да разговарят и да се смеят край лагерния огън. На всеки час майорът обхождаше лагера и подканяше момчетата да утихнат и да заспват. Накрая и това стана.

Тео се събуди рано и се измуши от спалния чувал. Обу си туристическите обувки и изпълзя от палатката, без да събуди Уди, който спеше като пън. Слънцето тъкмо изгряваше, въздухът беше

прохладен и свеж, а възрастните пиеха кафе край бумтящия огън в средата на лагера. Майорът беше сложил върху грила кана с горещо какао и наля на Тео една чаша. Защо сред природата винаги беше по-вкусно? Други скаути също се доклатушкаха, като търкаха сънливо очи и изобщо не подозираха колко са рошави след спането в палатката. Момчета, на кого му пука? Майките и сестрите им бяха на километри. Външният вид и хигиената не бяха важни, не и когато си на лагер. Изобщо не възнамеряваха да се къпят или да си мият зъбите, преди да се приберат у дома, макар че майорът им напомняше за тези наложителни дейности.

Отрядът постепенно се разбуждаше и все по-често се заговори за закуска. Не след дълго уханието на цвърчащия на огъня бекон изпълни въздуха. В патрул „Сокол“ Тео, който вече си беше завоювал значката за умения по готварство, помагаше на Филип да спечели своята. Филип отговаряше за приготвянето на закуската на осем сокола в събота и в неделя и беше планирал менюто в подробности. В събота щеше да пригответи бъркани яйца, наденички и пържени филийки бял хляб с конфитюр. Филип готвеше на тих огън под надзора на Тео, докато другите от отряда се бяха пръснали да събират дърва. Майорът се отби, за да им напомни приятелски колко е важно да поддържат добра хигиена в лагера.

След като закусиха и почистиха, отрядът се раздели на малки групи. Труман, скаут орле, се отправи на трийсеткилометров поход заедно с още пет момчета, защото искаха да получат отличието за пешеходен преход. Гавин, шестнайсетгодишно орле и най-големият в отряда, замина с още трима в две канута на плаване до отсрещния бряг на езерото Марло и обратно, което се очакваше да отнеме осем часа. Други групи работеха над основни умения по лагеруване, оказване на първа помощ, естествознание и риболов.

Харди беше обяснил на майора, че двамата с Тео искат да поговорят с него. И по време на затишие в дейностите тримата успяха да се измъкнат от лагера. Повървяха десетина минути, изкачиха нисък хълм и си намериха усамотено местенце на една издадена скала със страхотна гледка към езерото. Харди мина направо на въпроса. Представи историята на семейната ферма и описа прочувствено колко много означава тя за него. Обясни как обходният път ще разруши не само фермата, но и голяма част от семейната история. А баба му и

дядо му ще бъдат принудени да се преместят. Подчерта, че дълг на бойскаутите е да опазват природата, че наръчникът на скаутите е пълен с идеи за защитата на околната среда. Искаше целият отряд, всъщност и трите различни отряда в Стратънбърг, да се организират и да се противопоставят на обходния път.

Тео слушаше и при нужда кимаше. Личеше си, че искреният призив на Харди не се възприема благоприятно от майора. Когато Харди приключи, майорът каза:

— Разбирам как се чувстваш, но този проект не е подходящ за нас. Доколкото съм чел и слушал, въпросът е политически спорен. Губернаторът иска обходния път. Някои щатски сенатори на север и на юг от Стратънбърг искат обходния път. Нашите местни лидери се колебаят, но ще бъдат принудени да вземат решение.

— Това не е честно и не е редно — настоя Харди. — Как така държавата ще отнема имота ни заради някакъв лош проект?

Майорът се усмихна и посочи напред.

— Погледни това красиво езеро, Харди. То не е природно. — Той посочи някъде в центъра на езерото. — Ето там, по средата, водата е дълбока около шейсет метра. Някога там е имало населено място, градчето Колдуотър. През центъра на града минавала река Инид, която през пет години прииждавала и заливала не само град Колдуотър. Била буйна река, която неведнъж предизвиквала хаос. Разливала се на километри нагоре и надолу в долината. Фермерите и земеделците губели реколтата, домовете и поминъка си и десетилетия наред се оплаквали от наводненията. Те създали това езеро. По онова време губернатор бил Хърбърт Марло. — Майорът посочи към далечната и едва видима язовирна стена. — Но знаеш ли какво, много от местните жители не искали да се отказват от земята си. Въпреки наводненията те се съпротивлявали на проекта. Наели адвокати, стигнали до съд и направили всичко възможно да спрат строителството на езерото. Отнело години. Чувал ли си термина „отчуждаване“?

— Тео ми го обясни — отговори Харди.

— Без отчуждаване на имотите държавата не би могла да построи това езеро. Един-единствен собственик на земя би бил в състояние да блокира целия проект и наводненията щяха да продължават. Без отчуждаването на имотите нямаше да има язовири, езера, шосета, национални паркове, канали, пристанища, изобщо

много неща, Харди. Не е приятно да се окажеш потърпевш от отчуждаването, но то е важно за обществото като цяло.

— Но този проект не е необходим. Обходният път не е нужен.

— Има си хора, които да мислят за това. Битката ще бъде отвратителна и бойскаутите нямат работа да се месят. Ако смяташ, че случващото се е нередно, трябва да му се противопоставиш с всички сили. Намеси се. Според вестниците няколко групи вече са се обединили против строителството на този път. Вложи енергията си там, но не намесвай отряда.

Позицията на майора не изненада Тео. Проектът, свързан с обходния път, намирисваше на политика и не беше подходящо поле за скаутска дейност. Върнаха се обратно в лагера, където в момента се организираше състезание по плуване.

Следобед патрул „Сокол“ напусна лагера и се отправи към върха на планината Тач — лек осемкилометров преход, който щеше да запълни почти целия следобед. Тач не беше истинска планина, а по-скоро високо възвишение с големи скали на върха. Мястото изобилстваше от гори, пътеки и приключения и му се носеше славата, че навсякъде щъкат медноглави щитомордници. Нито Тео, нито другите членове на отряда бяха виждали медноглав щитомордник или гърмяща змия, всъщност не бяха виждали никаква отровна змия, но дълбоко в горските дебри винаги имаше шанс това да се случи. Четири месеца по-рано Ал Хоган от патрул „Глиган“ беше забелязал медноглав щитомордник близо до върха на Тач и този факт предизвика небивало вълнение сред отряда. Ал бе направил снимка с мобилния си телефон, публикува я във Фейсбук и половината деца от Стратънбърг видяха змията. Когато скаутът го забеляза, щитомордникът беше дълъг малко повече от половин метър и лениво се приличаше на слънце. Двайсет и четири часа по-късно обаче Ал описа змията като „огромна и много агресивна“. Чист късмет, че бил оцелял при срещата с нея.

Когато патрул „Сокол“ напусна лагера, всичките осем бойскаути носеха раници с вода, храна и аптечка за първа помощ. Врагът беше някъде там и ги чакаше, но скаутите бяха подготвени. Майорът ги предупреди да внимават и ги инструктира да се върнат точно в четири следобед. Беше окачил на колана си портативната радиостанция и очакваше да му се обаждат на всеки час.

Ала змиите или се криеха, или бяха твърде уплашени, за да нападат соколите, затова походът преминаваше без никакви драми. На върха Тео и хората му насядаха по скалите и се загледаха в прекрасното езеро, похапвайки крекери със сирене. Тео, мъдрият стар историк, им разказа за градчето Колдуотър, наводненията и как то още си е там, на шейсет метра дълбочина, един цял потопен град. Уди го обвини, че лъже. Подеха спор, счепкаха се и накрая се обзаложиха на

един долар. Тео нямаше търпение да се върнат в лагера и майорът да потвърди историята му.

Докато се спускаха, предвождани от Тео и с двама-трима ленивци на опашката, спокойният следобед се преобрази светкавично, щом Пърси се провикна:

— Щитомордник!

Във всеки бойскаутски патрул има поне едно момче, което все ще оплете конците. Някой, който не си е взел чорапи и белъо, който събаря автомата за вода, забравя си фенерчето и тоалетната хартия, плаши се посред нощ, прилошава му и повръща близо до палатките, прегаря палачинките, оставя неизмити мръсните съдове, допуска лагерният огън да угасне, завинаги си остава новак, защото не е достатъчно умен да напредне, не откликва на никакво предизвикателство и е готов на всякакви глупости, за да докаже, че е готин или храбър.

И си мисли, че медноглавият щитомордник е играчка.

В патрул „Сокол“ това дете беше Пърси.

На скална издатина близо до една канара наистина имаше медноглав щитомордник — дълъг и тънък, застинал за миг и вперил гневен поглед в хората, които го зяпаха. Осмината скаути се бяха подредили в напрегнат полукръг и невярващо се кокореха срещу смъртоносното създание, което допреди секунда за тях съществуваше единствено в албумите по естествознание. В действителност изглеждаше много по-страховито. Опасността си е опасност, но цветът и шарките на змията бяха поразителни. Беше медночервена и лъскава, сякаш искреше на слънце.

Беше на около три и половина метра от тях, безопасно разстояние, и не показваше признаци, че се готви да ги нападне. Момчетата явно не възнамеряваха да се приближават към змията, поне за момента. Тео знаеше, че скаутите трябва да се отдръпнат и да се махнат от това място. Съзнаваше, че като водач на патрула е негова отговорност да им нареди да отстъпят по-далече от опасността. Съзнаваше го, но просто не можеше да откъсне очи от змията.

— Наистина ли е медноглав щитомордник? — попита някой.

— Разбира се — отвърна Уди. — Погледни цветовете и шарките, виж триъгълната глава. Там е отровата.

Уди беше имал няколко неотровни змии и знаеше за влечугите повече от всеки друг, макар че в момента групата явно включваше и експерти.

— Струва ми се голяма за щитомордник — подхвърли друг.

Естествено, как не.

— Според мен е мъжка — додаде трети.

— При змиите не си личи — поясни Уди. — Трябва да ги вдигнеш и да погледнеш отдолу.

— Хайде да я вземем — предложи Пърси.

— В никакъв случай! — кресна Тео и дори мисълта да доближат змията накара всички да направят крачка назад.

Нерешителното мълчание продължи още няколко секунди, после змията, вероятно усетила опасността, която я застрашава, бавно се нави на кълбо в отбрана. (Дали пък не беше в нападение?) Вирна глава, сякаш ей сега ще се метне напред, а лъскавото ѝ черно езиче се стрелкаше във въздуха.

— Майчице! — възкликна някой.

— Отдръпнете се.

Вместо това Пърси реши да докаже или смелостта, или глупостта си, като внезапно пристъпи към змията. Държеше пръчка, един крив клон от дърво, с който замахна към нея.

— Назад, Пърси! — извика Тео.

— Глупак такъв! — провикна се и Уди.

Филип се пресегна и сграбчи ръката на Пърси, който направи още крачка напред, стиснал пръчката. Змията мълниеносно се стрелна към пръчката и не уцели. Бързината ѝ беше смайваща и дори Пърси се стъписа за секунда.

Случилото се след това щеше да се обсъжда месеци наред и да се помни с години. Пърси се кълнеше, че Филип, момчето, което стоеше най-близо до него, някак си го спънало и той полетял към змията и се плъоснал зле. Филип се кълнеше, че се е опитал да сграбчи рамото на Пърси, който, вече изгубил равновесие, просто паднал. Тъй като останалите шестима скаути бяха приковали поглед в змията, те не бяха сигурни какво е тласнало Пърси напред. Но като го знаеха какъв е, заеха страната на Филип.

Пърси изкрещя ужасено, когато се строполи долу и се търкулна към змията. Изпищя, когато усети острите зъби. Змията го ухапа по

месестата част на десния прасец, по средата между глезена и коляното. В мига на ухапването Пърси беше на четири крака и се опитваше панически да избяга. Тогава вече всички крещяха нещо и наред повсеместната паника медноглавият щитомордник се плъзна между две скали и изчезна.

Пърси беше по шорти като всички останали момчета и след броени секунди на десния му прасец се появи издутина с големината на топка за тенис. Той врещеше, ревеше и се гърчеше ужасено. Уди го завлачи върху тревата, а другите скаути го оградиха, смаяни от разигралата се пред очите им сцена.

Беше сбъднатата бойскаутска мечта. Истинско ухапване от змия, съвсем на живо, ама на чужд крак. Просто да не повярваш!

— Направи нещо, Тео! — провикна се Пърси, хлипайки. — Бързо! Умирам!

Тео единствен в патрула си имаше значка за оказване на първа помощ, освен това беше водачът. Всички погледи изведнъж се оказаха вперени в него. Той погледна към Уди и каза:

— Най-добре се свържи с майора по радиостанцията.

Уди, помощник-водачът, беше окачил радиостанцията на колана си. Свърза се с лагера и осведоми майора, че имат нещастен случай.

— Какво да правим? — попита Уди.

— Къде сте? — попита майорът в ефир.

— Току-що тръгнахме от върха.

— Значи сте на около три километра. Тръгвам. Кажи на Тео да обработи раната.

— Добре.

Тео вече беше извадил аптечката си. Беше напрегнат и когато чу „да обработи раната“, коремът му се сви.

Бо, смешникът, се обади:

— Змиите винаги са по двойки.

И всички скаути откачиха от страх. Започнаха да се озъртат като обезумели, не забелязаха нищо и после отново насочиха вниманието си към Пърси.

Тео се опита да овладее положението. Приклекна и каза:

— Така, първо трябва да легнеш неподвижно, ясно ли е?

Пърси отново изврещя. Риташе и се гърчеше от болка и страх.

— Направи нещо, Тео, направи нещо! — пищеше той.

— Просто лежи и дръж главата си нависоко. Главата ти трябва да е по-високо от ухапаното място, разбра ли?

Пърси явно схвана и се постара да се отпусне. Облегна се на лакти. По бузите му се стичаха сълзи.

— Трябва да направиш разрези върху следите от ухапването, нали, Тео? И после да изсмучеш отровата?

— Не, при ухапване от змия не се постъпва така! — възрази Тео.

— Напротив! — настоя Уди. — Гледах по Ю Туб.

— И аз — подкрепи го Филип. — Освен това беше голяма змия с много отрова. Ако не се изсмуче бързо, ще трябва да му отрежат крака.

Пърси отново нададе вой.

— Защо не млъкнете! — викна Тео.

Оливър коленичи срещу Тео. Вече беше отворил комплекта за случай на змийско ухапване и беше готов за действие.

— Виж, Тео, прочетох инструкциите. Ясно е казано, че трябва да се направят разрези върху следите от двата змийски зъба с ето този малък бръснач. — Той вдигна бръснача — беше не повече от два сантиметра и половина, но изглеждаше огромен. Оливър продължи: — Правиш Х-образен разрез върху всяка следа от змийски зъб, после пхваш тръбичка за изсмукване, за да издърпаш отровата.

— Защо преди това не ме застреляте? — простена Пърси, отново облян в сълзи.

— Това е старият начин за действие при ухапване от змия — заяви Тео. — Но комплектът ми за случаите на змийско ухапване е чисто нов.

— Пет пари не давам.

— Според мен трябва да се сложи турникет на пет сантиметра над ухапването — притече се на помощ Филип.

— Някой друг да изтърси поредната глупост? — срязва ги Тео.

Оливър погледна към Пърси и каза:

— Виж, Пърси, според мен трябва да изтеглим отровата. Тя обаче е в твоя крак. Какво мислиш?

— С мен е свършено, щом завися от вас, смотаняци такива! — Затвори очи и простена: — Тео, вие ми се свят!

— Дръпнете се! — нареди Тео. Бързо уви раната със стерилна превръзка и я залепи с лепенка. Пърси хленчеше, но поне беше престанал да се мята и да рита. — Ето какво ще направим. Трябва да

го върнем в лагера, а после да го закараме в болницата. Ще го носим внимателно по пътеката, докато пресрещнем майора. Старайте се ухапаното място да е по-ниско от главата му. Филип, ти тръгни напред и се оглеждай за змии.

— Според мен трябва да разрежем раната и да използваме помпата за изсмукване — обади се Оливър. — Едно време са изсмуквали отровата с уста. При наличие на кариес отровата отивала право в мозъка и човекът умираше по-бързо от ухапаниа.

— Абе вие няма ли да млъкнете? — отново ги скастри Тео.

Вдигнаха Пърси от земята и преметнаха ръцете му през врата на Уди и Кал. Тео обхвана с длани ухапаниа десен крак, а Оливър пое левия.

— Внимателно — напомни Тео. — Не трябва да го клатим, защото отровата се разпространява много бързо. Пърси, сигурно ще продължи да ти се вие свят. Ако се налага да повърнеш, просто кажи. Никакви изненади. Ясно?

— Ясно. — Пърси дишаше учестено и беше престанал да плаче. Затвори очи, за да не гледа крака си. А той се подуваше все повече.

Затътриха се по пътеката, а Пърси натежаваше с всяка секунда. След десет минути спряха да си починат.

— Кажи нещо, Пърси. Трябва да стоиш в съзнание.

— В съзнание съм — продума той немощно.

— Лошо ли ти е?

— Кракът ми никак не е добре.

— А коремът ти зле ли е?

— Още не. Ще умра ли, Тео?

— Няма. Това е само един медноглав щитомордник. Те не убиват хора, но адски ще ти прилошее.

— Беше голям, нали?

— Да, голям беше.

— Някой снима ли го?

Скаутите се спогледаха и осъзнаха, че са били толкова сащисани от случващото се, че не са направили снимки.

— Май не — отговори Тео.

— Да се обадя ли на мама? — попита Пърси.

— Според мен майорът трябва да го направи. Да тръгваме.

Отново го вдигнаха и продължиха да се спускат по пътеката.

Момчетата бяха изтощени, когато видяха майорът да се подава зад един завой. С него бяха господин Хоган и господин Бенет. Пърси все още беше в съзнание и се оплакваше, че му се вие свят. Отнесоха го в малка просека близо до рампа за лодки и го положиха върху една маса за пикник. Майорът свали стерилната превръзка, за да погледне ухапаното място, и явно се стресна от отока. Докато чакаха, Пърси се хвана за корема. След малко вече повръщаше.

Майорът го придържаше и притискаше влажна кърпа към челото и устата му. Колкото повече повръщаше Пърси, толкова по-силно ридаше. Мъчителна гледка.

Най-сетне чуха хеликоптера.

9

Вечерята беше мълчалива. Много мълчалива, много унила. Момчетата от патрул „Сокол“ бяха необщителни, въртяха се около своя лагерен огън и ядяха пилешки гърди на тиган и картофи, увити във фолио и изпечени на въглените. Когато се стъмни, те се преместиха на централния огън и се присъединиха към останалите патрули. Всички от отряд 1440 бяха притихнали и умислени. Майорът им позвъни от болницата, където медицинският хеликоптер беше откарал него и Пърси. Родителите на Пърси бяха пристигнали и положението, изглежда, беше под контрол. За щастие, в болницата имаха предостатъчно противоотрова за ухапвания от медноглав щитомордник и Пърси беше стабилизирал и упоен.

Приятелите му разговаряха тихо, докато карамелизираха на огъня нанизани на пръчка бонбони маршмелоу, озарени от топлата светлина на горящите дърва. Искаше им се да задават трудни въпроси като той ще умре ли? Или пък ще изгуби ли крака си? Но проявиха съдържаност. Странно защо започнаха да си разказват истории за змии. В това изобщо нямаше смисъл, и бездруго бяха неспокойни и напрегнати. Всяко листенце, което прошумоляваше на вятъра, им се струваше гърмяща змия. Всяко просъскване на дърво в огъня превръщаха в непозната отровна твар. Всяка клонка, прекършена в далечината, им се струваше друг медноглав щитомордник, който се промъква към тях отзад. И на всеки десет минути някой скаут се прокрадваше зад гърба на друг, щипваше го по врата с два пръста и се провикваше: „Змия!“. Шега, която опъваше нервите на всички и предизвикваше силен неспокоен смях. Накрая господин Бенет отмести историите от змиите към по-уместната тема за вампири и зомбита.

Към девет вечерта се зададоха фарове. Майорът се връщаше от болницата. Застана пред отряда близо до лагерния огън и ги осведоми за състоянието на Пърси. Кракът му бил много подут и се чувствал доста зле, но бил в съзнание и се очаквало да се оправи. Щял да постои няколко дни в болницата, а после щели да го изпишат и да го

изпратят у дома. Лекарят се притеснявал най-много за увредената кожа около ухапаното място. Имало мъртва тъкан и сигурно щели да останат белези.

След това майорът вечеря набързо и помоли останалите членове на патрул „Сокол“ да се отделят заедно с него малко по-надолу по езерото. Седнаха на пънове, недалече от мястото, където вълните тихичко се плискаха в скалите на брега. Имаше пълнолуние, беше красива нощ и би следвало да няма никакви проблеми.

Тео обаче подозираше неприятности.

Майорът помоли Уди пръв да разкаже какво се е случило. Уди предаде вярно и точно срещата с медноглавия щитомордник. Когато приключи, майорът го изпрати да се връща в лагера. След това Кал разказа своята версия и си тръгна. Последваха го Филип, Оливър и останалите.

Накрая Тео остана сам. Бяха само двамата с майора, който в този миг се взираше в отражението на луната в езерото.

— Съгласен ли си с всички, Тео? — попита той.

— Да, сър — отвърна Тео без колебание.

Майорът се извърна и седна до Тео на дънера.

Прокашля се и попита:

— Какво си длъжен да направиш като водач на патрул, когато хората ти се натъкнат на опасно животното?

— Зависи какво е животното — отговори Тео.

— В конкретния случай е отровна змия.

— Трябва веднага да предупредя патрула да се отдръпне от змията и да напусне мястото по най-бързия начин.

— Ти това ли направи, Тео?

Тео преглътна мъчително и отговори:

— Не, сър.

— Веднага ли позна, че змията е медноглав щитомордник?

— Да, сър.

— Колко отровни змии има по тези места?

— Три. Медноглав щитомордник, коралова змия и кротал.

— И научи това, докато учеше за отличието си по естествознание ли?

Тео беше гледал достатъчно филми за Пери Мейсън и действителни съдебни процеси, за да съзнава, че майорът се готви да

нанесе съкрушителния удар.

— Да, сър — бавно отговори момчето.

Настана дълга мъчителна пауза, докато двамата гледаха озареното от лунната светлина езеро. Тео беше в очакване на следващите думи на майора. Накрая той каза:

— Е, Тео, изглежда, по време на поход в местност, известна като обиталище на медноглави щитомордници, патрул „Сокол“ се е натъкнал на такава змия, при това голяма, и вместо незабавно да предприеме стъпки да избегне змията, направил обратното. Патрулът веднага се приближил, за да я огледа по-добре, а по едно време Пърси взел пръчка и решил да я дразни. Ти като водач на патрула в крайна сметка си проявил присъствие на духа да наредиш на всички да се отдалечат, но дотогава Пърси, който, всички знаем, не е най-благонадеждният член на отряда, някак е изгубил равновесие, политнал е напред, на практика върху змията, и тя го е ухапала. Достоверно ли обобщих ситуацията, Тео?

Тео сигурно би променил няколко думи, но моментът не беше подходящ да шикалкави. Майорът беше предал абсолютно точно най-важните моменти. Тео прехапа устна и отговори:

— Да, сър.

Още една дълга пауза. В далечината откъм лагерния огън се разнесе смях. Щастливци!

— Добре, Тео, представи си, че си адвокат. Каква ще е най-добрата ти защита?

Най-сетне, каза си Тео и поде на секундата:

— Разказът, който сте чули, представя достоверно случилото се, но има още няколко фактора. Първо, ние, естествено, се оглеждахме за медноглави щитомордници и повечето соколи имаха в раниците си комплекти за оказване на първа помощ в случай на ухапване. Неподходящи комплекти, но да кажем, че бяхме подготвени. Затова, когато наистина видяхме змията, при това толкова голяма и красива, просто нямаше как да не спрем да ѝ се полюбуваме и точно това направихме. Човешко е, не мислите ли? В гората сте, търсите приключения, търсите вълнение и изведнъж ги намирате във вид на опасна змия. Направо не можете да повярвате на късмета си. На всяка цена трябва да спрете за секунда и да се полюбувате на змията. Всички го правят, поне всеки бойскаут. Да, приближихме се малко повече, но

не съм въвлякъл патрула си в опасно положение. Нищо подобно. Там, където стояхме, змията не можеше да ни ухапе и не се движеше към нас. Не ни застрашаваше опасност. Да, може би бяхме твърде близо, но не в опасния обсег. Змията лежеше на тясна скална издатина и когато бавно се нави на кълбо — не знам със сигурност дали в отбранителна или в нападателна поза, защото откъде може да знае човек, — наредих на патрула да отстъпи назад. За секунда никой не помръдна, дори аз, но си личеше, че сме готови да си плюем на петите. После глупавият Пърси пристъпи напред с пръчка и реши да се позабавлява. Щом видях пръчката, му изкрещях да се дръпне, но буквално след части от секундата той вече летеше напред. Извади късмет, че змията не го ухапа по шията или по лицето.

Майорът слушаше внимателно и обмисляше всяка дума. Когато Тео приключи, настана поредната продължителна пауза в разговора, през която двамата се визираха във водата. Накрая майорът каза:

— Нужни са много неща, за да бъдеш водач, Тео. Обстойно планиране, способност да предвиждаш бъдещето и така нататък, но и хладнокръвие в битката. Научих го в действителните сражения, когато ми се налагаше да вземам решения на живот и смърт за броени секунди. Не си действал своевременно, Тео. Трябвало е незабавно да се махнете от там.

— Мен ли обвинявате, че Пърси беше ухапан?

— Не изцяло. Но при дадените обстоятелства ти не си действал уместно.

— Добре, ако бях извикал на всички да отстъпят назад още щом видяхме змията, мислите ли, че Пърси щеше да ме послуша? Той никога не прави каквото му се казва. Не слуша мен. Не слуша вас. Не слуша родителите или учителите си. Миналия месец го отстраниха от учебни занятия за три дни, защото изстреля фойерверки по време на цигулков концерт. На предишния лагер беше забравил да си вземе четка за зъби, бельо, чорапи и фенерче. Два пъти пропада на изпита за новаци. Той е глупак, знаете го не по-зле от мен.

— Може би точно затова бойскаутството е нужно на Пърси, Тео. Той трябва да се научи на дисциплина.

— Е, късмет с това.

Майорът се извърна и се взря в Тео.

— Ти си един от нашите водачи и от най-добрите ни скаути, но днес, Тео, се огъна под напрежението. Допусна патрулът ти да се доближи до опасно животно и резултатът е лош. Един от скаутите ни е в болница с подут крак и с белези, които ще му останат за цял живот. Можеше да бъде и по-зле. Тео, нямам друг избор, освен да те отстраня като водач на патрул „Сокол“. Не искам да те злепоставям, затова няма да го разгласяваме преди следващото събрание. Нито дума, ясно?

На Тео му се щеше да намрази майора, но всъщност много му се възхищаваше, направо го обожаваше и искаше да му подражава. Майорът се беше сражавал във войни, беше пилотирал бойни самолети, беше обиколил света, беше успял на две-три поприща, а сега за забавление се бе посветил изцяло и доброволно на работата си като скаутмастер. Тео се измъчваше при мисълта, че според майора той не се е справил със задълженията си пред патрула.

Но майорът беше кален в битки морски пехотинец и Тео можеше да се постарее да стане като него. Преглътна болезнено, стисна зъби и каза:

— Да, сър.

Бързо се скупчиха облаци и нощта внезапно стана черна. Тео последва майора обратно до лагера, където дейността позаглъхваше и разказите за призраци и змии постепенно губеха очарованието си. Угасиха лагерните огньовете, прибраха храната и скаутите тръгнаха към палатките си. Всеки спален чувал беше изтръскан и старателно проверен за змии. Всяка палатка беше огледана на светлината на фенерчетата сантиметър по сантиметър. Местата покрай палатките, високата трева и храсталаците, скалите и дори тоалетните бяха претърсени веднъж, а после и още веднъж. Постепенно скаутите се прибраха по палатките, дръпнаха ципа на входа, мушнаха се в спалните си чували и наостриха уши, да не би някоя змия да пълзи към тях по мократа трева. Когато всичко утихна и се успокои напълно, някакъв смешник от сектора на патрул „Глиган“ изпусна едно високо „Ссс!“, което се стори смешно на малцина.

За пръв път, откакто беше скаут, на Тео му се искаше да се прибере у дома.

10

Дъждът рукна преди зазоряване и когато слънцето се показа, вече всичко беше подгизнало. Скаутите бяха тренирани и подготвени за лошо време, но студеният вятър и калта разваляха удоволствието от лагеруването. Обикновено в неделя сутрин майорът водеше отряда на кратък поход до някое място с красива гледка, където провеждаше религиозна служба. Той не беше свещеник или проповедник и не изискваше задължително присъствието на всички скаути. Беше мъдър човек, който вярваше в Бог и се възхищаваше от творенията Му на земята. Тео обичаше тези богослужения по планинските върхове, защото ги намираше много по-смислени от провежданите в истинска църква. Тъй като валеше обаче, майорът реши да пропусне службата, да ускорят закуската и да се заемат с прибирането на лагера.

В десет сутринта старият зелен автобус беше натоварен и тръгна от Инид Пойнт, пълзейки бавничко нагоре, защото гумите буксуваха в капа. Най-сетне стигнаха до павиран път и всички си отдъгнаха. Когато набраха скорост и забръмчаха по шосето, много от скаутите затвориха очи и се унесоха. През нощта повечето бяха спали на пресекулки. Задремеха ли, сънуваха огромни пепелянки с остри зъби, от които капе смъртоносна отрова, а събудеха ли се, сякаш чуваха как змиите пълзят отвън, съвсем близо до палатката им. Сега, на сигурно място в автобуса и на път за дома, изведнъж ги налегна умора.

Времето се влоши още повече. Движението беше бавно и подминаха две сериозни катастрофи, докато пъплеха към Стратънбърг. Двучасовото пътуване се удължи двойно и скаутите се измориха. Когато автобусът прекоси река Янси и навлезе в центъра на града, те нададоха радостен възглас. Във ВВЧ — сградата на ветераните от войните в чужбина, разтовариха калната си екипировка и се уговориха да почистят всичко на следващия ден.

В три следобед Тео си беше у дома. Освежен след дългия душ, той седеше с Дъждж в хола и сърбаше пилешка супа с фиде, докато

баща му четеше неделния вестник, а майка му разлистваше някакъв роман.

Майорът категорично забраняваше на скаутите да носят мобилните си телефони и лаптопите си в лагера. Смисълът на похода беше да се откъснат от дома, да преживеят приключение на открито, далече от съвременната цивилизация, и той не искаше да разваля всичко, като даде на родителите възможност да се осведомяват час по час относно заниманията на скаутите. Не понасяше капризните родители, които предявяваха изисквания и настояваха за специално отношение към техните единствени и неповторими момчета.

Затова семейство Буун не бяха научили грандиозната новина за змийското ухапване. След като се нахрани и Джъдж облиза купата му, Тео им разказа за случилото се.

Майка му се ужаси, а баща му го намери за забавно. Не познаваха Пърси и родителите му, а Тео чудесно описа какъв пакостник е той. След това им разказа за късния си нощен разговор с майора и накрая сервира новината, че е отстранен за два месеца като водач на патрул „Сокол“.

— Това е абсурдно! — възкликна майка му.

Баща му, изглежда, беше съгласен. Половин час обсъждаха действията на Тео и решението на майора. Често спореха. По едно време Тео оповести:

— Мисля да се откажа от скаутството.

И двамата му родителите се смълчаха.

Тео продължи:

— Според майора скаутският патрул е като отряд на морската пехота, където всички безпрекословно изпълняват заповеди. Не става така. Ние не сме толкова дисциплинирани. Не мога да крещя заповеднически и да командоря. Каквото и да бях казал или направил, нямаше да спра Пърси да се доближи до змията. Според мен наказанието е прекалено строго и несправедливо.

— Съгласна съм — каза майка му.

— Може и така да е — отбеляза баща му, — но е глупаво да напуснеш. На теб много ти харесва да си бойскаут, Тео. Скоро ще станеш орле. Ще е жалко да зарежеш всичко заради един-единствен случай.

— Баща ти е прав, Тео. Напускането не е решение. Не всичко в живота е честно, а не може да се отказваш всеки път когато ти се случи някоя несправедливост.

— Но аз не съм направил нищо нередно — възпротиви се Тео. — Всичко стана за секунди. Не можех да го предотвратя.

— И какво от това? — попита баща му. — Твоят скаут-мастер е на друго мнение. Той е водачът, той е началникът, той е човек, на когото ти се възхищаваш и който също те цени. Не можеш да ме убедиш, че майор Лудвиг би се отнесъл несправедливо към теб, Тео. Нито към когото и да било.

— Тео, ти самият си повтарял много пъти, че отрядът има късмет с такъв чудесен скаут-мастер — добави майка му. — Този път не си на неговото мнение. Той отговаря за четирийсет деца, които са далече от дома на дълъг уикенд. Това е голяма отговорност и майорът се нагърбва с нея всеки месец. За него напрежението е огромно. Сега едно дете е пострадало, а когато нещо се обърка, търсят отговорност на най-високопоставения. Родителите на Пърси ще обвиняват майора, целия отряд и вероятно всички бойскаути в Америка.

— Може би дори ще започнат съдебно дело — успя да вметне господин Буун.

Госпожа Буун продължи:

— Помисли какво ще стане следващия път, когато група скаути са на излет в гората и се натъкнат на отровна змия. Ще си спомнят този случай. Водачите на патрула ще побързат да оттеглят хората си и може би никой няма да пострада.

На което Тео отговори:

— Или пък пак Пърси ще е замесен и ще го ухапе друга змия.

Господин Буун вдигна вестника си, все едно се налагаше да продължи да чете.

— Решението на проблема не е да се откажеш, Тео. Остани, бъди твърд, постарай се двойно повече да спечелиш нови значки и покажи на майора, че умееш да изтърпяваш наказания. — С тези думи Уудс Буун се скри зад спортните страници.

Госпожа Буун се отнесе малко по-състрадателно.

— Тео, ако се откажеш, ще съжаляваш до края на живота си. Човек е млад само веднъж, това е единственият ти шанс да постигнеш успех като бойскаут. Досега ти беше забавно, чувстваше се много

удовлетворен, затова не позволявай един лош епизод да развали всичко. Двамата с баща ти ще бъдем дълбоко разочаровани, ако се откажеш.

Тео нерядко се учудваше как родителите на другите деца бързат да се намесят и да създадат проблем. Изпращаха имейли на учителите, с които се оплакваха за едно или за друго. Тормозеха треньорите след тренировка и дори след спортните срещи, ако еди-кой си не е играл достатъчно. Влетяваха без предупреждение в кабинета на госпожа Гладуел и защитаваха децата си дори когато те очевидно бяха допуснали грешка. Заплашваха със съд, ако синът им бъде изключен от отбора или от мача или ако дъщеря им не стане мажоретка.

В момента му се искаше да бе получил малко повече подкрепа от своите родители. А те вече и двамата отново се бяха зачели. Дждж се беше нахранил и спеше с изплезен език. Никой не искаше да слуша Тео, затова той се качи горе да убие времето пред лаптопа си.

В понеделник сутринта Тео не се вълнуваше от началото на новата учебна седмица, и то с основание. Когато седна на чина си за часа на класния в осем и четирийсет, вече десетина пъти го бяха попитали за прословутото ухапване от змия.

Изглежда, майката на Пърси беше снимала пострадалото си дете, докато лежеше в болницата в Нотсбърг. На снимката се виждаше усмихнатото и глуповато лице на Пърси, но централно място заемаше босият му подут крак. Наистина беше като балон. Подобно на всички умни хора, които искат да споделят личния си живот със света, майка му беше публикувала снимката на Пърси на неговата страница във Фейсбук и тя или някой друг беше добавил кратко описание как храбрият скаут влязъл в схватка с „дълъг два метра и половина медноглав щитомордник“ и неговите „остри като ками“ зъби.

Разбира се, за вина на Пърси и дума не можеше да става. Изобщо. „Неидентифициран“ член на патрул „Сокол“ беше обвинен, че е бутнал и спънал горкото момче така, че то да падне точно върху змията, която беше описана и като „необичайно нападателна“. Докато четеше историята, човек оставаше с впечатлението, че Пърси си е вършел своето и дори не е забелязал змията наблизо.

Снимката беше публикувана в неделя вечерта, докато Тео четеше книга и беше зарязал лаптопа си. В понеделник сутринта той май беше единственото дете в училище, което не я беше виждало. Всички шушукаха по коридорите във връзка със случилото се и когато се разнесе звънецът за първия час, вече бяха плъзнали слухове, че горкият Пърси може да изгуби крака си.

Момчето се превръщаше в легенда. От триста и двайсетте ученици в училището той единствен беше станал жертва на ухапване от отровна змия. Пърси Диксън се беше прочул, и то не защото беше постигнал нещо.

Прочу се, защото е мижитурка, мислеше си Тео, а вътрешно кипеше от гняв, сдържаше се да мълчи и скърцаше със зъби през целия ден. Само в Америка можеше да се случи такава неща.

На Тео му втръсна от Пърси и неговото змийско ухапване. Веднага след часовете той се изстреля към сградата на ВВЧ. Отзад майорът беше разпръснал всички брезентови палатки и цялата екипировка и плакнеше с вода големите хладилни чанти. Само половината отряд се появи за допълнителната работа, но не отсъстващите притесняваха Тео. Заедно с Филип и Кал веднага се заловиха да разпъват палатките на соколите и да отстраняват калта със сапунена вода. Палатките трябваше да бъдат почистени и изсушени. Ако не, щяха да плесенясат.

Майорът стоеше настрана и на Тео така му беше добре. Строгийт стар майор държеше на дисциплината и нямаше да се размекне. Тео го разбираше. Беше решил да не се отказва от скаутството. Нямаше да допусне едно лошо преживяване да му отнеме нещо толкова съществено. Вместо това щеше да последва хладнокръвния съвет на баща си и да се задълбочи, да се стегне, да се труди по-усърдно и да понесе гордо отстраняването си. Доколкото му беше по силите, Тео щеше да се държи като морски пехотинец и да се отнася с майора така, както той се беше отнесъл с него.

Докато навиваше една палатка, чу гласа на майора зад себе си:

— Тео, къде е Уди?

Тео се изправи и вдигна поглед към майора. Понечи да каже: „Ами не знам, майоре. Не е мое задължение да го следя“ или „Ами не

знам, майоре, защото вече не съм водач на патрула. Защо вие не отидете да го потърсите?“. Но тази мисъл бързо отмина, тъй като Тео знаеше, че не бива да се прави на умник пред началника си.

— Не съм сигурен, но мисля, че имаше нещо след училище.

Уди беше един от най-близките му приятели и Тео не би му навлякъл неприятности. Истината беше, че Уди нямаше желание да бъде водач на патрул и не възнамеряваше да чисти кални палатки в този прекрасен следобед.

Майорът стисна зъби, както правеше винаги, и каза:

— В четвъртък в четири следобед организирам събиране във връзка със значката за авиаторски умения. Можеш ли да дойдеш?

— Нали съм отстранен? — изстреля в отговор Тео и тутакси му се прииска да беше отговорил другояче.

— Отстранен си като водач на патрула, не като скаут — хладно отговори майорът.

Тео се замисли. Не беше ли жестоко? Тъкмо беше решил да се държи колкото се може по-твърдо с майора, а той повдига въпроса за значката за авиаторско отличие. В момента Тео работеше да получи отличия за четири умения — по авиация, по световно управление, по компютри и по ветеринарна медицина — все приятни области, които сам си беше избрал. Ала другите три не бяха толкова вълнуващи, колкото авиацията. Майорът беше обещал на Тео и на петимата други бойскаути в обучаваната група да посетят местно летище, да разгледат отвътре център за въздушен контрол и — най-хубавото от всичко — да направят истински полет с малка чесна.

— Добре — отговори Тео.

— Страхотно. Ще се видим в четвъртък. — С тези думи майорът се извърна и скастри двама скаути от патрул „Глиган“.

Тео не можеше да се мери с майора и го съзнаваше.

11

Късно в понеделник следобед Тео измина на колело четирите пресечки от кабинета си в задната част на кантората на „Буун и Буун“ до офиса на друг Буун — чичо му Айк. Кабинетът на този друг Буун не беше толкова затрупан с работа, преуспяващ и добре обзаведен. Намираше се на втория етаж на паянтова стара сграда, на чийто приземен етаж имаше гръцки ресторант.

Бащата на Тео и Айк бяха братя и някога бяха работили заедно като адвокати. Това време вече отдавна беше отминало. По причини, които Тео навярно никога нямаше да разбере, Айк вече не беше адвокат и рядко говореше за бащата на Тео. Но той още беше част от семейството и затова от Тео се очакваше да се отбива при Айк всеки понеделник следобед, за да си говорят. Често тези срещи не бяха особено приятни и Тео невинаги ги очакваше с нетърпение. Друг път обаче Айк беше забавен и ако беше в добро настроение, разказваше такива истории, че да си умреш от смях. Тео никога не знаеше в какво разположение на духа ще завари чичо си в понеделник следобед. Една от семейните тайни беше слухът, че Айк пие твърде много, и Тео подозираше, че този факт предопределя доброто или мрачното му настроение.

Обикновено Джъдж беше затворен или у дома, или в кантората, но понякога Тео закачваше кайшката на нашияника му и го оставяше да тича до колелото, докато прекосяваше града. Нямаше по-голямо вълнение за Джъдж от това да хвърчи по улицата и да се опитва да изпревари Тео и велосипеда. Този понеделник на кучето наистина му се излизаше и Тео го взе със себе си.

Двамата изтрополиха нагоре по стълбите и след бързо и безсмислено почукване нахълтаха в дългия и разхвърлян кабинет на Айк.

— Така... така — усмихна се Айк. — Как е любимият ми племенник?

— Страхотно, Айк, а ти? — отвърна Тео и се отпусна тежко на скърцащ дървен стол, под който имаше камара от вестници и папки.

Цялата мебелировка в стаята беше или покрита с папки, или се опитваше да ги крие. Тео беше единственият племенник на Айк и доколкото знаеше — единственият член от семейството, който поддържаше контакт с него. Съпругата на Айк се беше развела с него преди години, когато той беше загази, а децата му се бяха преместили надалече. Айк беше самотен възрастен мъж, но в същото време човек трудно можеше да го съжالياва. Изглежда, желанието му беше да води тих и необикновен живот.

— Поредният хубав ден — отговори Айк и махна с ръка към купчината документи върху бюрото си. — Оправям паричните проблеми на хора, които нямат пари. Как са нещата в „Буун и Буун“?

— Все същото, нищо ново.

— Как си с оценките? Само шестици ли имаш?

— Почти.

Това нахлуване в личните му дела винаги дразнеше Тео. Не разбираше защо Айк си въобразява, че има право да си пъха носа в училищните работи на Тео, но, както казваше госпожа Буун, „той е от семейството“.

— Как така почти? — попита Айк.

— Имам пет плюс по химия, но ще я повиша.

— Ами постарай се — строго го предупреди чичо му, но Тео усети, че е на шега. Айк погледна наляво към монитора на компютъра си. — Току-що получих това. Видях го преди десет минути — каза той, надничайки над очилата си за четене, и кликна с мишката. — Според нашия безстрашен всекидневник, при това онлайн изданието, не кое да е, някакво дете от твоя скаутски отряд преживяло доста неприятна среща с медноглав щитомордник през уикенда. Да знаеш нещо по въпроса?

— И защо това да е новина? — попита възмутено Тео.

— Защото в наше време всичко е новина, Тео. Нищо не е лично. Няма тайни и няма срам. Всички са знаменитости. Пърси Диксън?

— Да, точно той и явно майка му се опитва да разтръби максимално случилото се. Сигурна съм, че тя се е обадила на вестника. Как иначе някой репортер ще научи нещо толкова несъществено?

— Ти беше ли там?

— О, да.

— Какво се случи?

И Тео отново разказа историята. Когато приключи, Айк каза:

— Ама че глупак! Не заслужаваш да те отстранят заради него.

— Всичко е наред, Айк. Преживях го и ми омръзна да го обсъждам. Да сменим темата.

— Става. „Янки“ или „Туинс“?

— Не.

Айк беше запален привърженик на янките и обожаваше отбора и неговата история. Тео подкрепяше „Минесота Туинс“, защото никой друг в Стратънбърг не го правеше. За да сме справедливи към „Туинс“ обаче, трябва да изтъкнем, че Минесота все пак се намираше на хиляда и шестстотин километра.

— Не те виня — отвърна Айк. Избута назад стола си и се протегна към малкия хладилник, който криеше зад купчина папки. Извади бутилка бира за себе си и кутийка „Спрайт“ за Тео, която плъзна към него по бюрото и тя пътъом събори няколко папки. — Заповядай — каза Айк тъкмо навреме, та Тео да смогне да хване кутийката.

Чичо му отвъртя капачката на бирата бавно и почти болезнено, вдигна крака и ги стовари върху бюрото си. Облегна се, изпъна се удобно и отпи. Тео знаеше от опит, че предстои дълга история.

След още една глътка Айк подхвана:

— Знам колкото щеш такива истории. — Обичайната за него встъпителна реплика. — Ето например гръцкото семейство на долния етаж, Джими и Амелда Тикос. Прекрасни хора са, познавам ги от години и ги виждам всеки ден. Пристигнали в тази страна като малки и цял живот работили денонощно, за да оставят нещо на децата си. Страхотни хора. Най-големият им син, Ръсел, има строителна фирма — строи малки къщи и прави ремонти. Ръсел е към четирийсет, женен, с три деца, но първото му дете има няколко заболявания по рождение. Похарчиха цяло състояние, за да спасят детето, което и досега се нуждае от специално лечение. Ръсел и родителите му почти се разориха, но запретнаха ръкави, работеха още по-упорито, спестяваха още повече и оцеляха.

Явно Тео бе отместил поглед, защото Айк изведнъж попита:

— Отегчавам ли те, Тео?

— Слушам те. — Тео подозираше, че вероятно е единственият човек в града, който изтърпява дългите и хаотични истории на Айк, но обикновено те водеха до нещо интересно.

Айк отпи от бирата си, погледна към тавана и продължи:

— Преди десетина години Ръсел и жена му купиха земя извън града, разделиха я и започнаха да продават парцели от по два акра. Красива местност, с възвишения, потоци и езера. Намерението им беше да продават големи парцели на хора, които искат да се грижат за земята и дърветата и да опазват околната среда. Ръсел и съпругата му проектираха къщата на мечтите си и започнаха сами да я строят. След работа, през почивните дни, по време на отпуската си. Прекарвах там всяка свободна минута заедно с децата си, включително с момченцето на инвалидна количка, и бавно градяха дома си. За по-големите работи Ръсел използваше строителите от фирмата си, но ако нещо беше по силите на двама човека, вършеха го той и жена му. Правеха го с обич и им отне цяла вечност. Минаха почти пет години от първата копка до края и през цялото време плащаха в брой. Когато построиха къщата, не дължаха на никого нито цент. Щом се нанесох, организирах голямо празненство и поканих и мен. Бях там. Беше прекрасно: цялото им семейство, всичките им приятели и съседи, работниците, които се бяха трудили на строежа на къщата, всички, които им бяха помогнали. Никога не съм виждал Джими и Амелда толкова щастливи и горди. Красива къща, красива местност. Голямо и щастливо семейство, празнуващо най-доброто, което страната ни може да му предложи. Всичко беше направо страхотно.

Гласът на Айк заглъхна, а Тео разбра, че първата глава от историята е приключила и сега е моментът да побутне нещата напред.

— И какво стана? — попита той.

— Ами сега булдозерите ще изравнят къщата със земята, за да може щатът и шайка политици да построят обходен път около Стратънбърг за двеста милиона долара. Път, който е напълно излишен, но е важен в политическата игра. Ти чу ли за него?

Тео се смая. Почти беше забравил за това. През последните четирийсет и осем часа животът му се въртеше около скаутството, Пърси, възголемичкия медноглав щитомордник и щуротиите във Фейсбук. Кимна и отговори:

— Да, чух.

Айк рязко свали крака на пода. Приведе се напред, подпрян на лакти и с гневно блеснали очи.

— Няясно ли си с правната концепция за отчуждаването на частна собственост, Тео?

— Да.

Айк кимна и се усмихна.

— Браво на теб. На теория правото на отчуждаване на частна собственост за обществени нужди трябва да се използва само в краен случай. Отнемането на имот против желанието на собственика е почти престъпен акт, нещо, до което държавата трябва да прибегва само при крайна необходимост. А в този случай няма никаква необходимост. Става дума само за банда политици, които се опитват да спечелят гласоподаватели, като построят път, който ще зарадва големите им дарители.

Айк лесно започваше да държи проповеди, но по този въпрос се запали повече от обикновено. Тео реши да го подтикне да продължи:

— Не съм сигурен, че разбирам — каза той.

И още недоизрекъл, Айк отново подхвана:

— Ето как стоят нещата, Тео. В Карлсбърг и по местата на север от тук има големи компании за товарен превоз и много фабрики. Същото е и на юг от града, в Лоуънсбърг. Изследванията сочат, че един обходен път ще спести на превозвачите само няколко минути, но на тях не им пука. На всяка цена искат този обходен път! Затова моментално подмамват политиците, дават им една бала пари, обясняват им колко е необходим този път — не за самите тях, разбира се, а за свещената крава, наречена „икономическо развитие“. Това съображение изтъква всеки политик, когато иска нещо да бъде одобрено, да бъде построено или да бъдат похарчени още пари на данъкоплатците. Повече работни места, повече приходи от данъци, повече замърсяване, повече задръствания, по-пренаселени училища и повече богати предприемачи, но политиците никога не изтъкват всичко това, защото вземат пари от предприемачите, в конкретния случай — от транспортните компании.

Айк си пое глътка въздух, последвана от голяма глътка бира. Типично в негов стил — никакво увъртане, никакво колебание, винаги с мнение по въпроса. Всъщност Айк толкова се беше разпалил, че на Тео му беше приятно да го слуша.

Реши да налее още масло в огъня:

— Губернаторът подкрепя ли?

— Той е идиот! Готов е да подкрепи всяко нещо срещу подходящата сума. Миналата седмица вестниците писаха на първа страница, че транспортните компании и предприемачите са дарили купища пари за кампанията на губернатора, така че нали се сещаш? Ако те искат обходен път, и той иска обходен път. Този тип не е нищо друго, освен най-обикновен политик, който се опитва да се докопа до по-висок пост. Никога не се забърквай в политиката, Тео. Тя е мръсна игра.

— Не се тревожи.

Айк се успокои и се облегна на стола.

— Преди петнайсет години, ако бях направил правилния избор от политическа гледна точка, нямаше да ме съдят.

За пръв път чичо Айк споменаваше за проблемите си от миналото. На Тео му идеше да го обстреля с десетки въпроси, но удържа езика си зад зъбите. Някой ден Айк щеше да сподели повече неща с него, но щеше да го направи, когато поиска. Не сега.

Тео се зачуди дали да не му разкаже историята на Харди Куин, но реши, че няма смисъл. Според него тя беше много по-интересна от историята на Айк, ала чичо му предпочиташе да говори, отколкото да слуша.

— Ще помогнеш ли на семейство Тикос? — попита Тео.

— Да им помогна ли? Как?

— Не знам, Айк. Струва ми се, че има силна съпротива срещу пътя. Ако се ангажират достатъчно хора, може би окръжната комисия няма да одобри строителството.

— Не се заблуждавай, Тео. Важни са парите, а този, който държи парите, винаги печели, особено в политиката.

Тео намираще това за потискащо и не знаеше какво да каже. Айк се пресегна за лист хартия и намери каквото търсеше.

— Погледни — подкани го той и Тео се приведе напред. Беше копие на карта, на която предложеният обходен път беше очертан в червено. С писалка Айк отбеляза едно място в средата на листа и каза: — Ето на това място обходният път ще прекоси Суини Роуд. В момента тук има селскостопанска земя, но след строителството на пътя всичко ще се промени.

Тео усети мириса на бира в дъха на Айк и му стана неприятно. Отдръпна се леко. Айк продължи:

— Така, мой източник твърди, че местен предприемач, някой си Джо Форд, много ловък манипулатор, известен и като Бързия Форд, вложил известна сума и купил двеста акра земя точно тук, където ще се пресичат обходният път и Суини Роуд. Сделката трябвало да е тайна, но източникът ми познава един от бившите партньори на адвоката, който представлява собственика на земята. Всичко се върши под сурдинка. — Айк остави картата на масата и отново се облегна на стола си. — И така, Тео, ястребите вече кръжат в очакване на плячката. Ако окръгът одобри обходния път, ще видиш как негодниците ще заграбят всяко парче земя край него и след десет години от двете страни ще бъде пълно с молове, заведения за бързо хранене и автомивки. Цялата западна част на окръга ще бъде застроена и ще заприлича на всяко друго място в Америка. Предприемачите ще забогатеят страхотно и с радост ще бутнат на политиците достатъчно пари, за да са доволни. Системата е прогнила, Тео.

Тео се потисна още повече, но се помъчи да се убеди, че Айк по природа си е мрачен човек. Той рядко се усмихваше и беше рязък. Семейството му го беше изоставило, а самият той се беше опозорил, когато бе изгубил правото си на практикуващ адвокат.

Айк и неговите източници. Все твърдеше, че знае нещо, което би трябвало да е тайна, и на практика често наистина се оказваше така. Айк се движеше из съмнителни места в града, които мнозина почтени граждани избягваха. Играеше покер поне с две групи и някои от тези хора бяха бивши адвокати, бивши ченгета и бивши затворници. Залагаше на футболни и баскетболни срещи и се навърташе край букмейкърите и други хазартни типове. Бащата на Тео веднъж се изпусна, че Айк печели повече пари от залози, отколкото от истинска работа.

— Е, след тази „добра“ вест трябва да вървя — каза Тео, обзет от внезапно желание да се махне от тук.

— Поздрави вашите — каза Айк, склучи ръце на тила си и отново вдигна краката си върху бюрото.

— До скоро, Айк — сбогува се Тео и двамата с Джъдж се запътиха към вратата.

— И искам да видя шестица по химия.

— Разбира се. Не си единствен.

12

Пърси Диксън се върна триумфално в училище във вторник сутринта. Тео разбра, че става нещо, когато спря до стойката за велосипеди и видя телевизионен микробус, паркиран пред училището. И наистина, малко след това се появи едно комби. Майката на Пърси го паркира, извади инвалидна количка, настани сина си в нея и походът им към сградата започна. Кракът на Пърси беше вдигнат нависоко и увит с пластове бяла марля. Учителите и приятелите му го чакаха на вратата, а майка му го въведе в училището като герой, който се завръща от война. Следваха ги репортерка и оператор, които улавяха тази „водеща новина“, за да може спокойното градче Стратънбърг да е известно за най-актуалното.

Тео наблюдаваше от разстояние и не можеше да прецени на кого му харесва повече да бъде в светлината на прожекторите — на Пърси или на майка му. Пърси нападна змията, а наказаха него. Не беше честно.

През целия ден той постоянно се натъкваше на Пърси в инвалидната му количка по коридора или в кафето или виждаше как някой го бута покрай игрището, неизменно съпътстван от група почитатели, скупчени край него, докато той разказваше и преразказваше за смъртноопасната си среща с медноглавия щитомордник — змия, която, незнайно как, с всеки изминал час ставаше все по-голяма и по-зла.

Някои от учениците смятаха Тео виновен за нещастиято, но повечето бяха наясно с истината. Малко бяха тези, които вярваха на Пърси, обаче това не му пречеше да се наслаждава на вниманието.

Тео просто изстрада този ден, мъчейки се да не забелязва цирка. Понякога му се искаше змията да бе ухапала Пърси право между очите.

След последния звънец Тео бързо се отправи към „Буун и Буун“, провери как е Джъдж и влезе в своя кабинет да си пише домашните. И двамата му родители бяха в кабинетите си на затворена врата — имаха среща с клиенти и всички в кантората бяха заети и притихнали. Тео написа домашните си за по-малко от час. Беше заваляло, нямаше къде да ходи и скоро му доскуча.

От любопитство влезе в интернет и прегледа материалите за обходния път през Ред Крийк. Намери колко щещ — стари статии от вестници, карти, проучвания, гневни писма до редактори. Имаше дори уебсайт, поддържан от гласовита група противници, които събираха и публикуваха всевъзможни материали за проекта. Разбира се, повечето не бяха благоприятни, но имаше няколко статии от бизнес средите, според които този път беше необходим.

След като разглежда публикациите цял час, на Тео отново му доскуча. Дъждът се беше усилил, Джъдж дремеше, а родителите му все още стояха затворени по кабинетите си. Той мина през склада, после по коридора и влезе в кухнята, където потърси нещо за ядене. „Заемането“ на храна от колега беше широко разпространено в кантората, а Тео често беше главният виновник. Но днес не видя нищо интересно.

Елза не беше на бюрото си, което бе необичайно. Обикновено тя изпълняваше поръчки късно следобед, когато не очакваха повече клиенти, и Тео предположи, че просто е излязла навън. Бюрото ѝ беше в приемната, за да контролира входната врата. Който влезеше в „Буун и Буун“, най-напред трябваше да се справи с Елза — тя управляваше кантората като строг фелдфебел. Знаеше графика на всички — на адвокатите, на господин и госпожа Буун, на правния помощник Винс, на секретарката на отдела за недвижими имоти Дороти и дори на Тео, детето адвокат. Елза някак успяваше да е наясно с всички срещи, дати за явяване в съда, часове за посещение на лекари и зъболекари, рождени дни и тъй нататък. Нищичко не пропускаше.

Тео беше любопитен кой е в кабинета на баща му. Уудс Буун беше адвокат по сделки с недвижими имоти, който никога не ходеше в съда и при когото рядко идваха клиенти. Най-малко осем часа дневно той седеше на бюрото си, пушеше лулата си, ровеше из документи, изготвяше договори, проучваше и разговаряше по телефона. По мнение на Тео баща му практикуваше доста скучна област от правото,

с която никой друг не искаше да се занимава. Ама въобще. Тео възнамеряваше да ходи в съда на големи процеси, да се явява пред съдебни заседатели и тълпи от зрители и да участва в драматични събития.

За пръв път беше гледал процес преди три години, когато беше десетгодишен. Беше през лятото, когато не ходеше на училище, затова четири поредни дни седя на първия ред и попиваше всяка дума на всеки свидетел. Млада майка и баща и техният петгодишен син бяха загинали при страховит сблъсък с влак на един прелез. Емоциите бяха бурни и дори Тео усещаше напрежението. Адвокатите се бореха като гладиатори, а приятелят на Тео, съдия Хенри Гантри, водеше делото много мъдро.

От този момент Теодор реши, че съдебната зала е неговата съдба. Понякога се чудеше дали да не стане велик съдия като Хенри Гантри, но по-често плановете му се въртяха около кариерата на безстрашен съдебен адвокат.

Елза държеше голям бележник-календар в средата на бюрото си и там вписваше всичко, включително срещите с клиенти. Графикът не беше таен или недостъпен, в крайна сметка нали беше върху бюрото, та всички да го виждат? Затова Тео надникна. Забеляза, че утре, сряда, в четири часа има записан преглед при ортодонта. Забеляза също, че майка му има среща с клиент на име М. Клайбърн.

В момента баща му пък имаше среща с някой си Джо Форд. Тео застина за миг, после си припомни разговора с Айк от предния ден. Джо Форд. Наричан още Бързия Форд. Предприемач в областта на недвижимите имоти, хищник според Айк, който дебнеше сгоден момент да заграби земята около Суини Роуд, ако обходният път бъдеше одобрен. Ловък манипулатор, когото Айк нарече и „разбойник“. Тео се помъчи да си припомни какво още беше казал Айк. Сделката била за двеста акра, всичко се правело тихомълком, потайно и така нататък. Айк не каза, че сделката е незаконна, но така прозвуча.

Тео се взира в името няколко минути. Връзваше се. Джо Форд беше в бизнеса с недвижими имоти. Клиентите на Уудс Буун бяха от този сектор. Защо обаче бащата на Тео ще представлява човек със съмнителна репутация?

На горния етаж се разнесоха гласове, после надолу затрополиха стъпки. Тео застина за секунда, обмисляйки как да изчезне. Можеше да

изхвърчи през входната врата, но така щеше да вдигне шум. Можеше да се шмугне в заседателната зала или да се втурне по коридора към кабинета си. Понечи да тръгне, но ритна кошчето на Елза и на пода се разпиляха смачкани листове хартия. Тео бързо се наведе, събра ги и точно се опитваше да разчисти бъркотията, когато изникнаха баща му и още един мъж.

— Здравей, Тео — каза господин Буун. — Какво търсиш тук?

— Ами... Джъдж събори кошчето и аз разчиствам.

— А, да, добре. Запознай се с господин Форд, наш клиент.

Господин Форд, който държеше ръцете си в джобовете, се усмихна едва-едва.

— Това е синът ми Тео — гордо оповести господин Буун. — Той е в осми клас в прогимназията „Стратънбърг“.

Тео кимна бързо и смотолеви:

— Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също — каза Джо Форд, но само защото се налагаше.

Носеше сив костюм с жилетка и колосана бяла риза. Косата му беше накъдрена и няколко кичура падаха над ушите му. Тео тутакси изпита антипатия към него и остана с впечатлението, че Джо Форд също не го хареса особено. Според бързата преценка на момчето този мъж нямаше време за никой, който не му носи печалба.

Освен това господин Форд не си падаше по любезностите. Той се извини и напусна сградата. Тео побърза да се върне в своя кабинет, включи лаптопа си и веднага отвори папка за господин Джо Форд.

13

Трите момчета — Тео, Уди и Харди — и едно куче, Джъдж, се срещнаха в парка „Труман“ близо до центъра на града веднага след часовете в петък. Щяха да ходят за риба и бяха развълнувани от предстоящото приключение. Току-що беше свършила трудна седмица в училище и беше време да си отдъхнат. Риболовът беше идея на Харди. Той искаше да покаже на Тео фермата на семейство Куин и красивата околност, която губернаторът и няколко политици щяха да съсипят. Уди и Тео следваха Харди, като Тео беше най-отзад, за да може Джъдж и каишката му да не се пречат на другите велосипеди. Макар да беше куче, Джъдж си въобразяваше, че той трябва да води, а момчетата да го следват. Но когато беше на каишка, покорно подтичваше до Тео и изглеждаше радостен, че е допуснат в отбора. Минаха по сенчестите улици в старата част на града и се отправиха към една пътека за велосипедисти, която обикаляше южната част на града и избягваше движението и жилищните квартали. На натоварено кръстовище пресякоха шосе 75 и скоро се отдалечиха по тесен междуселски път между две редици дървета, чиито клони се преплитаха над главите им като арка. Градът със задръстванията и шума остана зад гърба им. Спускаха се лудешки надолу по склоновете и ги катереха задъхано. Прекосяваха тесни поточета, а на едно място велосипедите им изтрополиха по изоставен покрит мост.

След трийсетина минути момчетата бяха плувнали в пот, а Джъдж трябваше да пийне вода. Спряха за достатъчно дълго, та кучето да нагази в потока.

— Само още няколко минути — съобщи Харди.

Когато дишането им се успокои, отново потеглиха. Изкачиха едно възвишение и пак спряха. Под тях се ширна красива долина с няколко просеки и много дървета. Харди посочи единствената къща, която се виждаше — бяла постройка в далечината.

— Ей там живеят баба и дядо — каза той, все още задъхан.

Момчетата се насладиха на гледката, докато си почиваха. Харди посочи вдясно и каза:

— Обходният път прекосява цялата долина — като широк прорез, който започва ето там, между двата хълма, и минава през най-високото възвишение отсреща. — Дясната му ръка описва широка дъга наляво. — Това е Чок Хил, а според плана трябва да го взривят с динамит. Просто го взривяват и изравняват всичко. Останалото ще бъде сринато от булдозерите и после — асфалтирано. Не съм сигурен какво ще стане с баба и дядо.

— Как може да постъпват така? — зачуди се Уди.

— Питай Тео.

— Законът дава право на щата да отнема земята на всеки. Разбира се, щатът трябва да плати, но въпреки това отнема земята.

— Гадно.

— Наистина — съгласи се унило Харди.

Спуснаха се надолу по склона и след броени минути спряха пред къщата. Бабата на Харди, госпожа Бевърли Куин, ги чакаше на верандата с чиния орехови сладки и вода с лед. Харди представи приятелите си и Джъдж, а възрастната жена остана при тях, докато ядяха. Дядото на Харди „се мотаел“ в хамбара с трактора според жена му. Не отвориха дума за обходния път — темата явно им беше толкова неприятна, че не искаха дори да я обсъждат. Тео гризеше една ореховка, поклащаше се лекичко на стария люлеещ се стол и се възхищаваше на безукорно боядисаната веранда, на висящата папрат, на лехите с цветя, на бялата дъсчена ограда около предния двор. После се опита да си представи как няколко булдозера унищожават всичко това. Самата мисъл му се стори страшно мрачна, дори жестока.

Момчетата благодариха на възрастната жена за сладките и побързаха да отидат да ловят риба. В една барака зад къщата намериха огромно разнообразие от въдици и макари, а също и корда, кутии с принадлежности, футболни и волейболни топки, комплекти за бадминтон, фризбита, две канута, четири каяка и дори стикове за голф.

— Тук много се забавляваме — каза Харди.

Твърдеше, че има единайсет братовчеди в района на Стратънбърг, а също лели, чичовци и приятели, близки като роднини, и че всички те прекарват много време в семейната ферма.

Избраха си три въдици и макари, а Харди пъхна малка кутийка с такъми в раницата си. Отново яхнаха велосипедите и се понесоха по тясна пътека, която се виеше през гъста гора. Десет минути след като потеглиха от къщата, се озоваха на брега на Ред Крийк.

— Това е най-хубавото място във фермата — заяви Харди, докато вадеше кутийката с такъмите. — Тук са най-страхотните костури в областта.

Тео развърза кучето и Джъдж скочи във водата. Реката беше широка и водата се плискаше по скалите на отсрещния бряг.

— Постоянно идваме тук и спим в палатки — каза Харди.

— Красиво е — отбеляза Тео. — Може ли да покараме каяци?

— Може би по-късно — отговори Харди. — Има добри бързеи точно зад онзи завой, които са доста буйни за кану. Но с каяци ги преминаваме непрекъснато.

Като единствено дете, което живееше само в града, Тео малко завиждаше на Харди и на голямото му семейство за тази обширна земя с многобройни забавления. Фермата му приличаше на голям увеселителен парк, но с истински, а не с изкуствени атракции.

Харди стоеше на една скала, надвиснала на около три метра над водата, и вече два пъти беше заметнал въдицата, когато неочаквано забеляза нещо в далечината.

— Какво ли е това? — запита се той на глас.

— Кое? — попита Уди.

Харди посочи и каза:

— Погледнете до онези дървета надолу по склона. Има някакви хора.

Тео и Уди се покатериха на издадената скала и застанаха до Харди, чийто тон не оставяше никакво съмнение, че е притеснен. И наистина, от отсрещната страна на реката, на около седем-осемстотин метра от момчетата, няколко мъже се бяха скупчили край един пикап.

— На наша земя са — заяви Харди.

— Какво правят? — попита Тео.

— Не знам, но нямат работа тук — отговори Харди.

— Да бяхме си взели бинокли! — съжали Уди.

— По-добре да отидем да проверим — предложи Харди и момчетата забравиха за риболова.

Тео би оставил нещата така — хората, изглежда, не правеха нищо нередно, — но той не разбираше колко много семейство Куин ценят земята си и нейното уединение.

Тримата се метнаха на колелата.

— След мен — каза Харди.

Джъдж, целият вир-вода, хукна подир Тео, който следваше Уди. Изминаха кратко разстояние и прекосиха потока по стар пешеходен мост, широк едва колкото да минат велосипедите, после профучаха по черен път и приближиха мъжете.

Бяха четирима — трима по-млади и един по-възрастен, най-вероятно шефът. Имаха голям пикап с надпис „Стратегически проучвания“ по вратите на кабината. Недалече от пикапа започваше редичка забити в земята колчета, на всяко от които беше вързана червена панделка.

— Какво искате, момчета? — попита по-възрастният мъж.

Харди слезе от колелото и се приближи към тях.

— Какво търсите тук?

— Това не ти влиза в работата, хлапе.

— А може би ми влиза. Тази земя е на моето семейство. Кой ви позволи да дойдете?

Тримата по-млади мъже се засмяха на въпросите. Тео ги изглежда — бяха доста едри, с мръсни ризи и бради и като цяло с вид на хора, които водят труден живот и изобщо не гледат да странят от неприятности.

— Не ми се прави на умник, момче — предупреди го по-възрастният мъж.

— Как се казвате? — изстреля Харди.

— Уилис. А ти?

— Харди Куин. Семейството ми притежава тази земя от сто години.

— Ами поздравления — подсмихна се подигравателно Уилис. — Скоро щатът ще стане собственик.

Забележката му развесели другите трима и те отново се разсмяха, като този път пристъпиха напред, по-близо до задната част на пикапа, където Уилис стоеше на около три метра от Харди. Тео направи крачка към тях и каза:

— Той ви зададе въпрос. Кой ви разреши да навлезете в тази земя?

— Щатът — изръмжа Уилис срещу Тео, който бързо го парира:

— Да, но щатът още не владее този имот.

— Цяла банда умници! — обърна се Уилис към хората си и после каза на Харди и Тео: — Вижте, момчета, просто правим малко предварително проучване за обходния път, това е всичко. Компанията ни има договор с щата и ни изпратиха тук. Защо не се успокоите и не се занимавате с вашите неща? Ние си вършим работата и не притесняваме никого.

— Притеснявате мен, защото нямате разрешение да сте тук — изстреля в отговор Харди.

А Тео, адвокатът, бързо добави:

— Навлезли сте незаконно в частен имот, ясно ли ви е? Това е престъпление. Може да отидете в затвора.

Най-ниският от тримата по-млади мъже направи крачка към Тео и каза:

— Ау, този е голям всезнайко! Много телевизия гледаш, хлапе.

— Или просто умея да чета — сръза го светкавично Тео.

Дребоська преbledня и стисна юмруци. Уди пристъпи до Тео, а Джъдж застана в краката му. Положението беше напрегнато и необичайно. Три тринайсетгодишни момчета и едно куче се бяха изправили срещу четирима възрастни.

Изглежда, бяха в задънена улица. Мъжете отказваха да си тръгнат, а момчетата не отстъпваха.

На Тео му хрумна нещо, което много бързо можеше да се окаже катастрофално. Той бръкна в джоба си, извади мобилния си телефон и каза:

— Ще се обадя на деветстотин и единайсет. Ще повикаме полицията на помощ.

— Прибери телефона, хлапе — развика се Уилис. — Няма да се обаждаш на полицията!

— Мога да се обадя на когото си поискам — отговори Тео. — От къде на къде ще ми казвате на кого да се обаждам?

— Казах да прибереш телефона! — Дребоська го стисна за ръката, разтърси я като обезумял, запрати телефона му в прахта и го блъсна на земята. — Глупак! — кресна той.

Уди и Харди бяха шокирани от тази проява на агресия и отстъпиха назад.

Джъдж обаче изобщо не се поколеба. Той нападна Дребосъка и за малко да го захапне за крака, преди онзи да го изрита. Джъдж изскимтя, после заръмжа и отново се метна към Дребосъка.

— Махни това куче от мен!

— Ела тук, Джъдж! — извика го Тео, изправяйки се на крака.

В този момент му се искаше Джъдж да беше четирийсеткилограмов питбул, обучен да напада, а не осемнайсеткилограмов пес, който се плаши от котки. Но не се плашеше от Дребосъка. Джъдж мълниеносно нападна за втори път и отново получи ритник. Той излая от гняв и безсилие, но пак се хвърли към Дребосъка.

Както скоро щяха да узнаят, името на третия мъж беше Лари, един от приятелите на Дребосъка. Лари неочаквано пристъпи напред с дълго метър и половина дървено земемерско колче в ръка и когато Джъдж отново нападна Дребосъка, Лари цапардоса кучето по тила. Тео изпищя, Харди кресна, а Уди грабна един камък. Насред прахоляка, хаоса и ужаса от случващото се Лари продължаваше да удря Джъдж, Дребосъка продължаваше да го рита, а момчетата се опитваха да реагират. Уди се втурна напред, но третият мъж го спъна. Той падна върху Тео. Харди се разкрещя:

— Остави кучето!!!

Тео най-сетне успя да се хвърли върху Джъдж, а отвратителният Лари го ръгна в гърба с колчето. Мъжете се хилеха, момчетата плачеха, а горкият Джъдж кървеше и скимтеше.

Мъжете отстъпиха.

Тео прегърна кучето си и нежно го вдигна. Цялата му глава беше окървавена, тялото му беше отпуснато.

— Кажи нещо, Джъдж — молеше го Тео през сълзи.

— Ще си платите за това! — кресна Харди към мъжете.

Тео хукна. Притискаше Джъдж към гърдите си и подмина велосипеда, защото знаеше, че няма да може да го кара и едновременно да държи кучето. Харди и Уди скочиха на колелата си и скоро настигнаха приятеля си, който тичаше зашеметен, със сълзи по бузите и кървави петна по ризата, притиснал Джъдж към сърцето си.

— Уди, ти остани с Тео. Аз ще избързам да доведа дядо.

— Добра идея — каза Уди и Харди отпраши.

— Жив ли е, Тео? — тихо попита Уди, като караше колкото се може по-близо до Тео.

Тео прехапа устна и отговори:

— Не знам, не помръдва.

От лакътя на Тео капеше кръв. Той тичаше с всичка сила.

Харди и дядо му, господин Сайлърс Куин, пресрещнаха Тео и Уди, докато прекосяваха Ред Крийк. Тео беше целият потен и окървавен, а от стреса беше получил астматичен пристъп. Помпаше инхалатора си, надвесен над Джъдж, който не помръдваше. Господин Куин бързо вдигна кучето и го положи в каросерията на пикапа си.

— Остави колелото отзад и се качвайте — нареди той и Уди метна велосипеда си в каросерията. Момчетата се сместиха на задната седалка, а Тео нежно придържаше Джъдж, чиито очи бяха затворени.

— Ще оживее ли? — попита Харди дядо си.

— Ще се оправи — отговори господин Куин и потегли.

Вече се беше обадил на 911 и беше помолил за полиция и линейка. Искаше земемерският екип да напусне имота му и предпочиташе лично да се изправи пред тях. В момента обаче трябваше да се погрижи за едно сериозно ранено куче. Носеха се по чакълест път към града.

— Кой има мобилен телефон? — попита господин Куин.

Уди нямаше, защото беше само на тринайсет и родителите му смятаха, че е твърде малък. Харди имаше, но не беше сигурен къде е. Тео каза:

— Аз имам.

— Мисля, че трябва да позвъниш на родителите си, Тео — каза господин Куин.

Тео внимателно положи Джъдж в скута на Уди и извади мобилния от джоба си.

— Къде отиваме? — попита Тео.

— Не съм сигурен — отговори господин Куин. — Кой е ветеринарят ви?

— Доктор Кол.

Елза вдигна телефона в кантората. Тя осведоми Тео, че майка му има среща с клиент, но баща му няма. Докато разказваше на баща си какво се е случило, Тео лекичко галеше Джъдж между очите. Погледна

към Уди, най-коравото момче, което познаваше, и видя в очите му сълзи.

Пресрещнаха линейката на междуселския път, който водеше към фермата на семейство Куин. Отначало екипът не беше сигурен какво да прави с раненото куче, но с господин Куин не можеше да се спори. Той високо и категорично нареди на парамедиците да откарат Тео и кучето в кабинета на доктор Кол на Саут Клемънт Стрийт. А той, Харди и Уди щяха да ги следват с пикапа.

В линейката Тео наблюдаваше как двамата парамедици лекуват Джъдж, все едно е тежко ранено дете. Положиха го върху стерилна бяла носилка, почистиха раните му, нашепваха му насърчителни думи и му проверяваха пулса. Личеше си, че са обучени да помагат на хора, не на кучета, но се справиха прекрасно — облекчиха положението и на Джъдж, и на Тео. Ризата на момчето беше мръсна и окървавена и един от парамедиците бавно я почисти с марля.

— Има пулс — оповести другият и зави Джъдж до шията. — Мисля, че ще се оправи.

— Благодаря — успя да отрони Тео.

— Никога досега не сме вземали куче — каза единият парамедик. — Какво му се е случило?

Тео само поклати глава, неспособен да разкаже историята.

Цели четирийсет години доктор Кол лекуваше и обгрижваше повечето кучета, котки и други дребни животни в Стратънбърг. Малката му клиника се помещаваше в стар търговски център, който познаваше и по-добри времена. На рецепцията открай време работеше госпожица Рос, невероятно експедитивна помощничка, която се караше на клиентите и ги укоряваше, когато ваксината против бяс на любимците им беше изтекла.

В късния петъчен следобед госпожица Рос беше на бюрото си — подреждаше го и се готвеше да си тръгва, когато телефонът звънна и господин Уудс Буун обясни, че семейното им куче пътува натам сериозно ранено. Дали доктор Кол бил в кабинета? Разбира се, че беше

тук. След броени минути госпожица Рос невярващо видя как пред входа спира линейка.

От четирийсет години работеше при доктор Кол, но не помнеше друг път да са докарвали ранено животно с линейка. Тя знаеше, че Джъдж Буун е специално куче (не бяха ли всички?), но нямаше представа, че е толкова уважаван в общността. Зад линейката се движеше пикап, следван от полицейска кола и от още две други коли. Един парамедик се втурна вътре, понесъл кучето на ръце. Малката чакалня бързо се изпълни с група напрегнати хора — Тео, приятелите му, родителите му, господин Куин, парамедиците и шофьорът на линейката, Елза от кантората и двама униформени полицаи.

Доктор Кол и една лаборантка отнесоха Джъдж отзад в рентгена, а Тео беше подложен на разпит от родителите си. Беше целият пращен, окървавен и потен. Едва успяваше да владее емоциите си, докато разказваше историята, а Уди и Харди му помагаха за подробностите.

— Наистина ли те удари с колчето? — попита господин Буун.

— Два пъти по гърба — отговори Тео. — А дребният ме събори на земята.

— Един от тях събори и мен — додаде Уди.

— Това е възмутително! — заяви госпожа Буун, вперила поглед в двамата полицаи.

— Залавяме се с местопрестъплението, госпожо Буун.

— Надявам се.

— Веднага ще повдигнем обвинения — каза господин Буун. — Искам тези негодници в затвора.

— Аз също — присъедини се господин Куин. — Бяха в имота ми без разрешение.

Групата бързо постигна съгласие, че лошите типове трябва да бъдат изправени пред правосъдието, после нещата се поуспокоиха. Започна чакането. Полицаите и екипът на линейката приключиха и заминаха. Госпожа Рос приготви кана с кафе и всички пиха от картонени чашки. След около час доктор Кол ги запозна с първите новини. Обясни, че Джъдж е жив, но се е отървал на косъм и е в много тежко състояние. Пулсът му беше слаб. Получил беше няколко удара по главата, които бяха причинили сериозно мозъчно сътресение. Черепът му не беше счупен, но имаше сериозен оток на мозъка. Предната му дясна лапа беше счупена, избити бяха и няколко зъба.

Според доктор Кол кучето имаше късмет, че още диша, затова следващите двацет и четири часа се очертаваха като критични. Ако мозъкът продължеше да оттича, Джъдж вероятно нямаше да оцелее.

Доктор Кол заведе Тео и родителите му в задната част на клиниката, в амбулаторията, където светлините бяха приглушени. Джъдж лежеше странично върху малка маса, завит със стерилен бял чаршаф, със затворени очи и изплезен език, козината на муцуната и на главата му беше обръсната, в предната лява лапа беше поставена венозна система, а дясното му краче беше шинирано. Кучето беше печална картинка и Тео се разплака. Не се сдържа и не можеше да престане. Мразеше да плаче, особено пред непознати, но докато гледаше своя храбър ранен другар, просто не успя да възпре сълзите. Госпожа Буун също се разрида.

Дълго и прочувствено гледаха Джъдж и накрая доктор Кол каза:

— Нищо повече не мога да направя. Ще оставя лаборантката тук през нощта да следи състоянието му, но честно казано, сега ни остава само да чакаме.

— Няма да си тръгна — заяви Тео, стиснал здраво зъби под шините. — Ще остана тук през нощта.

— Стига, Тео. Хайде — подкани го господин Буун.

— Няма да си тръгна. Когато аз боледувам, Джъдж не се отделя от леглото ми. Ще направя същото за него. Не, татко, няма да си тръгна.

— Тео... — поде госпожа Буун.

— Не, мамо, Джъдж трябва да чува гласа ми и да знае, че съм тук. Ще му говоря цяла нощ, ясно? Моля ви!

Възрастните се спогледаха, а доктор Кол вдигна рамене.

— Както искаш — каза той. — На мен ми е все едно.

— Добре, Тео — съгласи се госпожа Буун, — но нека най-напред да се прибереш у дома, да вечеряш набързо, да си вземеш душ и да се преоблечеш.

— Не, мамо, няма да си тръгна. Няма да се отделя от Джъдж. Нито за миг.

От време на време в хаотичната игра на родители и деца бе важно възрастните да се отдръпват и да позволяват на децата да постъпят както желаят. Моментът беше идеален за такова решение, а господин и госпожа Буун бяха достатъчно мъдри да го разберат.

Госпожа Буун си приближи и потупа сина си по рамото.

— Добре, Тео, ще отскочим до къщи, ще вземем чисти дрехи и храна и ще се върнем до час, нали?

— Благодаря, мамо — каза Тео, без да откъсва очи от Джъдж.

Когато родителите му и доктор Кол си тръгнаха и вратата се затвори, Тео се приведе над Джъдж и нежно го целуна по нослето. По бузата му се стичаха сълзи, когато му зашепна в ухото:

— Обичам те, Джъдж, и ще ти говоря, докато се събудиш, разбра ли? Слушай ме, няма да престана да ти говоря.

Ала Джъдж не помръдваше.

Очертаваше се дълга нощ. Госпожа Буун донесе на Тео сандвич, който той не може да изяде, чиста риза и джинси. Тя и господин Буун се редуваха да седят в тясната амбулатория при Тео и Джъдж. Имаше само два стола, по един от двете страни на масата, върху която Джъдж се бореше за живота си. Асистентката на ветеринаря беше странна млада жена, наречена Стар. Беше с лилава коса и халка на носа, но иначе беше невероятно мила и загрижена за Джъдж. Доктор Кол си взе довиждане към девет вечерта и обясни на Тео и на родителите му, че са добре дошли да прекарат нощта в клиниката и че Стар ще се погрижи за всичко. А той щеше да държи мобилния си наблизо и да пристигне до десет минути, ако нещо се случи. Семейство Буун му благодариха многократно.

Уди, Харди и господин Куин още чакаха в приемната. Стояха там от часове и не правеха нищо, просто чакаха. Бяха си поръчали пица, която споделиха със Стар. Когато доктор Кол си тръгна, решиха и те да вървят. Уди и Харди обещаха на Тео да се върнат рано в събота сутрин, за да видят как са той и Джъдж. Когато трите момчета се прегърнаха за лека нощ, очите им бяха влажни. Бяха преживели дълъг и труден ден.

Няколко минути след като си тръгнаха, пристигна Ейприл Финмор с майка си Мей — особнячка, която Тео и всички останали се стараеха да избягват. Стар отказа да пусне посетители в амбулаторията, затова Тео си поговори с Ейприл отвън, в приемната. Не искаше отново да разказва историята, но нямаше голям избор. Ейприл беше една от най-добрите му приятелки и когато го попита през сълзи: „Какво се случи, Тео?“, той започна от риболова и свърши със сериозно раненото си куче.

Госпожа Финмор, която беше много бърлива и имаше силна склонност да драматизира, слушаше с разярен поглед и закрила устата си с ръка, като че ли никога не беше чувала за подобна жестокост. Госпожа Буун успя да я дръпне настрани, за да може децата да си

поговорят. Тео обожаваше Ейприл, но изпита облекчение, когато тя си тръгна с майка си.

Положението се промени, когато десет минути по-късно пристигна чичо Айк. Той настоя да види Джъдж и когато Стар възрази, Айк ѝ изръмжа и тя хукна да се скрие някъде. След като посети Джъдж и му прошепна няколко думи, Айк оповести, че ще остане през цялата нощ заедно с Тео. Господин и госпожа Буун можели да се приберат у дома и да се наспят. Стар да останела, ако иска. Тя обясни, че според наставленията на доктор Кол е длъжна да следи състоянието на Джъдж през нощта. Айк явно одобри.

Господин и госпожа Буун отново си тръгнаха след поредните прегръдки и благодарности към Стар и обещаха да спят с мобилните си телефони до възглавницата, в случай че ги потърсят. Стар заключи входната врата на клиниката и се оттегли в малкото фоайе на служителите. Айк се настани до Тео и каза:

— Тео, важно е Джъдж да чува гласове. Затова ние двамата с теб ще разговаряме колкото се може по-дълго. Ще си разказваме истории, ще се редуваме, каквото трябва, само и само думите да не секват, разбираш ли?

— Да.

Тео стоеше до Айк. Айк вдигна обутите си със сандали крака върху малък плот и някак успя да се намести удобно на евтиния пластмасов стол.

— Така, сега искам да ми разкажеш отново как онова глупаво момче беше ухапано от медноглавия щитомордник миналата седмица.

Тео се намръщи и каза:

— Стига, Айк, втръсна ми от тази история.

— Не е заради теб, не е и заради мен, а заради Джъдж. Може би Джъдж иска да я чуе отново. Твоят глас, Тео, някъде дълбоко в този малък ранен мозък Джъдж чува гласа ти. Не го интересува какво казваш. Важното е, че си тук, до него, и му говориш.

Тео преглътна измъчено и зарадва за Пърси и за отровната змия.

Айк поклати глава и го прекъсна:

— Не, не, Тео, започни от самото начало и карай бавно. За никъде не бързае. Джъдж не бърза. Имаме да убием часове.

Тео започна отначало. Заразказва как бойскаутският отряд 1440 слиза от автобуса и как тръгва към езерото Марло, описваше всяка дребна и по-голяма подробност, за която се сетеше. Айк кимаше и се усмихваше. Браво, момче!

Когато Тео разказа случката със змията, Айк каза:

— А сега, Тео, току-що е станало убийство тук, в Стратънбърг, най-големият случай за всички времена. Как се казва извършителят?

— Пийт Дъфи.

— Точно така. Господин Дъфи е обвинен в убийството на жена си, нали?

— Да.

— Разкажи ми тази история — започни с убийството и как полицията открила тялото. Ти гледа процеса, нали?

— Да.

— Хубаво. Разкажи за него.

Тео седна на другия стол и сви колене към гърдите си. Процесът срещу Пийт Дъфи беше една от любимите му теми и той говори по нея сякаш цяла вечност. От време на време поглеждаше към Джъдж, който си лежеше спокойно и неподвижно. Поглеждаше и към Айк, който беше съвсем буден, вираше се в стената и кимаше. Стар понякога надничаше през отворената врата, винаги усмихната.

След като изслуша и историята на Дъфи, Айк каза:

— Помниш ли онзи път, когато се втурнахме да спасяваме Ейприл Финмор, само ние двамата?

— Разбира се, че помня, Айк. Как бих могъл да забравя?

— Добре, разкажи ми и тази история.

— Твой ред е, Айк. Ти участваше.

И Айк поде:

— Добре, доколкото си спомням, твоята приятелка Ейприл изчезнала от къщи една нощ, когато била самичка.

Айк се изправи и изпъна крака. Клекна бързо няколко пъти, изпука кокалчетата си и когато раздвижи кръвта си, продължи да разказва. Тео добавяше някои подробности, отначало мъничко, но след двайсетина минути двамата се допълваха взаимно, докато преживяваха отново приключенията, свързани с намирането на Ейприл и спасяването ѝ от нейния луд баща.

Някъде към полунощ Стар им поднесе бутилки студена вода и набързо прегледа пациента. Джъдж дишаше, но не беше в съзнание.

— Стар, добре си дошла във времето за разказване на истории. Искаш ли да се включиш? Избери си каквато искаш история, защото на Джъдж му е все тая. Той просто обича да му говорят нещо.

На Тео му се искаше да разбере как си е сложила халка на носа, но съзнаваше, че вероятно не може да пита затова.

— Нека си помисля — каза Стар. — Ще се върна след няколко минути.

— Струва ми се, че тя не обича да разказва истории — промърмори Айк. — Тео, какво ще кажеш за онзи случай, когато някой ти строши катинара на шкафчето и пъкна вътре крадени стоки? Полицията за малко да те арестува. Беше само преди няколко месеца, помниш ли?

— Как бих могъл да забравя?

— И някой непрекъснато ти режеше гумите на колелото.

— Точно така.

— Страхотно. Разкажи го пак на Джъдж.

Тео внезапно се почувства изморен. Беше изтощен и се нуждаеше от сън. Беше и емоционално изцеден. Изправи се, клекна няколко пъти като Айк и поде доста плашещата история за това как се бе оказал обвинен в престъпление и едва не бе арестуван. Айк беше участник в историята и вмъкна някои подробности мимоходом.

Продължиха да си бърбят, а Стар ги слушаше развеселено от коридора. Някъде към два часа амбулаторията притихна и Стар надникна вътре. Тео спеше в единия ъгъл, сгъшен в неудобна поза върху спалния чувал, който баща му беше донесъл. Айк, един бог знае как, беше успял да заспи, седнал на стола и вдигнал крака върху масата.

Стар тихо влезе и леко докосна Джъдж. Сърцето му все още биеше.

Полицейските следователи пристигнаха в клиниката на доктор Кол рано в събота сутринта. Доктор Кол още не беше дошъл, но Стар отключи и посрещна полицаите. Те си поговориха с Тео и с Айк петнайсетина минути и си тръгнаха. Казаха, че смятали да поговорят

сутринта и с приятелите му Харди и Уди. Тео узна, че от земемерския екип нямало и следа, когато полицията пристигнала предишния ден следобед, затова никой не бил арестуван. Но полицаите намерили колелото на Тео, така че можел да си го вземе от участъка. Айк недвусмислено заяви, че семейство Буун възнамеряват да повдигнат обвинения, за да може онези мъже да бъдат арестувани и изправени пред правосъдието.

Тео не знаеше, но Харди беше запомнил регистрационния номер на пикапа на земемерите.

Господин и госпожа Буун се появиха с понички и кафе. Айк си тръгна малко след това. Обеща да се върне следобед. Доктор Кол прегледа Джъдж в девет часа и отбеляза, че почти няма промяна в състоянието му. Фактът, че изкарал нощта, бил добър знак, но ветеринарят ги предупреди да не хранят големи надежди. Госпожа Буун предложи на Тео да се прибере у дома, да си вземе душ и да си почине, но момчето отказа. Нямало да се отдели от Джъдж, докато той не дойде в съзнание и не се почувства добре.

Никой не възрази на Тео.

Господин Буун си тръгна, но госпожа Буун остана в клиниката. Тя се настани в единия ъгъл на приемната, отвори лаптопа си и се зае с четенето на имейли. До нея имаше дебело куфарче и я чакаше много работа. Тео поседя с майка си няколко минути и двамата си побъбриха, после той отиде да провери как е Джъдж. Напред-назад, напред-назад. Денят се точеше, в приемната идваха болни котки и кучета и си отиваха. Доктор Кол беше много търсен, защото беше тук отдавна, но освен това беше установил, че събота сутринта е най-натовареният ден за клиниката. В понеделник не работеше и предпочиташе да играе голф, но в събота беше зает ветеринар. Той през час проверяваше състоянието на Джъдж.

Дойде господин Буун и госпожа Буун си тръгна. Ейприл се върна на колело без майка си и остана при Тео един час. Когато доктор Кол и лаборантите не гледаха, Тео я вмъкна набързо да види Джъдж. Тя се разплака при вида на пациента, завит с белия чаршаф, с обръсната глава, затворени очи и изплезено розово езиче. Тео обаче се бе изтощил от сълзи.

Доктор Кол направи още една рентгенова снимка на Джъдж и установи, че отокът нито се е увеличил, нито е спаднал. Към два

следобед в клиниката пристигна друг ветеринар, доктор Макензи. Доктор Кол го представи като свой доверен приятел и колега, който е дошъл да прегледа Джъдж и да даде второ мнение. Тео излезе от амбулаторията, а двамата ветеринари опипваха ѝ побутваха, взираха се в рентгеновите снимки и изглеждаха доста мрачни относно състоянието на Джъдж.

През цялата събота Тео почти не се отделяше от Джъдж. Родителите му се сменяха. Ветеринарите се сменяха. Лаборантите се сменяха. Уди, Харди и Ейприл се редуваха. Останал сам зад затворената врата, Тео галеше меката козина на гърба на кучето, шептеше и го уверяваше, че всичко ще се оправи. Наблюдаваше внимателно как коремът на Джъдж се надига и спуска — недвусмислено доказателство, че кучето още диша, че е живо.

— Хайде, момче — повтори Тео за милионен път.

Джъдж беше пес, чиято възраст и смесена порода щяха завинаги да си останат загадка. Беше изоставен от някого и прибран от Службата за контрол над животните. Бяха го закарали в приют, където го ваксинираха, хранеха го, грижеха се за него и го обявиха за осиновяване, но никой не го искаше. Активистите защитници на животните отдавна се бореха кучетата в кучкарника да не бъдат убивани, но оставаше печалната истина, че уличните кучета и котки са твърде много, а хората, които искат да ги осиновят — недостатъчно. След като прекараха шест месеца в кучкарника, общината нямаше друг избор, освен да „приспи“ нежеланите животни. Шестте месеца на Джъдж бяха изтекли и броени часове го деляха от края.

Две години по-рано, когато Тео беше на единайсет години, беше отишъл в Съда за животни с баща си, за да помогне на един приятел, чиято немска овчарка беше ухапала пощальона за трети път. Съдът за животни, известен и като Котешкия съд наред с други имена, се намираще в приземието на съдебната палата, адвокатите го смятаха за най-нисщата инстанция в цялата правна система и повечето от тях го избягваха.

Съдия Йек работеше тук на хонорар и бе единственият юрист в града, склонен да се мотае в Съда за животни. По време на спора относно немската овчарка съдия Йек погледна Тео и каза:

— Тео, ти какво куче имаш?

Тео седеше зад баща си и се почувства поласкан, че го е разпознал съдия, макар и от Съда за животни. Изправи се и каза:

— Господине, аз нямам куче.

— Защо? Всяко дете трябва да има куче. — Съдия Йек изгледа господин Буун и заяви: — Уудс, не позволяваш ли на детето си да има куче?

Тео беше на седмото небе и не можа да сдържи усмивката си въпреки шините. Поне от година умоляваше родителите си да му вземат куче.

Господин Буун се смути и отговори:

— Господин съдия, обсъждаме го.

Както научи Тео по-късно, когато със съдия Йек се сприятелиха, съдията обичаше животните и не понасяше те да бъдат убивани. Той погледна към пристава и каза:

— Доведете песа.

Приставът излезе от една врата и след секунда се върна с кучето, което скоро щеше да получи името Джъдж. Йек каза:

— Погледни този красавец, Тео. От него ще излезе страхотен приятел, нали?

Красавецът погледна право към Тео, Тео погледна право към красавеца и в този миг се скрепи приятелството им. Джъдж стигаше до коляното на възрастен човек, тежеше осемнайсет килограма, имаше много от породата териер, гъста козина и големи кафяви очи и беше най-сладкото куче, което Тео беше виждал някога.

— Няма спор — отговори Тео.

— Какво ще кажеш, Уудс? — попита съдия Йек.

— Ами не знам.

— Е, договорихме се. Този приятел е в приюта от шест месеца, повече не може. Утре сутринта ще го приспят. Ако не го вземете, това е краят. Не е ли срамота?

Разбира се, че беше срамота. Тео си тръгна с кучето.

По-късно баща му каза, че съдия Йек бил известен с подобни номера — вкарвал някое нещастно куче или коте, което „ще загине“, и го навирал на нищо неподозиращ човек в съда. Това била другата причина мнозина да странят от Съда за животни.

Когато се стъмни, госпожа Буун заяви доста строго, че е време Тео да се прибере у дома, макар и само за да се изкъпе, да си измие зъбите, да се преоблече и да хапне нещо. Господин Буун я подкрепи и двамата явно бяха решени да стане точно така. Тео обаче не отстъпваше.

— Няма да оставя Джъдж — настояваше той.

На фона на очертаващата се малка семейна свада влезе Айк и попита:

— Как е старият Джъдж?

— Държи се — каза Тео. — Чака ни дълга нощ.

— Е, снощи оцеляхме — отбеляза Айк с усмивка. — Сигурен съм, че ще изкараме с Джъдж още една.

— Ти ще останеш ли? — попита Тео.

— За нищо на света не бих пропуснал.

Накрая господин и госпожа Буун си тръгнаха. Стар се върна за нощната смяна. Доктор Кол прегледа кучето към осем часа вечерта, после си тръгна. Както винаги, щеше да чака на телефона.

Започна още една дълга нощ.

На зазоряване в неделя сутринта двама полицаи почукаха на вратата на неголяма тухлена къща в провинцията на окръг Стратън, близо до Тафсбърг. Собственикът най-накрая се приближи до вратата и се поинтересува какво става. Когато го попитаха как се казва, отговори:

— Лари Самсън.

— В такъв случай сте арестуван — заяви единият полицай, а другият откачи белезници от колана си.

— Защо? — попита Самсън.

— За нападение. Излезте навън. Идвайте с нас.

Самсън поспори няколко минути, но скоро отстъпи и се предаде, като не спираше да мърмори. Униформените му предложиха да млъкне и го напъхаха на задната седалка на полицейската кола.

В същия момент още трима мъже бяха арестувани на различни места в окръга. Така нареченият от момчетата Дребосъка всъщност се казваше Лестър Грийн. Началникът на екипа от „Стратегически проучвания“, по-възрастният мъж, беше Уилис Кийт. А четвъртият, който беше спянал Уди, се казваше Джино Гордън. И четиримата бяха отведени в окръжния арест на Стратън, където бяха задържани, бяха им снети отпечатъци, бяха снимани и обвинени в нападение и незаконно навлизане в частен имот. След няколкочасови телефонни разговори и попълване на документи мъжете бяха освободени под гаранция и им бяха определени дати, на които да се явят пред съда.

След ареста им капитан Мълой от полицията отиде във ветеринарната клиника, за да се срещне със семейство Буун. Капитан Мълой вършеше тази работа отдавна, беше известен и уважаван, особено сред по-възрастните адвокати в града. Той следеше ситуацията, разиграла се във фермата на семейство Куин в петък следобед, при която едно куче беше сериозно ранено и сега се бореше за живота си. Капитан Мълой бе от паството, чийто свещеник беше бащата на Харди, затова прекрасно познаваше семейство Куин.

Бащата на Тео винаги повтаряше, че животът в малкия град е дразнещ, защото всеки познава делата на всеки, но същевременно е полесен и по-сигурен, тъй като познаваш когото трябва. Капитан Мълой беше от добрите.

Той пристигна в клиниката на доктор Кол и завари госпожа Буун в приемната — беше завила краката си и четеше неделния вестник. Тя му обясни, че е тук от един час, а Тео и чичо му са в амбулаторията, където са прекарвали втора поредна нощ. Очакваха доктор Кол да дойде всеки момент. Нямаше промяна в състоянието на Джъдж.

Капитан Мълой и госпожа Буун пиха кафе заедно няколко минути, докато той ѝ разказваше за арестите. По средата на разказа в приемната излязоха Тео и Айк. Тео, който не се беше къпал от петък сутринта, изглеждаше, все едно спи на пода, и си беше точно така. А Айк... е, той винаги си изглеждаше смачкан и сбръчкан с дългата си несресана прошарена коса, вързана на опашка. Ръкуваха се и капитан Мълой попита:

— Е, как е кучето?

— Държи се на косъм — отговори Тео. — Има слаб пулс, но нищо повече. Още е в безсъзнание.

— Много съжалявам — каза капитан Мълой и се пресегна към една папка. — Искам да ви покажа нещо. — Извади четири големи цветни снимки на различни мъже и ги подреди върху масичката, покрита със списанията. — Погледни тези мъже, Тео. Виждал ли си ги преди?

Тео се приведе и след секунди каза:

— Те са. И четиримата. — Посочи Лестър (Дребосъка) Грийн. — Ето този ми взе телефона и ме събори на земята. — Посочи Лари Самсън и поясни: — Този негодник удряше Джъдж с колчето. — Посочи Уилис Кийт с думите: — Той е по-възрастният, шефът. — А за Джино Гордън заяви: — Този тип спъна Уди и ни ругаеше ужасно.

Капитан Мълой се усмихна и каза:

— Така си и мислех. В момента тези хора са арестувани и ги разпитват. Сигурно по-късно сутринта ще внесат гаранция и ще излязат. Разбираш ли процедурата, Тео?

Тео разбираше и още как. Кимна и каза:

— Да, сър.

Айк взе снимката на Лари Самсън и попита:

- Този ли се е опитал да убие Джъдж?
- Той — потвърди Тео без никакво колебание.
- И кога ще се изправи пред съда тази мижитурка?
- Не съм сигурен — отговори капитан Мълой.
- Изглежда ми виновен — презрително процеди Айк.
- Виновен е — настоя Тео. — Има свидетели.
- Къде живеят тези хора? — попита госпожа Буун.

— В околността. Работят в земемерската компания, наета от щата да направи първоначалните проучвания за обходния път. Но, изглежда, са били твърде нетърпеливи и са навлезли без разрешение в частен имот.

— Ще полежат в затвора — каза Айк, все едно той е съдията. — Помнете ми думата, тези смешници отиват зад решетките. Освен това ще ги съдим за нанесени щети. — Айк имаше вид на човек, готов за юмручен бой.

Господин Буун влезе с десетина понички и още няколко неделни вестника. Тео не спираше да се учудва на обемистата преса, която родителите му поглъщаха в неделя. Най-често имаше четири вестника, пръснати от кухненската маса до хола и дори на задната веранда при хубаво време. Част от домашните задължения на Тео беше да организира рециклирането на отпадъците. В единия ъгъл на гаража той държеше четири големи пластмасови контейнера, съответно за стъкло, пластмаса, алуминий и хартия. Контейнерът за хартия винаги беше пълен и преливаше от купчини стари вестници. Няколко пъти беше питал родителите си защо просто не четат новините онлайн. Имаха си лаптопи и ги използваша за делови и за лични имейли. Защо не четяха и новините в интернет, за да не се хаби толкова много хартия? Отговорите им бяха смътни и незадоволителни, поне според Тео.

Той впери поглед в неделните вестници и си помисли: какво разхищение! После се върна в настоящето и се запита защо той, Тео Буун, момче, чието куче е полумъртво, момче, което две нощи спи на пода във ветеринарната клиника, се тревожи за рециклирането на стара хартия. Взе си поничка и я изгълта на три залька.

Господин Буун поздрави и попита за Джъдж, когато доктор Кол се появи отзад. Беше облечен с костюм и вратовръзка и каза, че отива на ранна служба в църквата. Присъстващите си подаваха от ръка на ръка снимките на четиримата току-що арестувани мъже, разглеждаха

ги намръщено и безмълвно ги заклеяваха. Доктор Кол каза нещо от сорта на „Грубияни!“.

На Тео му хрумна една идея. Погледна капитан Мълой и попита:

— Може ли да взема за малко снимката на Лари Самсън? — Капитан Мълой му я подаде. Възрастните проследиха с поглед Тео, който се изгуби в задните помещения на клиниката.

Амбулаторията беше тъмна и празна — само Джъдж лежеше неподвижно на масата вече толкова дълго. Тео светна лампата и се надвеси над кучето си.

— Здравей, приятелче — тихо прошепна той в ухото му. — Нося ти нещо. — И вдигна снимката на Лари Самсън така, че да я вижда Джъдж. — Ето го престъпника, който ти причини всичко това, Джъдж. Казва се Лари и в момента е в ареста. Ще го размажем, Джъдж, ще го накараме да си плати. Погледни го, Джъдж, големия лош Лари, онзи тип с колчето, който се мислеше за много корав, като бие едно малко куче, сега е зад решетките. Спечелихме, Джъдж, и това не е краят.

Тео държеше снимката, но Джъдж не отвори очи. Тео се бореше с напирашките сълзи. Снимката трепереше. Момчето затвори очи и се помоли на Бог да се погрижи за горкото куче, което не бе навредило на никого, беше най-добрият му приятел на света и бе сериозно ранено, докато беше бранило самия него. Моля те, Господи!

Минутите се нижеха и Тео почти се отказа.

Разнесе се звук, нещо като тихо изръмжаване, сякаш Джъдж се опитваше да се прокашля. Тео отвори очи и почти едновременно с него и Джъдж отвори своите. Не широко, само две тесни цепчици, но Тео успя да види тъмнокафявите му ириси.

— Джъдж, ти си буден! — възкликна щастливо той и се приведе още по-ниско, така че носът му се озова на сантиметри от носа на кучето.

Джъдж отвори очи по-широко. Като че ли гледаше снимката на Лари Самсън, взираше се в нея, после отвори муцуната си и се облиза. Тео остави снимката на една маса и започна с две ръце да гали гърба на Джъдж и да нарежда неспирно.

Доктор Кол влезе и каза:

— Така, така, явно Джъдж още не иска да ни напуска!

— Погледнете го! — възкликна Тео. — Съвсем буден е!

— Да, виждам.

Доктор Кол внимателно отстрани една тръбичка и опипа подутите места. Джъдж се опомняше, скимтеше и се опитваше да се размърда. Шината на дясната предна лапа го притесняваше и той просто не проумяваше какво търси тя там. Когато доктор Кол я докосна, Джъдж изскимтя и рязко дръпна лапа.

— Нуждае се от болкоуспокояващо — каза ветеринарят.

— Обзалагам се, че умира от глад — рече Тео, неспособен да овладее вълнението си.

— Несъмнено, но нека най-напред да му дадем малко вода.

Доктор Кол бавно повдигна Джъдж и продължи да го придържа, докато кучето се мъчеше да се изправи върху масата. Тео взе една метална купа, наля малко вода и я поднесе на Джъдж, който я излочи светкавично, все едно за пръв път през живота си вижда вода. Докато кучето пиеше и разливаше вода, придържано от доктор Кол, Тео подаде глава през вратата и се провикна:

— Джъдж се събуди!

След броени секунди амбулаторията се напълни с хора, защото четиримата Буун, доктор Кол, капитан Мълой и двама помощник-ветеринари се струпаха да наблюдават как Джъдж атакува водата. Доктор Кол най-сетне го пусна и ето го Джъдж Буун, жив и стъпил самичък на трите си здрави крачета и на едното счупено. Главата му беше подута и обръсната и изглеждаше като премазан от камион, но беше щастлив и ухилен и се чудеше защо всички възрастни плачат.

Джъдж се бе завърнал.

Съдът за животни. На приземния етаж на стария величествен и внушителен съд на окръг Стратън имаше пращен коридор с няколко занемарени стаи. На вратата на една от тях се мъдреше простичкият надпис: СЪД ЗА ЖИВОТНИ. Помещението беше пълно с вехтории от целия окръг — стари сгъваеми столове, до един различни, стара очукана маса, която съдията използваше като съдийска скамейка, стари пристави пред пенсия, които влизаха от време на време, и една възрастна начумерена секретарка, която недочуваше и мразеше работата си. На горните етажи имаше много по-хубави съдебни зали и Тео беше седял във всички тях. Любимата му беше главната зала, където водеше делата си съдия Хенри Гантри. Обичаше и Съда за животни, защото там не се искаше да бъдеш адвокат, за да защитаваш каузата си.

На тринайсет Тео вече беше завоювал няколко впечатляващи победи пред съдия Йек.

Мрачната съдебна зала може и да беше стара, но съдия Йек определено не беше: около четирийсетгодишен, с дълга коса и брада и предпочиташе дънките и военните ботуши пред черната тога и папийонката. Беше модерен и готин и Тео много го харесваше. Работата му беше на хонорар — съдия Йек имаше право четири следобеда седмично да произнася присъди тук, защото никой негов колега не желаше. Съдът за животни беше толкова ниско в йерархията, че другите юристи не припарваха до него.

Тео се отбиваше непрекъснато. Съдът за животни работеше от четири до шест следобед от вторник до петък и обикновено имаше едно-две интересни дела. Но понякога нямаше работа и тогава Тео си дръпваше един стол и си бърбеше със съдия Йек за правото, юридическите факултети, другите адвокати, правните клюки из града и най-вече за други процеси. На Тео му дожаляваше за съдия Йек, защото, когато нямаше дело в Съда за животни, той работеше в малка фирма, за която се говореше, че не е особено успяла.

Душещи змии, хапещи кучета, плюещи лами, пикиращи папагали, поръчани по пощата питони, бесни котки, своенравни маймуни, шкембести прасета, смъртоносни паяци, скунксове с отстранени анални жлези, ранени пуми, изоставени крокодилчета, незаконни боеве с петли, гладни мечки, обезумял лос — съдия Йек беше виждал всичко това в Съда за животни.

Не беше виждал обаче толкова пълна със зрители зала. В три следобед в сряда съдебната му зала беше претъпкана и атмосферата беше напрегната. От една страна бяха семейство Буун — господин и госпожа Буун, и двамата добри адвокати от града, а между тях седеше младият Тео. На пода до Тео имаше позната муцуна, макар че, подута и бинтована, тя изглеждаше по-различно. Според Тео песът беше кръстен Джъдж в чест на съдия Йек, но съдия Йек беше чувал хората да говорят, че момчето споменало и пред няколко други съдии, че е кръстило кучето в знак на почит към тях. Точно зад Тео се мъдреше Айк Буун — някога изтъкнат адвокат в Стратънбърг, провалил се сериозно преди години.

Скупчени зад семейство Буун бяха седнали техните приятели. Уди, родителите му и двама от по-големите му братя. Харди Куин, неговите родители, баба му и дядо му и няколко негови лели, чичовци и братовчеди. Имаше и приятели на Тео от училище, включително Чейс и Ейприл заедно с лудата ѝ майка. Господин Маунт беше дошъл за подкрепа заедно с капитан Мълой. Доктор Кол и Стар също присъстваха, в случай че се наложи да свидетелстват за нараняванията на Джъдж. Елза от кантората седеше до доктор Кол. На задните два реда се бяха настанили редовни посетители в съда, които се стараеха да не пропускат зрелищните битки.

От другата страна на съдебната зала седяха рамо до рамо четиримата мъже, арестувани в неделя сутринта — толкова начумерени и свъсени, та не оставаше и място за съмнение колко им е неприятно да са тук. Четиримата служители на „Стратегически проучвания“ — Лари Самсън, Лестър Грийн, Уилис Кийт и Джино Гордън. Зад тях бяха съпругите и приятелките им, роднини и други хора. Пред тях седеше преуспялата адвокатка Мора Кофри, известна и като Мора Кофти заради агресивния си нрав, резките жестове и бързия език. Подобно на повечето адвокати в града, и тя не искаше да я виждат в Съда за животни.

Между двете групи седяха двама млади полицаи, въоръжени и с униформи. Съдия Йек допускаше, че делото ще се окаже напрегнато, затова беше поискал допълнителна охрана.

— Така, следващото дело обхваща няколко сложни проблема. Струва ми се, че разбирам основните факти и повечето обвинения. Към днешна дата на четиримата служители на „Стратегически проучвания“ — Самсън, Грийн, Кийт и Гордън — са отправени обвинения за нападение, нападение над малолетни и незаконно навлизане в частен имот. Тези обвинения ще бъдат разгледани в Окръжния съд, не тук. Доколкото разбирам, тази сутрин господин Сайлъс Куин е предявил и граждански иск срещу четиримата и техния работодател. Тази битка също се води в друг съд и по друго време. — Съдия Йек замълча и огледа препълнената съдебна зала. — Юрисдикцията на този съд се простира над животните и само над тях. По закон това включва и случаите на проявена жестокост към животни. Пред мен е жалба, подадена от господин Теодор Буун, в която той твърди, че господин Лари Самсън взел дълго метър и половина дървено колче и удрял с него кучето му Джъдж, докато то не изпаднало в безсъзнание. На мен ми се струва много жестоко. Как ще отговорите, госпожо Кофри?

Госпожа Кофри се изправи с бележника си и с кацнали на върха на носа ѝ очила.

— Ваша чест, подали сме молба за снемане на тези обвинения или за прехвърлянето им в Окръжния съд.

На което съдия Йек рязко отговори:

— Молбата се отхвърля. Освен това в моя съд не е нужно да се изправяте. Нещо друго?

Тео беше виждал подобно нещо и друг път. Нашумели адвокати, които се явяваха пред съдия Йек с надменно отношение, защото смятаха, че Съдът за животни е от бушменската лига. Обикновено не им се получаваше особено добре.

Госпожа Кофри седна и каза:

— Да, ваша чест, бихме искали делото да се протоколира и затова сме довели стенографка.

— Разбира се — сви рамене съдия Йек.

В Съда за животни заседанията не се протоколираха, тоест показанията на свидетелите и изказванията на съдията и на адвокатите

изобщо не се документираха. Във всеки друг съд в сградата всичко се записваше електронно и със стенография. Тъй като свадата между момчетата, Джъдж и земемерския екип беше предизвикала редица правни проблеми, разумно беше показанията на свидетелите да бъдат протоколирани.

— Нещо друго? — попита съдия Йек госпожа Кофри.

— Да, ваша чест, моля ви да се оттеглите като съдия по делото и да бъде назначен друг магистрат.

Съдия Йек не трепна.

— На какво основание?

— Мисля, че въпросното куче е минало през вашата съдебна зала преди около две години и че вие сте подтикнали семейство Буун да го осинови.

— И защо това да е проблем? Кой друг би се занимавал с такъв въпрос?

— Ами просто... струва ми се, че е възможно да чувствате прекалена близост с кучето.

— Не съм виждал това куче от две години — отговори съдия Йек. — А през това време през съдебната ми зала са минали хиляди други кучета. Молбата се отхвърля. Може ли вече да започваме?

За госпожа Кофри и за всички останали в съдебната зала стана ясно, че тя вече не е любимка на съдията. Положението можеше само да влоши още повече.

Госпожа Кофри не отговори.

— Нещо друго? — строго попита съдия Йек.

Тя поклати глава.

— Госпожо Буун, мисля, че вие ще бъдете адвокат на сина си, собственик на кучето, а втори адвокат по делото ще бъде господин Уудс Буун, така ли е?

— Точно така, ваша чест — отговори госпожа Буун със сърдечна усмивка.

— Тогава призовете първия си свидетел.

— Теодор Буун — оповести госпожа Буун.

Тео стана, направи десет крачки и седна на стар стол по-близо до съдията, който му нареди:

— Вдигни дясната си ръка, Тео. — Момчето се подчини и съдията попита: — Заклевах ли се да казваш истината?

— Заклевам се.

— Тео, и преди си идвал в моята съдебна зала, но днес е по-различно — обясни съдия Йек. — Стенографката ще записва всяка дума, затова искам да говориш ясно и бавно, разбра ли? Същото важи за всички свидетели.

— Добре, сър — отговори Тео.

— Моля, продължете, госпожо Буун.

Без да става от стола си, госпожа Буун каза:

— Добре, Тео, разкажи на съда какво се случи.

Бавно и възможно най-ясно Тео разказа за срещата на момчетата със земемерския екип. Гледаше право в Лари, докато описваше побоя над Джъдж. Сълзите едва не го задавиха, докато разказа как вдигнал на ръце кървящото и изпаднало в несвяст куче, хукнал и чул зад гърба си мъжете да се смеят. Докато свидетелстваше, Тео поглеждаше към Джъдж, поглеждаше и към родителите си, Айк, приятелите си и понякога към четиримата мъже, които седяха със скръстени пред гърдите ръце. Веднъж-дваж Лари Самсън се намръщи и поклати глава, сякаш Тео лъжеше.

Момчето разказа цялата история без прекъсване, а когато приключи, госпожа Кофри получи възможност да го разпита.

След това беше ред на Харди, после на Уди. И тримата представиха случилото се еднакво — всички казаха истината. Съдебната зала беше притихнала, докато те свидетелстваха, а съдия Йек попиваше всяка дума.

— Имате ли още свидетели, госпожо Буун? — попита той.

— Засега не. Може би по-нататък.

— Много добре. Госпожо Кофри, призовете първия си свидетел.

Без да се изправя, тя каза:

— Ваша чест, призовавам обвиняемия господин Лари Самсън.

Когато свидетелят се изправи и тежко пристъпи напред, Джъдж бавно се надигна от пода и запази равновесие на трите си здрава крака и на счупения. Изръмжа тихо, само колкото да го чуят Айк и Тео. Тео се пресегна, потупа го по гърба и му прошепна: „Шшшт!“. Джъдж се успокои, но прикова поглед в господин Лари Самсън, сякаш при първа възможност щеше да го нападне и да го нахапе до кръв.

Господин Самсън седна на свидетелското място, обеща да говори истината и почти веднага след това започна да ръси лъжи. След като

установи къде живее и работи свидетелят, госпожа Кофри каза:

— Е, господин Самсън, чухте какво казаха трите момчета. Разкажете ни своята версия за случилото се.

Първите му думи, придружени с подигравателна усмивка, гласяха:

— Тия хлапета лъжат, и тримата. Беше петък следобед и след напрегнатата седмица ние просто разпускахме. И изведнъж изникват малчуганите на колела с това куче и започват да ни заплашват. Онзи със синята риза, Харди, се прави на голямата работа и твърди, че земята е на семейството му и трябвало веднага да напуснем. Ние и бездруго си тръгнахме, денят беше към края си, седмицата приключи, но това хлапе се прави на умник и ни пробутва щуротиите, че сме в имота на семейството му. После онзи Буун се разбъбри за арести и незаконно проникване. Те дърдореха, ние дърдорехме, но изобщо не мислехме да се сбиваме с банда хлапета. Тогава Буун извади мобилен, за да звъни на ченгетата, та си покресяхме още малко. Накрая казахме на момчетата, че и бездруго си тръгваме, и те се качиха на колелата си. Кучето душеше наоколо, ръмжеше, такива работи, да ни сплаши ли, какво ли... Както и да е, когато те се качиха на велосипедите си, кучето някак се изпречи на пътя и едно от момчетата го прегази. Не видях кога е станало, но чух как песът изскимтя, а когато се обърнах, момчетата и велосипедите бяха един върху друг, а най-отдолу в купчината беше песът и здравата лаеше. Така е пострадало това животно.

Тео имаше вид на човек, когото са ритнали в корема. Зад гърба си чу как Уди и Харди ахнаха изумени. Цялата половина на съдебната зала зад семейство Буун беше шокирана до такава степен, че секунда-две хората дори не можеха да мислят.

Съдия Йек не пропусна реакцията им.

Когато госпожа Буун най-накрая успя да си поеме дъх, тя попита:

— Господин Самсън, значи вие нито сте удряли, нито сте докосвали кучето, така ли?

— Не съм.

Тя кимна с подозрение и погледна право към съдия Йек. Би могла в този момент да се опита да спори или да опровергава свидетеля, но беше твърде опитна за такова нещо. Госпожа Буун беше

прекарала много време в съдебната зала и знаеше какво ще последва. Четиримата мъже бяха скалпипили една лъжа, към която всички щяха да се придържат. Съдия Йек трябваше да реши на коя версия да повярва, а госпожа Буун имаше предчувствието, че той ще застане на страната на Тео.

— Няма друго — каза тя.

Тео се наведе към нея и прошепна:

— Мамо, той лъже.

Тя само кимна. Уди се наведе към баща си и каза:

— Татко, той лъже.

Харди се наведе към дядо си и прошепна:

— Дядо, той лъже.

— Призовете следващия си свидетел — нареди съдия Йек.

Докато Уилис Кийт излизаше отпред, съдия Йек погледна към Тео и му намигна. Никой друг не забеляза, само Тео.

Господин Кийт призна, че е началник на групата, но не искаше да коментира дали е завел хората си в чужд имот без позволение. Незаконното навлизане в чужда собственост щеше да се гледа пред друг съд. Що се отнася до раненото куче, той разказа същата версия за случилото се като Лари Самсън. Никакво колче, никакви удари, никакъв контакт или стълкновение с животното. Горкото куче някак се оплело и било прегазено от един или от няколко велосипеда. Не видял цялата случка и много бегло описа някои подробности. Госпожа Буун се опита да го притисне с въпроса къде точно е стоял по време на сблъсъка, но се оказа, че господин Кийт има слаба памет.

Лестър Грийн продължи с лъжите, а паметта му се оказа още по-неблагонадеждна от тази на шефа му. Той обаче се придържаше към общата версия и заяви, че раните на кучето се дължат на неприятна злополука с велосипеди. Когато приключи, съдия Йек, който ставаше видимо по-раздразнителен, смрази съдебната зала с въпрос към господин Грийн:

— Господине, знаете ли какво е лъжесвидетелство?

Свидетелят се обърка, почувства се безпомощен и после малко се уплаши.

Съдията му помогна с думите:

— Господин Грийн, лъжесвидетелство е, когато свидетел лъже пред съда, след като се е закълел да говори истината. Разбирате ли?

— Май да.

— Добре. А знаете ли как се наказва лъжесвидетелството в този щат?

— Всъщност не.

— Така си и мислех. Наказанието е каквото аз реша — максимум до дванайсет месеца затвор. Адвокатката обясни ли ви го?

— Не, сър.

— Знаех си. Можете да се върнете на мястото си.

Краткото обсъждане на концепцията за лъжесвидетелството предизвика вълна от страх в другата половина на съдебната зала. Лари Самсън, Уилис Кийт и Лестър Грийн се спогледаха разтревожено. Госпожа Кофри уж съсредоточено си водеше записки.

Господин Буун се приведе към Тео и каза:

— Отиват в затвора.

Джъдж го чу и наостри уши.

— Призовете следващия си свидетел, госпожо Кофри — остро разпореди съдия Йек.

— Господин Джино Гордън.

Господин Джино Гордън изведнъж изгуби желание да свидетелства. Едва-едва се надигна от мястото си, едва-едва измина няколкото метра до свидетелското място и с мъка се настани на него. Ако е имало свидетел, на когото адски му се иска да изфиряса от съдебната зала, това беше Джино Гордън.

— Заклевате ли се да казвате истината? — попита съдия Йек.

— Май.

— Да или не, господин Гордън?

— Добре, да.

— А сега, преди да започнем, ви питам: знаете ли какво е лъжесвидетелство? — Съдия Йек повиши глас и саркастичният му тон не остави никакво съмнение, че според него Гордън се кани да излъже като останалите от екипа си.

— Да, знам — отговори той и очите му неспокойно зашариха.

— А разбирате ли, че мога да ви вкарам в затвора за лъжесвидетелство?

Преди свидетелят да успее да отговори, госпожа Кофри се обади гневно:

— Господин съдия, моля ви, той още нищо не е казал.

— Знам това — изстреля в отговор съдия Йек. — Да кажем, че го предупреждавам, ясно? Продължете.

— Господин Гордън, ще разкажете ли на съда какво се случи? — подкани го госпожа Кофри.

Господин Гордън сякаш неочаквано се беше парализирал от шията надолу и само мускулчетата на лицето му се движеха. Те оформиха измъчена гримаса на пълно объркване. Той се насили да каже нещо, но от устата му не излезе нито звук. Ядосано изгледа госпожа Кофри, но тя ровеше в куфарчето си.

Ако излъжеше, можеше да отиде в затвора. Ако кажеше истината, приятелят му Лари можеше да бъде осъден и шефът, току-виж, го уволнил. Накрая успя да изломоти:

— Ами, съдия, аз всъщност нищо не видях.

Съдия Йек очакваше такъв отговор и възрази:

— Но и трите момчета твърдят, че сте били там. Как е възможно да не сте видели? Истината ли казвате?

— Ами, вижте, съдия, аз не искам да свидетелствам.

— Умен мъж. Върнете се на мястото си.

Вратата се отвори, влязоха още трима униформени полицаи, които си намериха места и седнаха.

— Имате ли още свидетели, госпожо Кофри?

— Не, ваша чест.

— Госпожо Буун?

— Да, ваша чест. Бихме искали да призовем доктор Нийл Кол. Той е ветеринарят, лекувал Джъдж.

Доктор Кол излезе отпред и положи клетва. Госпожа Буун го помоли да опише нараняванията. Бавно и изключително подробно доктор Кол даде показания, че Джъдж е получил множество рани по темето, от двете страни на главата и по тила, както и две в горната част на гръбнака. И, разбира се, не пропусна счупения преден десен крак.

— Чухте свидетелите, доктор Кол — продължи госпожа Буун. — Какво е причинило нараняванията? Многократни удари с дървена пръчка или гумите на велосипед?

— Възразявам — обади се госпожа Кофри.

— Отхвърля се. Моля, отговорете, доктор Кол.

Доктор Кол се усмихна, пое си голяма глътка въздух и каза:

— Абсурдно е да се твърди, че раните на кучето се дължат на прегазване с велосипед. Джъдж е ранен с няколко силни удара с тъп предмет.

Съдия Йек се обърна към госпожа Кофри, но тя не каза нищо повече.

— Благодаря ви, доктор Кол. Свободен сте. Адвокатите имат ли още свидетели? — Съдия Йек погледна часовника си и продължи: — Тук сме почти два часа. Някой да иска да каже нещо, преди да произнеса присъдата?

Нямаше желаещи. В половината на Буун общото настроение беше, че е казано достатъчно, а от другата страна на пътеката се усещаше само страх.

Съдия Йек погледна стенографката и каза:

— Впишете в протокола, моля. Пред мен са изложени две много различни версии за случилото се. Трите момчета разказват една история, тримата членове на екипа — друга. Истината обикновено е някъде по средата, но не и в този случай. Вярвам на момчетата и съм сигурен, че членовете на екипа на фирмата — господин Самсън, господин Кийт и господин Грийн — са измислили версия, която да не им навлича неприятности. — Съдията измери с гневен поглед мъжете и продължи: — Изглежда, сте си въобразили, че може да влезете в тази съдебна зала, в Съда за животни, да сервирате лъжите си и всичко да приключи без последствия. Мислите си, че като сте възрастни, съдът ще повярва на вас, а не на група деца. Толкова по-зле. Лъжата си е лъжа, независимо кой я изрича, а когато човек лъже под клетва в съда, подкопава съдебната система. Господин Самсън, намирам, че сте проявили жестокост към животно, а това е сериозно престъпление, защото е следствие от умишлено нараняване. Затова ви осъждам на шест месеца затвор.

— Шест месеца ли! — провикна се Самсън. — Майтапите ли се?

— Не. Повече ли искате?

— Вие сте луд! — отново кресна Самсън и изглеждаше готов да нападне съдийската скамейка. Двама униформени полицаи бързо се изправиха и се притаиха наблизо. Зад Самсън жена му се разплака. — Имам жена и деца! — провикна се той.

— Тихо, господин Самсън, не съм приключил — нареди съдия Йек. — Освен това ви обвинявам в лъжесвидетелство и ви осъждам на

шейсет дни затвор в допълнение към шестте месеца.

— Това не е съд за животни, ами цирк! — изсъска Самсън.

— Изведете го от тук — нареди съдия Йек на полицаите, които сграбчиха Самсън, щракнаха му белезници и го завлачиха навън. След като вратата се затръшна, съдия Йек изгледа гневно Уилис Кийт и Лестър Грийн, които бяха ококорени и пребледнели. Пое си дълбоко въздух — те пък бяха стаили дъх — и каза: — Що се отнася до вас, господин Гордън, бяхте достатъчно съобразителен да замълчите и да не свидетелствате, затова тази вечер няма да отидете в затвора. Господин Кийт и господин Грийн обаче нямат този късмет. Намирам ви за виновни в лъжесвидетелство и ви осъждам на шейсет дни затвор.

— Ще обжалваме — заяви госпожа Кофри.

— Имате това право, но засега те отиват в затвора. Отведете ги.

Полицаите бързо оградиха Кийт и Грийн. Щракнаха им белезниците и ги отведоха.

Докато минаваха покрай Джъдж, кучето се изправи на четири крака и изръмжа с всичка сила.

Джъдж вече спеше в края на леглото на Тео, а не както преди — под него. Кучето се въртеше и мятеше ноцем, а понякога проскимтяваше, когато раните го боляха. Тео обикновено го приспиваше отново с думи. Джъдж бързо се възстановяваше и му беше приятно да е център на вниманието. Тео не спеше добре, но какво от това. Вече нямаше за нищо да се сърди на кучето си.

В четвъртък сутринта след заседанието в Съда за животни Тео отнесе Джъдж долу и го пусна в задния двор. Госпожа Буун седеше на масата в кухнята по халат, пиеше кафе и четеше вестника.

— На първа страница — каза тя и подаде на Тео „Стратънбърг Газет“.

В долната част на страницата заглавие с големи букви гласеше: земемерски екип в ареста. В средата на статията имаше снимка на Тео, понесъл Джъдж на ръце на излизане от залата. В плен на вълнуващия миг Тео почти не беше обърнал внимание на репортера и фотографа.

— Ооо! — възхити се той на снимката.

Надписът под нея гласеше: ТЕОДОР БУУН С КУЧЕТО СИ ДЖЪДЖ ТВЪРДИ, ЧЕ СМЯТА ДА СЕ БОРИ СРЕЩУ ОБХОДНИЯ ПЪТ И СРЕЩУ ВСИЧКИ НЕГОДНИЦИ, КОИТО РАБОТЯТ ЗА НЕГО.

— Наистина ли си го казал? — попита майка му.

— Май да.

— Силни думи, не мислиш ли?

— Може би.

Тео прочете статията. Бяха цитирани думите на двамата му родители, на Мора Кофри, на съдия Йек и на Лари Самсън. Като цяло случилото се беше предадено вярно. Обвиняемите не бяха съгласни с присъдите и възнамеряваха да обжалват. Госпожа Кофри обещаваха да извади клиентите си от ареста в четвъртък преди обед. Господин Сайлъс Куин твърдеше, че е завел гражданско дело срещу четиримата

мъже и компанията им, и така нататък. Всъщност нищо ново, освен доста хубавата снимка на Тео и на Джъдж на първа страница. На Тео му хареса.

— Не е трябвало да ги наричаш негодници — отбеляза госпожа Буун.

— Защо не? Те са си негодници, нали? Навлезли са в частен имот и пребиха кучето ми с пръчка. Не са симпатяги.

— Трябва да си внимателен пред репортерите, Тео. Те дебнат и се хващат за всяка неуместна дума. Особено Норис Флей.

— Кой е Норис Флей?

— Репортерът, на когото си дал интервю. Той невинаги схваща нещата правилно.

Тео отвори задната врата и прибра кучето. Джъдж беше готов за закуска. Пригответи две купички с „Чириос“ и остави едната на пода до стола си.

Госпожа Буун отпи от кафето си и отбеляза:

— Баща ти не е доволен. Не желае да се замесваш в борбата около обходния път.

— Не знаех, че съм се замесил.

— Явно вече си. Мъдриш се на първа страница и обещавах да се бориш срещу обходния път.

— А на татко какво му пука?

— Това е грозна политическа битка, в която едно дете няма място.

— Мамо, да не би да искаш да се откажа?

— Какво смяташ да правиш, Тео?

— Нищо не съм планирал. — Тео лапна лъжица „Чириос“ и задъвка колкото се може по-шумно. — Познаваш ли човек на име Джо Форд? — попита той, след като преглътна.

— Да, господин Форд е клиент на фирмата ни от много години. Баща ти е свършил много правна работа за него. Защо питаш?

— Носи се слух, че е сключил тайна сделка да закупи двеста акра на мястото, където обходният път ще пресече Суини Роуд. Така че, ако обходният път бъде одобрен и построен, господин Форд, когото, доколкото ми е известно, наричат също Бързия Форд, ще бъде в изгодна позиция да разработи парцела и да натрупа цяло състояние.

Госпожа Буун кимаше намръщено и не беше сигурна как точно да отвърне.

— Говори се също, макар че според мен това е по-скоро факт, отколкото слух — продължи Тео, — че господин Форд е дарил голяма сума за предишната предизборна кампания на губернатора. Затова ми се струва, че господин Форд дава пари на губернатора, губернаторът прокарва проекта за обходния път, та господин Форд да спечели още повече и после да даде една част от парите на губернатора. Не е ли логично, мамо?

— Не би ме изненадало.

— Ако е вярно, звучи доста съмнително, нали?

— Не е законно — призна тя доста неохотно според Тео.

— Но не си ли съгласна, че звучи съмнително?

— Донякъде, да.

— Тогава защо сме се замесили?

— Ние ли?

— Да. Защо нашата правна кантора представлява съмнителни клиенти?

— Нашата правна кантора ли? Не знаех, че вече си ни партньор.

— И моето име стои на вратата — заяви Тео и удостои майка си с метална усмивка.

— Тео, вече сме водили този разговор. Всеки има правото на адвокат, а ние, адвокатите, невинаги можем да избираме клиентите си. Често клиентите ни са виновни или са извършили нещо нередно, затова се нуждаят от нас. Адвокатът не бива да съди клиента си, а би следвало да му помага.

— Няма да представлявам мошеници — отсече Тео и лапна още една лъжица.

Веждите на майка му почти се допряха една до друга и тя го предупреди строго:

— Не наричай господин Форд мошеник.

— Не съм го нарекъл мошеник — възрази Тео, дъвчейки. — Казах само, че когато стана адвокат, сред клиентите ми няма да има мошеници.

Госпожа Буун въздъхна и реши да не продължава разговора. На Тео също му беше омръзнало. Двамата с Джъдж безмълвно доядоха закуската си.

По време на часа на класния господин Маунт извади сутрешния вестник и го пусна сред учениците. Тео нерядко се учудваше колко малко от съучениците му изобщо поглеждаха вестник и буквално никой от другите петнайсет момчета не беше чел статията. Двама-трима ѝ бяха хвърлили един поглед онлайн. Побоят над Джъдж и неговото преживяване на прага на смъртта беше гореща тема през цялата седмица и класът искаше да научи подробностите от Съда за животни. Историята на първа страница и снимката бяха внимателно разгледани и подробно обсъдени. Тео се постара да омаловажи случилото се, но тайничко си мислеше колко е готино да си на първа страница. Уди, който рядко мълчеше, имаше своя версия за процеса и не беше никак чудно, че тя скоро се размина с версията на Тео.

Родителите на Уди бяха предявили обвинение срещу Джино Гордън за нападение — само той още не беше арестуван — и Уди нямаше търпение да настъпи и неговият звезден миг в съда. Родителите на Харди бяха предявили обвинение за неправомерно навлизане в частната им собственост — и в Наказателния, и в Гражданския съд, — така че трите момчета ги очакваше цяла година на правни приключения. Според Тео това беше прекрасно, както и според господин Маунт, и десетте минути в часа на класния отново бяха посветени на обсъждане на делото и свързаните с него проблеми.

Харди беше в друга паралелка. Той намери Тео през голямото междучасие и двамата си прекараха страхотно, обсъждайки отново победата си пред Съда за животни. Цялото семейство Куин беше във възторг от резултата и много се гордееше с Тео и с ролята му във всичко това. Радваха се, че детето от първа страница на вестника с бинтованото куче се беше заклело „... да се бори срещу обходния път и срещу всички негодници, които работят за него“.

— Наистина ли си го казал, Тео? — попита Харди.

Всъщност Тео не беше сигурен какво е казал. Докато всички напускаха съдебната зала и се изливаха в тесния коридор, блъсканицата беше голяма, а разговорите — много. Тео беше развълнуван и задавен от радост, освен това се изуми от гледката на тримата мъже, които отведоха с белезници. Пък и държеше Джъдж на каишка и искаше просто да се измъкне. Мярна някой с камера и си

спомни, че един репортер му зададе някакви въпроси, докато се качваше по стълбите.

Но също така беше вярно, че цитираната реплика много допадна на Тео, затова той отговори:

— Разбира се.

— Това е страхотно, Тео.

Харди искаше да се отбие в правната кантора след училище и да поговорят за обходния път, а Тео обеща да бъде там, в своя кабинет, и да си пише домашните.

И беше точно там в четири следобед, когато баща му почука на вратата и каза:

— Ела с мен.

Тео знаеше от опит, че това е лош знак. Баща му рядко изминаваше пътя през етажерките със стари папки и задръстени стаи до кабинета на Тео и никога не казваше просто „Ела с мен“.

Отидоха до голямата заседателна зала, където баща му затвори всички врати и посочи на Тео стол да седне. Самият той се настани на друг стол наблизо, но Тео вече си знаеше, че го очакват лоши новини.

Господин Буун поде:

— Струва ми се, че миналата седмица ти се запозна с господин Форд тук, в кантората. Той е мой клиент от много години. За съжаление, вече не. Господин Форд ми се обади днес сутринта и в основни линии ме осведоми, че не желае повече да му бъде адвокат. Не му допада фактът, че синът ми е толкова яростен противник на обходния път. Господин Форд отдавна подкрепя този проект. Подобно на мнозина, той го смята важен за града.

Тео не знаеше как да реагира. Чувстваше се ужасно, че баща му е бил отхвърлен като адвокат. Но изпитваше облекчение, че господин Форд вече го няма. Смяташе, че реакцията му е пресилена. Искаше да попита баща си защо представлява такъв съмнителен тип като Бързия Форд, но реши да заложи на сигурно и каза само:

— Съжалявам, татко.

— Майка ти ми спомена, че според теб господин Форд е... как да го кажем, не е съвсем почтен.

Благодаря ти, мамо. Не може дори да си побъбрим на закуска и ти да не изпееш на татко!

— Запознахме се набързо и аз почти не го познавам, татко. Наистина ли не е съвсем почтен?

Господин Буун се усмихна и отмести поглед. После каза:

— Никога не съм виждал господин Форд да прави нещо непочтено. Бих казал, че умее да разиграва системата. Има много пари и влиятелни приятели и е свикнал да получава каквото желае. Изисква лоялност и точно затова в момента си търси друг адвокат.

— На мен ми се струва мошеник — избъбри Тео.

— Не е мошеник, Тео, и трябва да престанеш да подмяташ толкова нехайно думи като „мошеник“ и „негодник“, ясно?

Баща му имаше право, затова Тео каза:

— Добре, сър.

Господин Буун помълча и попита:

— Откъде знаеш за покупката на парцела от двеста акра до Суини Роуд?

Айк му беше казал, но Тео беше достатъчно съобразителен, за да не признава подобно нещо. Скръсти ръце пред гърдите си, стисна зъби и каза:

— Обещах да не казвам.

Това винаги вършеше работа, защото и двамата му родители знаеха колко е важно да умееш да пазиш тайна.

— Не си душил в кантората, нали?

Тео съумя да се престори на изненадан дори от хрумването за подобно нещо:

— Не, сър. Аз не душа в кантората. — Което беше частично вярно и двамата с баща му го знаеха. За да изясни нещата, той добави: — Един човек ми каза.

Господин Буун поклати глава, все едно вярваше на това твърдение, а в действителност не му вярваше и Тео го знаеше.

— Какво още ти каза този човек? — попита господин Буун.

Тео нямаше да спечели нищо, ако продължеше да говори.

— Само това. Нищо повече.

Загрижеността на баща му само потвърди истината за Джо Форд и за тъмните му сделки, но Тео реши да остави нещата така. Бързия Форд се беше разделил с тях и Тео тайничко тържествуваше, че един

лош клиент се е махнал от „Буун и Буун“. И май не само той тържествуваше. Предчувстваше, че майка му е на негова страна. Тя не харесваше предприемачите в града, които се опитваха да лапнат земята и да построят на нея още молове и жилищни блокове. И преди у дома и в кантората бяха казвани неща, остри кратки реплики, които не оставяха и сянка от съмнение, че госпожа Буун не одобрява някои клиенти на господин Буун. Тео не би трябвало да ги чува, но той почти нищо не пропускаше.

— Виж, татко, съжалявам, но не съм искал да стане така. Не съм искал Джъдж да бъде ранен, не съм искал вчерашното дело. Не съм искал снимката си на първа страница. Просто се случи и ако господин Форд е ядосан, съжалявам. Честно казано, според мен реакцията му спрямо нашата правна кантора е пресилена.

— Нашата правна кантора ли?

— Моето име стои на табелата.

Господин Буун се усмихна и, изглежда, се поуспокои. Тео подозираше, че той всъщност не е разстроен от загубата на Джо Форд като клиент.

— Върви да си довършиш домашните — каза баща му и се изправи.

Тео се мъчеше да запамети някакви испански глаголи, когато на вратата му се почука. Беше Харди. Той влезе, спря да погали Дъждж по главата и да му каже няколко думи, после попита:

— Тео, свободен ли си за около половин час?

Обикновено, след като се явеше в кантората, Тео можеше да влиза и да излиза, когато си поиска, стига да си е написал домашните.

— Разбира се. Какво има?

— Да се качим на колелата. На десетина минути е. Искам да ти покажа нещо.

— Какво?

— Изненада.

Осем минути по-късно спряха пред стар тухлен склад в квартал „Делмонт“, близо до колежа „Стратън“. Повечето помещения изглеждаха запустели, но към улицата гледаха няколко офиса. Табелата над единия гласеше: **ЕКОЛОГИЧЕН СЪВЕТ НА СТРАТЪН**.

— Ето тук — каза Харди и двамата влязоха през входа.

Офисът на ЕСС беше дълга и широка стая с високи греди на тавана, голи тухлени стени и бетонен под, който се нуждаеше от сериозно метене. Имаше няколко бюра и маси, много компютри, въздушни снимки и карти, забодени по стените, и поне половин дузина кучета. Явно, ако работиш за ЕСС, можеш да си водиш и кучето на работа. Мястото жужеше от енергия и повечето хора бяха млади. Виждаха се много бради и тениски върху избелели джинси.

Преподобният Чарлс Куин, бащата на Харди, водеше сериозен разговор, когато погледна към тях и забеляза Тео.

— Тео Буун, самият той! — оповести високо свещеникът.

Хората го чува и преди Тео да разбере какво се случва, го поведоха — по-скоро го избутаха — към една голяма стена. На нея беше забодена снимката от сутрешния вестник, но многократно увеличена. Беше гигантска, много по-голяма от естествените размери, и Тео се слиса да види себе си и своето куче толкова грамадни, че да

заемат цяла стена. Част от репликата му да се бори „срещу обходния път и срещу всички негодници, които работят за него“ беше изписана с дебели букви и се точеше над снимката. Докато Тео се взираше смаяно в стената, стаята притихна и хората се струпаха край него. Преподобният Куин каза:

— Бих желал да представя на всички господин Теодор Буун, героя на днешния ден, собственика на най-прочутото куче в града и голям приятел на сина ми Харди.

Тео неловко кимна на другите. Скоро щеше да научи, че всъщност само шепа от тези хора действително работят за ЕСС. Повечето бяха доброволци и студенти от колежа „Стратън“.

Мъж на име Себастиан Райън пристъпи напред и се ръкува с Тео.

— Аз съм директорът на ЕСС и ние много се радваме, че се присъединяваш към нас.

Тео не знаеше, че се присъединява към каквото и да било. Изведнъж се почувства страшно неудобно, че е център на внимание на място, на което не е стъпвал досега. Каза нещо от сорта на:

— Дааа, разбира се, радвам се да се запознаем.

— Как е кучето? — попита го някой от тълпата.

— Страхотно се справя — отговори Тео.

— Искаме да го видим — обади се друг.

— Напоследък не излиза много — обясни Тео и на някои това им се стори забавно. Други започнаха да се оттеглят.

— Да се връщаме на работа — призова ги Себастиан и навалицата се разпръсна.

Тео и Харди последваха Себастиан към дъното на продълговатата стая, където в малко крило беше стгушен открит кабинет. Бюрото, някога дървена врата, сега качена върху две макари от кабели, се стори на Тео най-страхотното бюро, което е виждал. Край него нямаше столове, а и Тео вече беше забелязал, че членовете на ЕЕС работят прави. Никой не седеше. Мислено си напомни да попита майка си за това. Сигурно беше някаква нова мода.

Тео и Харди стояха прави и оглеждаха тухлените стени, които бяха покрити със снимки, дипломи и карти. Тео забеляза най-напред диплома от Станфорд по право. Себастиан Райън беше млад, може би още нямаше четирийсет, а с джинси, боти и брада приличаше по-скоро на ловен водач, отколкото на адвокат, защитник на околната среда.

— Чувам, че и двамата ти родители са адвокати — каза той.

Тео кимна.

— Чувам също, че ти самият си доста добър адвокат.

— Още не — отговори Тео.

— Знае много за законите — обади се Харди.

Себастиан беше нервен и напрегнат и не му се говореше много.

— Атакуваме този обходен път на много фронтове. Злоупотреба с правото на държавата да отчуждава частни имоти, унищожаване на природни богатства, шум, замърсяване, безумен план на движението по пътищата и така нататък. Хрумна ми една откачена идея, която искам да споделя с вас, момчета.

Тео и Харди кимнаха — всъщност нямаха друг избор.

Себастиан се приближи към стената от лявата си страна и посочи към голяма карта на предложения обходен път. Съсредоточи се над едно конкретно място:

— Това е началното училище „Джаксън“, от предучилищна до пети клас. Четиристотин ученици. В момента е уединено, изолирано от шума на уличното движение, занимава се със своите дела, образова децата, докато навън чуруликат птички и ветрецът разклаща листата. Очертава се обаче икономическо развитие. Обходният път пресича паркинга през средата и минава на стотина метра от входа на училището. Така че след две години ще има четири платна с натоварено движение, големи камиони и автобуси, които ще изпускат дизелови пари във въздуха, а автомобили ще прелитат със сто и двайсет километра в час. Катастрофа! Тъжното е, че никой не е проучил внимателно въздействието на обходния път върху здравето на тези деца. Губернаторът няма представа, хората му също. Пътната служба на щата не е направила проучване. В момент събираме пари, за да наемем експерти, които да направят анализи и прогнози, но парите не достигат.

Тео се съмняваше, че от него и от Харди се очаква да напишат големи чекове.

— Къде е нашето място? — попита той.

— Да организирате децата. Те са твърде малки за Фейсбук, но имат по-големи братя и сестри. Четиристотин ученици се равняват на триста семейства, защото някои имат повече от едно дете в училище. Организирайте учениците, родителите, учителите. Харесва ми идеята

вие двамата да увлечете и другите деца и да предизвикате гнева им. Ако децата се ядосат, и родителите ще се ядосат, а те, разбира се, са гласоподавателите. Всичко се свежда до политиката. Какво ще кажете?

Тео и Харди разглеждаха картата смръщено и не знаеха как да реагират.

Себастиан никога не чакаше дълго за отговор.

— Става още по-хубаво — продължи той, направи крачка встрани и посочи към новия футболен комплекс, близо до началното училище „Джаксън“. — Погледнете това: футболният комплекс на Стратън. Открит е преди две години и има десет нови игрища, всичките с осветление.

— Аз играя там — отбеляза Харди.

— Знаете ли колко деца играят футбол в областта?

— Милион са — пошегува се Тео.

— Много. И така, обходният път отнема поне три от игрищата тук, от източната страна, но, разбира се, имаме обещанието, че игрищата ще бъдат преместени от западната страна. В това отношение проблемите са два: първо, не може да се вярва на никакви обещания и, второ, щатът още не притежава земята, на която обещава да построи тези три игрища. Но да допуснем, че удържи на думата си и премести игрищата. Това означава, че следобедите от май до октомври няколкостотин деца, родители, треньори и други зрители ще бъдат в комплекса и ще се опитват да гледат мач, докато край тях ще боботят четири платна с натоварено движение.

— Значи трябва да организираме и децата от футболните отбори — отбеляза Тео.

— Точно така. А те са хиляди. Подразните ли футболните фенове, нашите петима членове на комисията ще хукнат да търсят къде да се скрият.

— Толкова ли е лесно? — попита Тео.

— Не, не е. Не забравяй, Тео, че много от местните жители подкрепят обходния път. До гуша им е дошло от движението по Батъл Стрийт и смятат, че това е разрешението. Предпочитат обходен път. Чувал си го, нали?

— Да, четох във вестниците.

— Не са малко.

Себастиан се отдръпна от картата и седна върху бюрото.

— Момчета, идеята е децата от общността да се ядосат, да се ангажират и да им се чуе гласът. От една страна са едрите риби — политиците, транспортните компании, предприемачите, бизнесмените, които пишат големи чекове на политиците, а от другата страна имаме деца, които ще бъдат прецакани. Получава се страхотна история и, честно казано, ще ни е нужна цялата възможна помощ. Битката е трудна и големите пари са срещу нас. Публичното изслушване е следващия месец, затова работим денонощно.

— Кога ще гласува комисията? — попита Харди.

— На публичното изслушване. Не се обсъжда много, но май двама са „за“ обходния път, един е „против“, а другите двама не са решили. Ама кой знае какво ще направят онези типове, за да ги убедят! Честно казано, в момента не съм голям оптимист.

Мобилният му телефон завибрира. Себастиан го измъкна със замах от джоба си, погледна го и реши да не вдига. След това забръмча телефонът върху бюрото му, но той и него пренебрегна.

На Тео този човек страшно му харесваше. Беше юрист, корав и готин тип със сериозна работа и запален привърженик на опазването на околната среда. Изглеждаше безстрашен, готов да се сражава, да се изправи срещу едрите риби. Дори кабинетът му беше хубав, толкова различен от старомодните кабинети в „Буун и Буун“.

— Нуждаем се от помощта ви, момчета — каза Себастиан. — Какво ще кажете? Наистина можете да промените нещата, ако се включите и поведете борба. От един отбор сме.

Харди погледна Тео, който погледна Себастиан, който пък кимаше, все едно искаше да каже: „Стиска ли ви, момчета?“.

— Готов съм — каза Харди.

— Ами ти, Тео? — попита Себастиан. — Те опитаха да убият кучето ти.

Тео си припомни кошмарния побой на Джъдж с колчето, кръвта и как беше вдигнал към него изпълнените си с болка уплашени очи. Тео си помисли за кучето си, помисли си за семейство Куин и за любимата им ферма и колкото повече се замисляше, толкова повече растеше решимостта му. Погледна към Харди, после изгледа Себастиан, скръцна със зъби и отговори:

— Бройте и мен.

— Страхотно! — възкликна Себастиан го тупна по рамото.

Точно в седем часа в четвъртък вечерта тримата Буун и Джъдж седнаха да вечерят. Както винаги, в четвъртък ядяха печено пиле от турския ресторант, хумус, пита и, конкретно тази вечер, кускус.

Това не бяха любимите храни на Тео, но Джъдж обожаваше пилешко. Той явно се възстановяваше с всеки изминал час, защото се движеше повече и спеше по-малко.

— Тео, къде изчезна днес следобед? — попита господин Буун.

Тео го очакваше. Някой в правната кантора обикновено забелязваше отсъствията му и най-често това беше Елза. Можеше да държи два телефонни разговора на изчакване, да бърби с току-що дошъл клиент и да чете имейли на екрана — всичко това едновременно, — и пак да знае кога точно Тео се е изнизал през задната врата. Той преглътна и отговори:

— С Харди ходихме в Екологичния съвет на Стратън.

— Нима? — заинтригувано възкликна майка му.

Баща му се намръщи и попита:

— Защо?

— Бащата на Харди беше там и искаше да се отбия — отговори Тео. — На една стена бяха окачили грамадна увеличена снимка как с Джъдж вчера си тръгваме от съда.

— Значи си герой? — попита майка му.

— Нещо такова, заедно с Джъдж.

— Запозна ли се със Себастиан Райън? — попита тя.

— Да, много приятен човек. Иска с Харди да помогнем, като организираме децата да се противопоставят на строителството на обходния път.

Госпожа Буун продължаваше да се усмихва, но наблюдаваше господин Буун, защото очакваше остри думи. Тео се нуждаеше от подкрепата на майка си в този разговор.

— Кои деца по-точно? — попита господин Буун.

— Учениците в началното училище „Джаксън“ и футболистите.

— Тео небрежно отхапа голям залък, все едно ангажиментът беше дреболия.

— Страхотна идея, Тео — отбеляза майка му. — Как планирате да я осъществите?

— Още не сме решили.

— Защо толкова държиш да се набъркаш в тази каша? — попита господин Буун бавно и строго.

Тео беше репетираше отговора няколко пъти. Пийна глътка вода, прокашля се и каза:

— Защото според мен не е редно семейство Куин да изгубят фермата си, която е на семейството им повече от сто години. Не е редно щатът да отнема частна собственост за ненужни проекти. Опасно е да се строят магистрали близо до училища и футболни игрища, особено след като никой не е проучил какво ще е замърсяването. Не е редно политиците да помагат на своите приятели да печелят пари от такива неща. По много причини, татко.

— И все основателни, трябва да добавя — побърза да се обади госпожа Буун и ядосано изгледа съпруга си.

Тео не беше приключил.

— И най-важното, бесен съм на човека, който нарани Джъдж. Ако беше там, когато едва не го уби, щеше да си на друго мнение.

— Не ми изнасяй лекции.

— Не изнасям никакви лекции.

— Определено не го прави — каза госпожа Буун.

Фронтвата линия се очерта ясно. Двама срещу един — господин Буун щеше да понесе тежко поражение. Тя продължи:

— Според мен е похвално, че Тео иска да се присъедини към борбата. Повечето тринайсетгодишни момчета не дават и пет пари.

Давай, мамо, помисли си Тео и си отрязва още едно парченце пилешко. Хвана го натясно, сега нанесе съкрушителния удар. Разговорът обаче затихна и семейство Буун продължиха да се хранят мълчаливо.

Накрая Тео попита:

— Татко, имаш ли нещо против да го направя?

На което майка му побърза да отговори:

— Разбира се, че няма против, Тео. След като си толкова ангажиран с този проблем, запретни ръкави. Нали, Уудс?

Уудс Буун не можеше да спори и го съзнаваше. Предаде се с едно немощно:

— Да, струва ми се.

Следобед в петък Тео и Харди се възползваха от едночасовата занималия и се срещнаха в библиотеката. Училищният интернет сървър беше по-бърз от лаптопите им и те спестиха време, използвайки настолните компютри, до които всички ученици имаха достъп при поискване. Когато влязоха в интернет и техническият служител се отдалечи, бързо се заеха да търсят информация. Футболните данни се оказаха най-лесно достъпни в училищната система на окръг Стратън.

Предишната вечер, след като си тръгнаха от офиса на ЕСС (вече като пълноправни активисти), Харди прекара цял час във Фейсбук. Той играеше в отбора „Ред Юнайтед“, който имаше страница във Фейсбук. Харди огледа страниците на други отбори от Четиринайсета младежка дивизия и бързо събра списък от сто играчи, момчета и момичета. Скрит в библиотеката, сега Харди профуча през Фейсбук и бързо добави към списъка десетки имена.

Тео шестваше из системата на училищата. Според официалния уебсайт в началното училище „Джаксън“ в момента учеха 415 деца от предучилищна до пети клас, но нямаше списък и със сигурност нямаше информация за учениците. Публикуван беше хубав указател на учителите с цветни снимки и имейл адреси и Тео реши, че това е добра отправна точка. Организацията на родителите и учителите имаше отделен уебсайт с няколко имена и информация за контакт, но нищо повече.

Почти цял час двамата бяха погълнати от издирването на имена — на ученици, учители, родители, администрация, — всеки, с когото Тео и Харди можеха да се свържат, за да представят материалите от малката си кампания.

След училище Тео скучаеше и убиваше времето си в кантората. Планираше в четири часа да се срещне с Ейприл Финмор в „Гъфс“,

сладкарницата за сладоледено кисело мляко на главната улица, както се стараеха да правят веднъж седмично. Нейните по-големи братя и сестри бяха избягали от нещастния си дом и Ейприл често оставаше самичка. Тео не я съжаляваше, защото тя не търсеше съчувствие, освен това беше умна, забавна и талантива художничка. Той не я смяташе за свое гадже, а просто за близък човек, който по стечение на обстоятелствата беше момиче. Повечето му приятели не разбираха как е възможно да имаш приятелка, която не ти е гадже. На Тео му беше втръснало да обяснява. Беше сложно.

Правният асистент Винс, който работеше за госпожа Буун, надникна в кабинета на Тео и попита:

— Можеш ли да минеш през съда и да заведеш тези неща преди пет часа? — И още докато питаше, му метна папка с документи. Сигурно бяха за един от многобройните разводи, които майка му водеше в момента.

Тео скочи на крака и отговори:

— Разбира се, веднага отивам.

— Благодаря — каза Винс и изчезна.

Малко неща бяха по-приятни за Тео от посещенията в Окръжния съд на Стратън и той се понасяше натам при най-дребния повод. Пресегна се надолу, потупа Джъдж по главата, обясни му, че ще се върне след малко, после грабна папката и отпраши.

Съдът беше най-голямата постройка в града и със сигурност най-важната. Отпред имаше големи дебели колони и дълги бели стълби към главния вход. Тео остави колелото си на стойката за велосипеди и се понесе по стълбите.

Обикновено централното фоайе беше пълно с адвокати, полицаи и чиновници, но Тео знаеше от опит, че в петък следобед ще е празно. Беше чувал майка си да се оплаква, че на практика е невъзможно да намериш съдия в петък следобед, и беше чувал Айк да разказва за адвокатите, които бързали към любимите си барове, за да обсъдят поредната дълга и напрегната седмица.

Фоайето беше пусто. Тео се изкачи на бегом по стълбите до третия етаж, където се намираще Семейният съд. Вътре го посрещна любимата му секретарка, прелестната млада Джени, тайната любов на живота му и жената, за която той би се оженил, ако тя вече не беше женена и бременна.

— О, здравей, Тео — поздрави го Джени с усмивка. Сините ѝ очи винаги искряха, докато говореше с Тео, което пък неизменно го караше да се изчервява. Усети как бузите му пламват.

— Здравей, Джени. Трябва да заведе тези документи — подаде ѝ той папката и тя я отвори.

— Страхотна снимка имате с Джъдж във вестника — отбеляза Джени и се зае да сортира документите. Тео просто стоеше от своята страна на дългия плот и я гледаше.

— Благодаря — отговори той.

— Как е Джъдж?

— Горещ-долу. Доста е смазан, но ще оживее.

— Доколкото чух, онези типове излезли от ареста днес сутринта.

— Точно така — каза Тео. — Адвокатката им започнала обжалване и ги измъкнала, но това не е краят. Рано или късно ще лежат в затвора.

— Дано — каза Джени, подпечатвайки документите, които преместваше от една на друга купчинка. — Веднага ще ги заведе, Тео.

— Благодаря, Джени. Ще се видим после.

Трябваше да се завърти и да поеме към изхода, но както винаги, Тео просто не можеше да откъсне поглед от нея.

— Довиждане, Тео — каза му секретарката и отново се усмихна. — Грижи се за Джъдж.

— Разбира се.

На излизане от канцеларията на съда Тео установи, че пулсът му се е учестил. Винаги ставаше така, когато беше край Джени. Пътъом той надникна в съдебната зала на съдия Хенри Гантри, най-голямата и най-величествената от всички, и не се учуди, че я заварва празна и тъмна. Запъти се надолу по стълбите, загледан в големите маслени портрети на починали съдии. Докато бавно прекосяваше главното фоайе, някой го извика:

— Ей, Тео!

Обърна се и видя смъртно познато лице на мъж около четирийсетте, с чорлава коса, брада и износени маратонки.

— Норис Флей от „Стратънбърг Газет“ — представи се той, докато приближаваше към Тео.

Флей явно беше от хората, на които им е неловко да се ръкуват с тринайсетгодишно момче, затова дори не направи опит. Сведе поглед

към Тео, който пък вдигна очи към него, и попита:

— Как сте?

— Добре. А ти?

— Страхотно.

— Имаш ли минутка?

Всъщност не. Беше четири без десет и Ейприл скоро щеше да дойде в сладкарницата, която беше само на няколко пресечки. Като син на двама адвокати, Тео беше възпитан в недоверие към репортерите. Тяхната работа беше да ровят и да разкриват факти и подробности, които хората предпочитат да не обсъждат. Като адвокати, родителите на Тео спазваха моралното задължение на всяка цена да защитават личната тайна на клиентите си. Нерядко Тео невярващо гледеше как адвокати се перчат пред телевизионните камери и дърдорят за клиентите си и за подробности относно делата им. В добрата стара правна кантора „Буун и Буун“ не беше така. Баща му обичаше да казва: „Адвокат и телевизионна камера са зловредна комбинация“.

— Може би — отговори Тео предпазливо.

— Хареса ли си снимката във вестника вчера сутринта? — попита гордо Флей.

— Не е лоша — отговори Тео и се озърна. — Какво има?

Флей също се озърна и случаен наблюдател би помислил, че се осъществява наркосделка.

— Тръгваш ли си?

— Аха — отвърна Тео.

— Добре. Ще повървя с теб.

Тео излезе от фойето, мина през входната врата и спря в сянката на една колона.

— Как е кучето? — попита Флей.

— Добре.

Тео нямаше представа защо Флей ще иска да говори с него и колкото повече време прекарваха заедно, толкова по-неспокоен ставаше. Ами ако някой ги забележеше да си шушукат скришно на стълбите пред съда?

Флей запали цигара и издуха облак дим над главата на Тео. Очите му играеха и беше малко неспокоен, затова на Тео му се прииска да си плюе на петите.

— Виж, Тео, носят се много слухове за този обходен път и за свързаните с него проблеми. Един мой източник ми каза, че много местни бизнесмени натискат здравата, защото смятат да спечелят от строежа му.

Тео беше забол поглед в обувките си. Флей продължи:

— Особено строителните предприемачи. Приличат на лешояди, които само чакат обходният път да бъде одобрен, за да връхлетят и да построят от двете страни молове и заведения за бързо хранене. И още преди да се усетим, ще задръстят и там като на Батъл Стрийт, ако ме разбираш.

Тео мълчеше. Флей почака, издуха още дим от цигарата си, и каза:

— Може би най-големият мошеник ще се окаже някой си Джо Форд. Познаваш ли Джо Форд?

— Не съм го чувал — отговори Тео и впери поглед във Флей.

Беше лъжа, но на Тео му беше все тая. Беше се запознал с Джо Форд в спокойната и сигурна правна кантора „Буун и Буун“. Това обаче не влизаше в работата на Флей.

Флей го изгледа свирепо, като че ли знаеше истината.

— Съмнявам се — каза той. — Баща ти е адвокат на Форд от години.

— Е, и?

— Сега пък чувам, че Форд се е отказал от услугите на „Буун и Буун“. Не знам защо, но се обзалагам, че е свързано с обходния път.

— Какво искаш от мен? — попита сърдито Тео.

— Информация.

— Забрави. Нищо не знам.

— Може пък да научиш нещичко, да се поразровиш, да откриеш ценни сведения, които ще помогнат да бъде спряно строителството на обходния път.

— Твоя работа е да ровиш, не моя.

— От един отбор сме, Тео. — Флей бръкна в джоба на ризата си и извади бяла визитна картичка. Пъхна я под носа на Тео с думите: — Ето телефонния ми номер. Ако чуеш нещо, обади ми се. Ще си остане поверително, обещавам ти. Никога не разкривам източниците си.

Тео взе визитката и се отдалечи мълчаливо. Сигурен беше, че не е извършил нищо нередно, но не се чувстваше така. Качи се на

колелото си и отпраши по главната улица, чудейки се дали да каже на родителите си. Джо Форд се беше отказал от „Буун и Буун“ предишния ден. Как Флей беше разбрал толкова бързо?

Ейприл го чакаше в любимото им сепаре в „Гъфс“.

Тя си поръча обичайното си сладоледено кисело мляко, а Тео — своя шоколадов сладолед с натрошени бисквитки „Орео“. Тя беше потисната и Тео скоро научи причината. Родителите ѝ водеха неспирна война и ако не се развеждаха, за пореден път се заплашваха с развод. Проблемите на Тео изчезваха, докато слушаше разказа на приятелката си за последните сражения у дома. Нищо не можеше да я посъветва, но със сигурност можеше да я изслуша. Ейприл мечтаеше да избяга като по-големите си братя и сестри, но това бе невъзможно. Къде да отиде на тринайсет? В капана на дома си тя създаваше въображаеми светове, в които бягаше. Съкровената ѝ мечта беше някой ден да стане студентка в Париж, да учи живопис и да рисува на брега на Сена, много далече от къщи.

Тео ядеше сладоледа си и слушаше внимателно, нищо че Ейприл често му беше разказвала за тази своя мечта. Надяваше се тя да не се разстрои и да не се разплаче. Ейприл не го направи.

21

Уудс Буун открай време беше посредствен играч на голф, който все нямаше време да усъвършенства уменията си с уроци, с практика или с повече стоене и гледане на чужди игри. Когато Тео стана на десет, родителите му подариха комплект стикове за Коледа и баща му се опита да му предаде няколко безплатни урока. Не след дълго обаче и двамата осъзнаха, че няма голяма полза от уроците, безплатни или не, преподавани от непохватен голф ентузиаст. Затова всяка година на рождения ден на сина си Уудс Буун му подаряваше пакет от десет трийсетминутни урока от професионалист. Замахът на Тео съществено се бе подобрил и още от дванайсетгодишен той понякога успяваше да победи баща си.

Когато времето позволяваше, двамата изиграваха девет дупки събота сутрин на общинското голф игрище, след което обядваха по мъжки в „Папис“, известен ресторант в центъра, прочут със сандвичите си с пастърма и с лучените си кръгчета. Тео обичаше спорта, но лекарите не му позволяваха да участва в отборни игри. За тенис също не можеше да става и дума. Разрешено му беше да кара колело, да ходи на походи, да плува и да прави почти всичко друго, но отборните спортове му бяха забранени. Това го дразнеше и беше повод за доста спорове у дома, но той, така или иначе, се съобразяваше със забраните. Затова обичаше голфа. С малки изключения играеше не по-зле от връстниците си, но тепърва му предстоеше да се докаже в турнири. Баща му беше противник на съревнованието в голфа. Господин Буун смяташе, че той поначало е трудна игра и че повечето хора влошават положението, като отчитат точки и си губят времето с хендикапи, залози и участие в турнири.

Въпреки това двамата винаги си отбелязваха точките. Не на официалната карта, закрепена за волана на количката на игрището, а в главите си. Господин Буун обикновено имаше седем или осем удара над допустимите за девет дупки, а Тео го следваше плътно. Всеки се преструваше, че не знае резултата на другия.

Господин Буун пиеше кафе на масата в кухнята, когато Тео слезе с Джъдж.

— Имаме ли час за голф? — попита Тео, докато пускаше Джъдж през задната врата.

— В девет и четирийсет и пет — отговори баща му, без да вдига поглед. — Но не забравяй, че доктор Кол иска да прегледа Джъдж в девет.

— Бях забравил — призна Тео. — Ще успеем ли все пак да играем?

— Разбира се, но не се мотай.

Тео и Джъдж закусиха бързо. Тео никога не си вземаше душ в събота сутрин — още една причина да обожава този ден. Метнаха стиковете си за голф в багажника на джипа и точно в девет влязоха във ветеринарната клиника на доктор Кол.

Той ги измери с поглед и попита:

— Тръгнали сте към игрището, нали?

— Имаме час в девет и четирийсет и пет — отвърна Тео леко напрегнато.

Игрището винаги беше пълно в събота сутрин и ако закъснееш, възникваше проблем. Господин Буун изчака в приемната с поредния вестник, а Тео и Джъдж последваха ветеринаря в амбулаторията. Доктор Кол бързо и нещо махна конците, смени превръзките, почисти раните, преработи шината на счупения крак на Джъдж и успя да направи всичко това, като говореше на Тео и на кучето толкова успокоително, че за малко да приспи единия. Според Тео доктор Кол беше спасил живота на любимеца му, заради което щеше винаги да го смята за герой.

Джъдж потръпна и изскимтя на няколко пъти, но и той съзнаваше какъв късметлия е, че изобщо е жив. Беше смело куче, което можеше да изтърпи болката.

Доктор Кол оповести, че „малкият храбрец е готов за действие“, и поръча да дойдат след седмица. Тео му благодари, че е спасил живота на Джъдж.

— Такава ми е работата, Тео — отговори той.

Отбиха се вкъщи, оставиха Джъдж и се запътиха към голф игрището.

Със своите възвишения, езерца, многобройни пясъчни капани и поне три опасни рекички общинското голф игрище на Стратънбърг беше трудно. Но когато не следиш точките, на кого му пука?

Господин Буун се държеше малко хладно след случилото се с Джо Форд и Тео усещаше, че баща му още не му е простил напълно. Той обаче преодоля три последователни дупки, последната с невъзможен дванайсетметров лек удар, така че престана да се сърди и всичко се нареди. Играха два часа, наслаждаваха се на околността, на чистия въздух, на сполучливите и на несполучливите удари. Разговаряха за играта, без да засягат правото, кантората и обходния път. Господин Буун се беше научил да не дава съвети и да не подсказва на Тео, докато играят, но понякога подмяташе неща като: „Тео, според мен тук Тайгър Уудс би използвал стик за пясък и би се целил в предния край на грийна“.

Тео подозираше, че баща му няма никаква представа какво би направил Тайгър Уудс. Той беше от съвсем различен свят. Но Тео вече знаеше, че аматьорите в голфа, дори онези, които играеха само през уикенда, често гледат професионалистите по телевизията и тъй като практикуват същия спорт, си въобразяват, че са някак свързани с тях.

Той винаги изслушваше почтително баща си, а после изпълняваше удара точно както си искаше. Много пъти, докато господин Буун обмисляше как да удари топката, Тео неудържимо се изкушаваше да подметне: „Татко, според мен Тайгър Уудс би погледнал топката ти и би казал, че няма начин да я изпратиш близо до грийна“. Разбира се, не го изричаше на глас.

Два-три пъти Тео бе отбелязвал равен резултат с баща си, удар след удар, което леко, но забележимо бе напрегнало господин Буун, докато се приближаваха към последните две дупки. Колкото и да повтаряше, че голфът е отмора, а не съревнование, на него всъщност никак не му се искаше синът му да го победи.

Но как можеш да изгубиш, след като не отчиташ точките?

Тео усещаше настроението на баща си и му дожаляваше за него. Може би някой ден, когато станеше на шестнайсет или на седемнайсет, победата му щеше да е приемлива, но не и на тринайсет. Не и днес. Господин Буун преодоля успешно пет от девет дупки. Два пъти направи боги и два пъти двойно боги и неофициалният му резултат

беше 42 — едно от добрите му постижения. Тео игра слабо и беше доволен, че не записват точките.

Върнаха количката, натовариха стиковете си, преобуха се и се запътиха към „Папис“ в центъра за по един сандвич с пастърма.

Следобед Тео каза на майка си, че ще отиде да гледа футболния мач на свои приятели и ще се прибере към пет часа. Тя му зададе няколко въпроса, които Тео изкусно отклони, без да лъже, и получи разрешение.

В два следобед по план Тео се срещна с Ейприл на алеята пред къщата ѝ и двамата потеглиха с колелата си към футболния комплекс на Стратън. Обикновено това пътешествие с велосипед не би било позволено. Минаваше се през твърде оживени улици, движението беше прекалено натоварено и разстоянието беше голямо. Комплексът се намираше на два километра и половина западно от Батъл Стрийт, „извън града“, както обичаха да казват местните, така че беше твърде далече за деца на велосипед. Благодарение на Харди обаче Тео беше научил няколко задни и по-преки улички. Двамата с Ейприл бясно въртяха педалите половин час и когато подминаха началното училище „Джаксън“, вече имаха нужда от почивка. Футболният комплекс се виждаше, а паркингът му беше пълен с автомобили.

Харди играеше на шесто игрище и мачът вече беше започнал. Тео и Ейприл си намериха места на непокритите скамейки и си отдъхнаха. Харди беше нападател и когато топката излезе от очертаанията на игрището и полетя към скамейките, той я последва и забеляза двамата си приятели. Усмихна се и кимна, после бързо се отдалечи. Тео и Ейприл погледаха няколко минути, доскуча им и тръгнаха да обикалят комплекса.

Беше удивително — едновременно се играеха десет мача и навсякъде феновете крещяха, треньорите се провикваха, пицяха свирки. Комплексът беше красиво съоръжение, от всички страни заобиколено от възвишения, на открито наскреде гората, далече от натовареното улично движение.

„Защо да се съсипва такова нещо?“, запита се Тео. Защо да прокараш четирилендово шосе с двайсет и пет хиляди превозни

средства дневно насред тази красива местност в окръга? Защо да задушиш всичко с движение и смог? Нямаше логика.

Двамата с Ейприл се запътиха обратно към паркинга. Тео държеше мобилния си телефон, а Ейприл видеокамерата на майка си. Тръгнаха покрай дълга редица паркирани автомобили — Тео от едната страна, Ейприл от другата — и започнаха да снимат регистрационните табели. На паркинга нямаше други хора, всички подкрепяха отборите си по стадионите, но въпреки това Тео се озърташе за минувачи. Макар да не беше незаконно да снимаш номерата на колите, не искаше да обяснява какво правят.

Всъщност в комплекса имаше три големи паркинга, затова им отне почти цял час да минат зад всяко превозно средство и да заснемат номерата. Никой не забеляза какво правят, но на няколко пъти им се размина на косъм. Тогава Тео просто долепяше телефона до ухото си и започваше да говори.

Преброиха сто четирийсет и седем автомобили и пикапа. Възнамеряваха да прегледат видеото, да запишат номерата на колите, да влязат в уебстраницата на Службата за регистрация на моторни превозни средства и някак да се доберат до имената на собствениците. Според Тео, Харди, а вече и Ейприл можеше основателно да се допусне, че собствениците на превозните средства, паркирани пред футболния комплекс, ще са сред най-отявлените противници на обходния път. Кой родител би искал детето му да играе футбол сред изгорели газове и отровни изпарения?

За щастие, отборът на „Ред Юнайтед“ спечели и трениорът на Харди беше в добро настроение след мача. Казваше се Джек Фортънбъри и синът му беше голмайсторът на отбора. Според Харди господин Фортънбъри беше фанатичен футболен фен, който тренираше отборите в комплекса наесен и напролет, а освен това подготвяше елитен пътуващ отбор през лятото. Харди го беше запознал с обходния път и опасностите, които крие.

Срещнаха се зад една мрежа, далече от останалите, докато зрителите се пръскаха и се разотиваха. Харди представи Тео и Ейприл на трениора си и той бързо им даде да разберат, че има сериозни опасения относно обходния път. Нямаше доверие на политиците и подозираше, че шепа едри бизнесмени оказват натиск за проекта. Беше

ядосан, че пътят ще минава в непосредствена близост до футболния комплекс, и разбираше потенциалните опасности.

Треньорът каза точно каквото искаха да чуят децата. Предложи им помощта си на всички фронтове, затова Тео го запозна с плана.

В неделя сутринта, когато слънцето започна да наднича през завесите, Джъдж, който продължаваше да спи в леглото на Тео, а не под него, стана неспокоен. Тео обичаше да си поспива до късно в неделя, но днес нямаше да може. Заповяда на Джъдж да кротува, но това само влоши положението. Кучето трябваше да излезе навън и след като тормози стопанина си петнайсет минути, постигна своето. Долу в кухнята Тео лениво каза „добро утро“ на родителите си, отведе Джъдж до задната врата и го пусна.

— Защо си станал толкова рано? — попита майка му.

— Джъдж искаше да излезе.

Кухненската маса беше покрита с дебели неделни вестници, а съдейки по начина, по който бяха пръснати, родителите му явно четяха от доста време. Тео погледна към кафеварката и установи, че е почти празна. Погледна и към часовника — седем без петнайсет.

— И вие сте станали рано — каза той.

— Не можах да заспя — изсумтя баща му.

— Кой иска палачинки? — попита майка му.

Тя не готвеше често, затова Тео и господин Буун съзнаваха, че трябва да се възползват от шанса си.

— А наденички ще има ли? — попита господин Буун.

— Разбира се.

— Какви палачинки? — попита Тео.

— Ти какви искаш?

— С боровинки.

— Тогава с боровинки.

Тя вече отваряше хладилника. Тео си наля портокалов сок и седна на масата. Едно заглавие в „Стратънбърг Газет“ привлече вниманието му. То гласеше: ЧЛЕНОВЕТЕ НА КОМИСИЯТА НЕ МОГАТ ДА РЕШАТ ЗА ОБХОДНИЯ ПЪТ. Взе вестника и се зачете. Статията не беше написана от Норис Флей, а от друг репортер. Според него двама членове на комисията бяха „за“ обходния път, двама

„виждаха проблеми“, а петият, изглежда, беше безнадеждно нерешителен. Най-гласовитият привърженик беше някой си господин Мичъл Стак, ветеран в комисията от петнайсет години и неин сегашен председател. Господин Стак притежаваше железарски магазин в южната част на града и твърдеше, че обходният път ни най-малко няма да се отрази на бизнеса му. Кое то сигурно беше вярно. В качеството си на бизнесмен, на търговец, той беше представен като разпален защитник на икономическия растеж, който никога не е гласувал против ново отчуждаване на земи, търговски център, жилищен комплекс, магазин, автомивка или каквото и да било, което би допринесло за „икономическото развитие“ на областта. Еколог описваше господин Стак като „кошмар за нашия чист въздух, чиста вода и тихи улици“. Стак не му оставаше дължен и заявяваше: „Природозащитниците ще ни върнат в Средновековието“.

Статията разглеждаше доводите „за“ и „против“ и беше очевидно, че се зараждат лоши чувства и напрежението е голямо. Докато четеше, Тео усети как коремът му се свива на топка. Защо се забъркваше в такава противна битка? Той беше още дете, а това беше война между твърдоглави политици. После си помисли за Харди и за фермата на семейство Куин. За Джъдж и за негодниците, които го бяха пребили.

Продължи да чете, докато наденичките цвърчаха в тигана. Майка му си тананикаше по халат и готвеше. Баща му беше потънал в деловите страници на „Ню Йорк Таймс“. Джъдж скимтеше пред задната врата, несъмнено възбуден от приятния аромат от кухнята. Тео го пусна вътре.

Публичното изслушване за обходния път щеше да се проведе пред окръжната комисия след малко повече от две седмици и по всичко личеше, че ще бъде най-обикновена препирня. Господин Стак се хвалеше, че седемдесет и пет процента от хората в окръга подкрепят обходния път и че неговите поддръжници ще залаят изслушването с вълната на неудържимото си мнозинство. Пълна помия, заявяваше Себастиан Райън от Екологичния съвет на Стратън, съвсем малко хора подкрепяли строителството на обходния път и повечето от тях били бизнесмени, които се надявали да спечелят от него. Противниците щели да се окажат рекордно голям брой.

Тео за пръв път се замисли дали да не присъства на публичното изслушване. Очертаваше се да бъде интересно! Стотици разгневени граждани пред петчленната комисия. Най-вероятно демонстрацията щеше да бъде контролирана, сигурно щеше да има полицаи, пръснати сред хората, за да поддържат реда.

Тео се съмняваше, че родителите му ще го пуснат да отиде, но идеята му допаднаше. Реши да си помисли и може би да ги попита по-късно.

Докато ядяха наденички и палачинки, госпожа Буун предложи:

— Да отидем на ранната служба в църквата.

— Добре — кимна господин Буун.

— Харесва ми — обади се и Тео.

Всъщност той нямаше глас по отношение на ходенето на църква, но това рядко го възпираше да споделя мнението си. Ранната служба беше по-приятна. Провеждаше се от девет до десет и не беше толкова задушно, колкото на главната служба от единайсет часа. Облеклото беше по-небрежно и не беше толкова пълно с хора.

— В такъв случай побързайте — подкани ги майка му.

Тео и баща му се спогледаха с учтиво недоумение. Беше малко след седем и половина. Разполагаха с повече от час да се приготвят. Господин Буун можеше да си вземе душ, да се обръсне и да се облече за двадесетина минути. Тео, който още не се бръснеше, щеше да се справи за петнайсет. И двамата знаеха, че на госпожа Буун ѝ трябва най-малко един час да се приготви, а ръчкаше тях да бързат. Ала и двамата си замълчаха. Не си струваше да обсъждаш някои неща.

Следобед, доста време след църквата, Тео неохотно се качи в стаята си и се зае да пише рецензия за една книга. Трябваше да се получи анализ от три страници на главните герои в „Приключенията на Том Сойер“ на Марк Твен, една от любимите му книги. Тя му харесваше, но не и че ще прекара голяма част от неделния следобед в писане на домашно за нея. Въпреки това се помъкна нагоре по стълбите и затвори вратата на стаята си. Но не можа да намери книгата. Търси я навсякъде, после слезе в хола и потърси и там.

— Може да си я оставил в кабинета си в кантората — предположи майка му.

Бинго! Точно там беше.

— Връщам се след минутка — каза Тео.

Той потегли с колелото и десет минути по-късно спря пред задния вход на „Буун и Буун“. Отключи вратата и влезе в малката стая, която наричаше свой кабинет. Намери книгата, където я беше оставил, на една етажерка до плаката календар с мачовете на „Минесота Туинс“.

Тео не можеше да си спомни кога за последен път е оставал сам в кантората. Тук винаги беше пълно с адвокати, които говореха по телефона, влизаха и излизаха клиенти, тракаха принтери, Елза дирижираше дейностите и направляваше движението, а Джъдж се прокрадваше, търсейки къде да подремне или какво да похапне. Сега обаче, в неделя следобед, не се чуваше нито звук. Беше зловещо тъмно и тихо, когато Тео се промъкна по коридора и отиде до предния прозорец край бюрото на Елза. Заседателната зала с тъмните ѝ кожени столове и натежали от книги полици беше тържествено притихнала. Тео реши, че мястото му допада повече, когато има хора.

Старите дървени подове проскърцаха, когато той тръгна обратно към кабинета си. Преди помещението служеше за хранилище. За да стигне до там, минаваше покрай два големи склада, пълни с безброй бели кашони, подредени спретнато. Но нещата се променяха. Дигиталната епоха тласна по-възрастните адвокати като двамата Буун към света на компютърните директории за съхранение на данни, при това според Тео — тъкмо навреме. Защо да съсипват толкова много дървета за производството на огромно количество хартия, която става безполезна почти веднага след като бъде прибрана на съхранение? Беше обсъждал тези неща с родителите си. На тринайсет Тео вече беше природозащитник.

Имаше една маса, на която Дороти и Винс оставяха папките, преди те официално да бъдат прибрани в кашони и вкарани в склада. Докато Тео подминаваше масата, нещо привлече вниманието му. Отстрани на една дебела папка с големи букви пишеше ДЖО ФОРД. Явно, след като след като вече не беше адвокат на Джо Форд, господин Буун беше извадил неговите документи и ги изпращаше на склад. Което беше малко необичайно, защото господин Буун беше известен с навика си с години да държи камари стари и вече безполезна папки в кабинета си. Брат му Айк имаше същия навик.

Тео се приближи и прегледа разделите на папката на Форд. Имаше един с надпис „Суини Роуд“. Тео знаеше, че не бива да си вре носа, но пък беше много любопитен, особено в кантората. Отвори папката на раздела „Суини Роуд“, разлисти дебелите повече от сантиметър документи и намери онова, което очакваше да открие. Беше озаглавено „Опция“ — съвсем простичко наименование — и даваше на клиента опция, или право, да закупи двеста акра земя от продавача, някой си господин Уолт Бийсън. Кой беше истинският купувач? На хартията беше фирма, която се казваше „Паркин Ланд Тръст“ (ПЛТ) — току-що създадена корпорация, която целеше да скрие самоличността на хората, които стояха зад нея. Тъй като въпросната опция беше в папката на Джо Форд, за Тео беше очевидно, че Бързия Форд е основал още една компания, зад която да се крие.

Повечето документи, свързани със земя и сделки със земя, трябваше да бъдат вписани в публичния архив на Окръжния съд. Опциите обаче не се вписваха и Тео го знаеше. Продължи да чете и установи, че слуховете са верни. Господин Бийсън щеше да продаде своите двеста акра близо до Суини Роуд на ПЛТ, ако — и само ако — членовете на комисията гласуват одобрение на обходния път. Тогава ПЛТ щеше да плати на господин Бийсън сумата от 10 000 долара за акър, или общо два милиона долара. Ако окръжната комисия отхвърлеше строителството на обходния път, ПЛТ трябваше да изплати на господин Бийсън стойността на опцията, петдесет хиляди долара, и толкова.

Имаше абзац, който изискваше и двете страни минимално да разгласяват опцията. Тайната и поверителността бяха от изключително значение за сделката, която привидно изглеждаше обикновена опция. Нищо незаконно. Предприемачи като Джо Форд въртяха бизнеса си, като избираха имоти с бъдеща популярност и строяха на тях. Ако догадките им се окажеха правилни, печелеха огромни суми. Ако ли не, губеха огромни суми.

Тео се питаше откъде Айк е научил за тази сделка, но всъщност не беше изненадан. Айк все научаваше разни неща в града. Тео продължи да разлиства страниците. Опцията беше подписана от господин Уолт Бийсън като продавач и от някой си господин Фредерик Койл, вицепрезидент на „Паркин Ланд Тръст“.

Още нямаше и следа от Джо Форд. Под друг разделител Тео забеляза думите „Паркин Ланд Тръст“ и издърпа папката. Вътре имаше документи на новосъздадената корпорация ПЛТ, чието основаване господин Буун беше оформил правно месец по-рано. Тео прегледа документите, служебните бележки, дори ръкописните бележки на баща си, които лесно разпозна. Новата компания имаше четирима собственици или акционери: Джо Форд притежаваше петдесет процента, Фредерик Койл притежаваше дваисет, Стю Малцоун притежаваше дваисет и Питър Кайзър притежаваше десет. Тео никога не беше чувал за Койл, Малцоун или Кайзър, затова набързо си записа имената им. Остави папката точно на същото място, където я беше намерил, и бързо се върна в кабинета си. Ако се наложеше пак да надникне в нея, знаеше къде да я намери.

Заклучи задната врата на кантората и бързо се отправи към къщи. Горещо, сам с Джъдж на заключена врата, той отвори лаптопа си и затърси в телефонния указател. Бързо откри адресите, телефонните номера и имейл адресите на Койл, Малцоун и Кайзър, които живееха или в града, или в окръга. Тео пусна в търсачката името на господин Койл и научи, че преди шест месеца той е бил съден от свой делови партньор. Тео си отбеляза да провери досието в съда. След търсене в Гугъл се появи неотдавна публикувана в местно бизнес списание статия за господин Кайзър и за неговата верига бензиностанции, където смяната на маслото струвала дваисет долара и се извършвала пред клиента. Кайзър беше четирийсетгодишен и обичаше да лети с хеликоптери, да ходи на лов за патици и други неща.

Тео не откри много за господин Стю Малцоун, но кратка статия от стар брой на „Стратънбърг Газет“ сложи черешката на тортата. Беше съобщение за сватба отпреди две години. Стю Малцоун, на дваисет и три години, току-що се беше сгодил за Белинда Стак на дваисет и една, дъщеря на господин Мичъл Стак. Булката и младоженецът учеха в колежа „Стратън“. На годишната снимка се виждаха усмихнатите лица на мъж и жена, които изглеждаха по-млади от възрастта си.

Тео отново прегледа телефонния указател, за да се убеди в нещо, в което вече беше почти сигурен — че в Стратънбърг има само един Мичъл Стак.

Свят му се зави, докато се опитваше да подреди фактите и да ги навърже. Господин Джо Форд Бързия тайно купуваше земя, която да разработи и да реализира огромна печалба, когато обходният път бъдеше построен. За тази цел беше основал корпорация ПЛТ като параван. Петимата членове на окръжната комисия щяха да гласуват, за да одобрят или да не одобрят пътя. От петимата най-гласовит привърженик на строежа беше господин Мичъл Стак. Неговият зет Стю, все още съвсем млад, беше получил от Джо Форд двацетпроцентен дял в ПЛТ, и то по начин, който нямаше да се разчуе. На хартия въпросният дял беше на стойност четиристотин хиляди долара още преди Джо Форд да започне да разработва парцела. Преспойно би могло да се допусне, че делът от двацет процента ще струва много повече, след като Джо Форд изравни със земята всичко в имота и го застрои с мотели, молове, заведения за бързо хранене и паркинги.

Тео изведнъж почувства как коремът му се свива — неприятно, пулсиращо усещане, от което започна да му се повдига. Отиде в тоалетната си, напписка лицето си с вода и каза няколко думи на Джъдж, който изглеждаше напълно невъзмутим.

Един час по-късно Тео се бе изтегнал на леглото си, вперил поглед в тавана, а „Приключенията на Том Сојер“ лежеше отворена и забравена върху бюрото му. Не беше написал и ред.

Продължаваше да мисли за баща си. Уудс Буун беше уважаван адвокат, който се гордееше със своята етика и с професионализма си. Отнасяше се присмехулно към свои колеги, които пестяха усилията си или се забъркваха в неприятности. Членуваше в комисиите на адвокатската колегия, за да стимулира етичното поведение на юристите. И така нататък. Как бе възможно да участва в такава съмнителна сделка? Беше подготвил документите, необходими за учредяването на корпорация ПЛТ, и с години беше представлявал Джо Форд. Господин Буун дори подкрепи строителството на обходния път по време на разговор у дома.

Тео призна пред себе си, че има голяма вероятност баща му да не е знаел за Стю Малцоун. Всъщност сигурно никога не го беше виждал. Може би не беше виждал нито господин Койл, нито господин Кайзър.

На Тео му се искаше да вярва, че баща му работи само за Джо Форд и прави каквото клиентът поиска от него. Тео се вкопчи в това убеждение, но все още беше смутен от откритието си.

Нямаше извършено престъпление — не от Джо Форд и със сигурност не от господин Буун. Но нещо не беше наред. Вярно, че близък роднина на семейството на господин Стак щеше да прибере солидна печалба от одобрението на обходния път, а ако се разчуеше преди гласуването, господин Стак щеше да бъде унижен и може би щеше да напусне окръжната комисия. Оповестяването на факта преди гласуването вероятно щеше да спре обходния път.

Тео обаче знаеше, че разполага с информация, която не би трябвало да има. За пореден път си беше наврял носа сред тайните документи на „Буун и Буун“ и беше допуснал очите му да видят забранени неща.

И какво трябваше да направи сега? Може би Айк щеше да знае.

До края на учебните занятия в понеделник групичката активисти бяха съставили впечатляващ списък от почти четиристотин деца, които играеха футбол в комплекса. Към инициативата беше привлечен и Чейс, осмокласник, завеян учен, компютърен магьосник и понякога хакер. Чрез заснетите автомобилни номера от Тео и Ейприл в събота във футболния комплекс екипът изготви списък на колите, пикапите и микробусите. Междувременно Чейс нападна онлайн регистъра на автомобили на окръга и след по-малко от трийсет минути беше проникнал в списъците с имената и адресите на собствениците. Те пък ги отведоха до имената на много деца.

Някои имена ги насочиха към страници във Фейсбук и имейл адреси, други не. Поне не веднага. Но колкото повече активистите обработваха списъка си, ровеха в него и го допълваха, толкова по-достоверна информация извличаха.

Планът им вече се оформяше. Дори си направиха своя страница във Фейсбук и я нарекоха „Обходен път за никъде“.

За разлика от повечето задължителни посещения в понеделник следобед този път Тео наистина искаше да говори с Айк. Към пет следобед той остави Джъдж в кантората и полетя с колелото. Офисът на Айк беше само на пет минути от „Буун и Буун“, фирмата, на която той беше станал съосновател двайсет и пет години по-рано. Тази фирма бе процъфтяла през годините, до изключването на Айк от адвокатската колегия и забраната да практикува право, когато не му бяха останали много други възможности, освен да изготвя данъчните декларации на хора с малко пари.

— Как е любимият ми племенник? — попита Айк, когато Тео се стовари на паянтовия стол.

Един и същ въпрос всеки понеделник. Тео, единственият племенник на Айк, отговори:

— Страхотно, Айк, а как е всичко в твоя свят?

Айк се усмихна и разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Ето това е моят свят. Красив е“. Не беше. Изглеждаше тесен, мръсен и потискащ, а и не беше никак щастлив.

— По-добре няма накъде — отговори той. — Искаш ли бира?

— Разбира се — отговори Тео.

Айк бръкна в малкия си хладилник, отчасти скрит зад един бюфет, и извади две напитки: бутилка бира и кутийка „Спрайт“. Тео взе зелената кутийка, а Айк отвори бирата си. Тихичко звучеше Боб Дилан.

Айк отпи продължително и попита:

— Е, как е училището напоследък?

— Училището е досадна загуба на време — отговори Тео. — Би трябвало вече да съм в колежа и да се подготвям да уча право.

— На тринайсет си, още ти е рано за колеж. Ще изглеждаш доста глупаво в кампуса с тая уста, пълна с желязо.

— Благодаря, че ми напомни, Айк.

— Засега се дръж за осми клас. Още ли имаш само шестици?

— Почти. — Тео не желаше да подема поредното мъчително обсъждане на оценките му. Изобщо не беше сигурен защо Айк си е въобразил, че има право да го тормози за бележките му. — Запознах се с Джо Форд миналата седмица — изстреля той, за да смени кардинално темата.

Айк отпи още една глътка и каза:

— Не се съмнявам, че е било адски вълнуващо. Къде?

— В кантората. Беше на среща с татко по някакъв правен въпрос. Той е човек, който смята, че е загуба на време да говори с дете.

— Ако Джо Форд не може да изкара от теб някой долар, няма да отдели време да си бърбите.

— После се отказал татко да му е адвокат. Ядосал се, когато видял във вестника мен и Джъдж и обещанието ми да се боря срещу негодниците, които искат да построят обходния път.

— Беше малко силно казано.

— Както и да е. Бях ядосан. Татко също се ядоса, когато „Буун и Буун“ изгуби толкова ценен клиент. Не съм сигурен защо нашата малка правна кантора представлява хора като господин Форд, но предполагам, че не е моя работа.

Айк дълго мълча и после каза:

— Виж, Тео, никога не съм виждал Джо Форд. Знам някои неща за него като повечето хора в града. Съмнявам се, че е мошеник. Да кажем, че е типичен бизнесмен, който непрекъснато търси нови възможности. Така е в Америка, нали? А хора като Форд се нуждаят от адвокати, затова няма нищо лошо баща ти да го обслужва по правни въпроси. Всяка кантора трябва да си плаща сметките, Тео.

— Ами ако съм видял нещо? — изтърси Тео. — В кантората, сред старите досиета, знаеш какво имам предвид, нали, Айк?

Айк го изгледа ядосано. Тео и преди си беше навирал носа в делата на кантората и беше предизвиквал проблеми, в които обикновено накрая въвличаше и Айк. Затова чичо му попита предпазливо:

— Нещо свързано с господин Форд и сделките му ли?

Тео само кимна.

— Нещо, свързано със земи около Суини Роуд и обходния път?

Тео само кимна.

— Нещо, за което сигурно не бих желал да научавам?

Тео само кимна.

— Нещо, което Бързия Форд крие?

Тео само кимна.

— Да не би пак да си хакнал дигиталния архив на кантората?

— Не, и не съм си навирал носа никъде — отговори Тео. — Гледах си моята работа, както винаги, когато се натъкнах на папки, свързани с Джо Форд. Някой ги беше оставил на масата, за да бъдат отнесени в склада.

Айк знаеше, че племенникът му невинаги си гледа своята работа в правната кантора. Бавно се изправи, протегна се, потърка брадата си, приближи се към една полица и изключи стереоуредбата. Облегна се на стената, скръсти ръце пред гърдите и започна:

— Не ми казвай нищо повече, Тео. Взаимоотношенията между адвокат и клиент са строго поверителни. Всеки клиент има правото на защита — всеки настоящ и всеки предишен клиент. Тези папки не ти влизат в работата и не е трябвало да надничаш в тях.

Изведнъж Тео се почувства отвратително. Знаеше, че Айк има право, макар да не беше очаквал да го укори толкова остро. Чичо му обаче не беше приключил:

— Не ме интересува какво пише вътре. Трябва да го забравиш, Тео. Ясно ли е?

О, да.

— Адвокатът е длъжен да защитава клиента си. Точка.

— Разбрах, Айк.

Айк се отпусна в своя въртящ се стол и впери поглед в племенника си. Последва поредната дълга пауза. Накрая Тео попита:

— Да кажа ли на татко?

— Не, просто забрави.

— Добре.

Няколко минути по-късно Тео си тръгна. Докато бавно въртеше педалите обратно към кантората, още не можеше да приеме факта, че тайната му информация ще остане заровена в една папка, прибрана в кашон дълбоко в склада на „Буун и Буун“. Не беше честно.

След последния звънец в четвъртък активистите побързаха да се съберат в театралната зала на училището. Помещението щеше да бъде свободно за трийсетина минути до репетицията за представлението на шестите класове. Господин Маунт беше извоювал трийсет минути в залата, уж за да може отборът му по дебати да проведе някаква тренировка. Бързо прередиха сцената така, че да изглежда като за дебати, с подиум по средата и с по една дълга разтегателна маса от двете страни. И понеже не ставаше дума за истински дебати, на придърпаните наоколо столове се настаниха мними зрители — десетина приятели, привикани от Тео и от Харди. За по-добро качество на видеозаписа господин Маунт постави камера на статив. Когато всички заеха местата си, той оповести, без да записва:

— И сега, Теодор Буун.

Тео се изправи зад масата си. От дясната му страна бяха Харди, Чейс и Уди, и четиримата с вратовръзки на клипс и яркожълти хирургически маски. Тео застана на катедрата и кимна на противниковия отбор, който се състоеше от Джъстин, Брайън, Дарън и Едуард, четирима доброволци от часа на класния на господин Маунт. И те бяха с вратовръзки на клипс и жълти хирургически маски. Зрителите, сред които Ейприл и няколко момчета от класа на Харди, се бяха скупчили близо до подиума. Лицата им също бяха скрити зад жълти маски.

Бащата на Харди беше купил маските онлайн. Девет долара за кутия с петдесет броя във всевъзможни цветове.

Тео рязко дръпна своята маска и погледна към камерата. Намръщи се и заяви:

— Казвам се Тео Буун, а днес проблемът, който ще разискваме, е обходният път през Ред Крик. — Той се прокашля два пъти, после покри носа и устата си с маската. До подиума имаше голяма карта на окръга, на която обходният път беше отбелязан в кървавочервено като смъртоносен разрез наред местността. Тео го посочи и каза: — Този

обходен път ще изведе шосе седемдесет и пет от град Стратънбърг в по-провинциална местност, където ще разруши петдесет къщи, няколко ферми, една екопътека и една стара църква и ще доведе около двайсет и пет хиляди автомобили и камиони дневно пред входа на началното училище „Джаксън“.

Като по даден знак зрителите започнаха да подвикват и да подсвиркват. Тео продължи:

— Освен това ще отнеме нашата част от футболния комплекс и ще прекоси река Ред Крик на две места.

Още възгласи и подсвирквания.

— Обходният път ще струва двеста милиона долара и за него настойчиво лобират бизнесмени, политици и транспортни компании на север и на юг от Стратънбърг.

Нова порция възгласи и подсвирквания.

— Сред най-засегнатите от обходния път ще е началното училище „Джаксън“, където учат около четиристотин деца от предучилищна възраст до пети клас. Не е направено надеждно проучване на шума и замърсяването в близост до училището, но основателно може да се твърди, че те ще са големи.

Като по даден знак всички се разкашляха, дори членовете на противниковия отбор в дебата. Тео драматично заяви:

— С две думи, този обходен път е лош проект, загуба на пари, опасна идея и не бива да бъде построен. — Той решително се оттегли от подиума, сякаш беше готов за юмручен бой.

Зрителите престанаха да кашлят и започнаха да аплодират.

От страна на противниковия отбор към подиума се устреми Джъстин, който заяви зад яркожълтата си маска:

— Нищо подобно, обходният път е необходим, за да може някои хора да натрупат още печалби. Превозвачите, предприемачите, свързани с недвижими имоти, строителните фирми — всички те, а и други ще спечелят огромни суми. Много е изгодно за тях, но е изгодно и за нас.

Зрителите нададоха недоволни възгласи и задюдюкаха.

— Колкото повече печелят те, толкова повече данъци ще плащат — е, поне някои от тях, — а колкото повече данъци внасят, с толкова повече средства ще разполагат нашите управляващи. Не разбирате ли?

Зрителите не разбираха и продължиха да изразяват недоволството си.

Господин Маунт пристъпи напред и каза:

— Добре, да прекъснем за момент и да премислим всичко.

Целта беше да заснемат двуминутно видео, от което трийсет секунди да бъде сцената с дебата. Режисирани от господин Маунт, направиха още един дубъл, после още един. На третия дубъл двата отбора започнаха да си крещят и да се нагрубяват: „Лъжец!“, „Мошеник!“, „Нищожество!“, с цел по-силно въздействие. Зрителите хвърляха към подиума разни неща, а Джъстин продължаваше да дърдори.

Всички лица бяха скрити зад хирургически маски, така че усмивките и смехът също бяха прикрити с лекота. Половин час по-късно Тео, Харди и господин Маунт бяха доволни. Разполагаха с достатъчно видеоматериал за страхотна първа сцена.

Заснемането на останалата част щеше да е по-трудно. За втората сцена им трябваша много повече актьори и имаше по-голяма опасност нещо да се обърка.

В сряда след училище активистите се събраха на старото игрище за софтбоул, недалече от прогимназията на Стратънбърг. Сезонът по софтбоул щеше да започне след няколко месеца и следобед игрището трябваше да е празно. Но в Стратънбърг, както и в повечето градове, не оставаше празно игрище през футболния сезон, когато треньорите все оглеждаха кварталите за открито място за някоя бърза тренировка. Дори се разразяваха схватки. Хубавият нов футболен комплекс до началното училище „Джаксън“ беше построен, за да осигури достатъчно място и да намали напрежението. Пълнеше се пет следобеда от седмицата и през почивните дни, но явно футболните игрища никога нямаше да стигат.

Всъщност не се очертаваше никакъв мач, поне не организиран. Точно в четири следобед започнаха да се стичат автомобили и велосипеди. Появиха се много играчи от отбора на Харди, „Ред Юнайтед“, и бързо се преоблякоха с екипите си. Треньорът им Джак Фортънбъри донесе чанта с топки, няколко оранжеви конуса и малка портативна врата с мрежа, а също няколко тренировъчни екипа за

„противниковия“ отбор. Другият отбор беше от нетрениращи футбол, привикани от Харди и Тео, повечето техни съученици. Общо около петнайсет играчи запълниха игрището, половината с екипи на „Ред Юнайтед“, половината с бели тренировъчни фланелки, но всички бяха с жълти хирургически маски, като че ли въздухът беше отровен. Покрай игрището родители бяха вдигнали собственоръчно изработени лозунги: СПРЕТЕ ОБХОДНИЯ ПЪТ; ЗАЩИТЕТЕ ДЕЦАТА НИ; НЕ НА ИЗГОРЕЛИТЕ ГАЗОВЕ ОТ ОБХОДНИЯ ПЪТ, и така нататък. Родителите също бяха с жълти хирургически маски. Много от възрастните бяха или от семейство Куин, или техни роднини.

За подсилване на въздействието или може би за внасяне на хумористична нотка господин Фортънбъри и господин Маунт бяха надянали обемисти противогази от Първата световна война. Не бяха истински — Харди ги беше открил онлайн за по десет долара, — но изглеждаха автентични.

Тео отговаряше за специалните ефекти и след като изчислиха посоката на вятъра двамата с Чейс пуснаха муха в кацата с меда. Без никой да ги забележи, те запалиха една димка, хвърлиха я на земята и бързо побягнаха. Лекият ветрец поде синкавия пушек във въздуха и го разнесе над игрището. Тео си беше подготвил домашното. Общината беше забранила използването на фойерверки, освен с нужното позволение, а Тео, разбира се, беше предпочел да не взема разрешение. Фойерверките обаче бяха определени като преносими средства и обекти, издаващи силен шум, когато бъдат задействани. По мнение на Тео градските разпоредби не забраняваха използването на безшумни димки. Това се беше подготвил да твърди Тео, ако го пипнеха. Но едва ли щяха да го пипнат. Кой щеше да се оплаче? Всички присъстващи бяха, така да се каже, от един отбор.

Над игрището се спусна лека мъгла и мачът започна.

Всъщност не беше мач, по-скоро няколко момчета гонеха топката и я ритяха колкото се може по-надалече. Всички кашляха и се давеха, а под безстрашните указания на Тео някои дори започнаха да припадат от задух, сякаш отровени от изгорелите газове. Тео и Харди снимаха феновете и техните лозунги, а също треньорите, които се мъчеха да крещат под противогазите. Заснеха изпълнението на една дузпа, при която вратарят се строполи като мъртъв точно когато топката прелетя край него.

Заклучителната сцена беше жалка картинка — всички играчи се бяха проснали на игрището, задъхани и хриптящи, неспособни да продължат мача, същински умиращи войници, покосени на бойното поле след жестоко сражение.

Възрастен мъж от съседна къща се появи и започна да задава въпроси.

— Откъде е този дим?

Всички вдигаха рамене.

— Добре ли сте, деца?

Отново свиване на рамене, докато децата ставаха и се разотиваха.

— Да се обадя ли на деветстотин и единайсет?

— Не е необходимо — увери го господин Маунт.

— Замърсяване на въздуха — подхвърли Тео, докато се мятеше на колелото.

В събота следобед футболният комплекс беше пълен, играеха се десет мача и колите претъпкваха паркингите. Харди беше играл сутринта и следобед беше свободен. Тео, Чейс, Уди и Ейприл се срещнаха с Харди зад началното училище, за да заснемат още една сцена. Пътят, който водеше към него, по-нататък минаваше и покрай футболния комплекс, затова движението беше доста оживено. Трябваше да внимават. Не беше престъпление да обикаляш терена на общинско училище през уикенда, но Тео не искаше любопитни хора да задават въпроси. От опит знаеше, че охраната на различните местни училища е по-небрежна нощем и през уикендите.

Членовете на групата надянаха жълтите хирургически маски и се снимаха пред голямата табела НАЧАЛНО УЧИЛИЩЕ „ДЖАКСЪН“ близо до входа, после заобиколиха зад главната сграда и отидоха на игрището. Там нямаше и следа от охрана или от други служители на училището. Тео пусна още една димка и си отдалечи. Не след дълго над игрището се понесе облак. Докато Чейс действаше с камерата, Тео, Ейприл, Харди и Уди се качиха на люлките и полетяха във въздуха. Тринайсетгодишни, те бяха твърде големи да се представят като ученици от началното училище, но жълтите хирургически маски криеха лицата им. Заснета отдалече, сцената щеше да свърши работа.

Чейс продължи да се отдалечава с видеокамерата и на разстояние от петдесет метра намери нужния кадър. Получи се доста добре — дечица на площадката, закрили лица, за да се предпазят от облака мръсни изгорели газове, който се спуска над тях.

— Идеално! — провикна се той към приятелите си. Направо идеално.

В събота вечерта Тео и Харди спаха у Чейс Уипъл. Семействата Уипъл и Буун бяха близки приятели и през уикендите децата често се събираха да спят у някого. Момчетата казаха, че искат да гледат няколко филма, но истината беше, че щяха да монтират заснетото видео. Чейс знаеше един уебсайт, от който можеш да купиш кадри на всевъзможни неща, и срещу шест долара (платени с кредитната карта на бащата на Харди) свалиха кадри на истински тирове, които се движат по натоварена магистрала, а ауспусите им бълват изгорели газове. Свалиха и кадри на четирилентови шосета, задръстени от пъплеци превозни средства. С позволението на Себастиан Райън заеха кадри, диаграми и сцени от уебсайта на Екологичния съвет на Стратън.

Качиха всичко на лаптопа на Чейс, защото той беше главният монтажист. Чейс беше способен да направи с лаптопа си повече от всеки, когото познаваха. Записваше албуми, правеше филми, създаваше комикси, разработваше научни проекти, илюстрираше разкази и водеше интерактивни разговори с деца от цял свят. На годишната компютърна олимпиада в училището той печелеше златен медал вече три поредни години, като често се състезаваше с деца, три години по-големи от него. Ако нещо беше онлайн, Чейс можеше да го намери, и то още преди другите да открият копчето за пускане. Ако някакъв софтуер съществуваше, Чейс го изучаваше за броени минути.

Гледаха, раждаха идеи и понякога спореха и накрая филмът се получи.

Започваше с черен екран и силно боботене на дизелови двигатели на големи камиони. Шумът от двигателите се засилваше паралелно с появата на екрана на надписа „Обходен път за никъде“. Бърза смяна на кадъра и се появяваше Тео на подиума — представяше се и скриваше носа и устата си с яркожълтата хирургическа маска. Докато той говореше против обходния път, камерата показваше

зрителите, до един с хирургически маски, а после — противниковия отбор. Публиката подвикваше и свиркаше, докато се вихреше дебатът. Следващата сцена, заета от ЕСС, беше виртуално пътуване по трасето на обходния път. Близко до началното училище „Джаксън“ Себастиан Райън сериозно обясняваше от екрана опасностите за учениците. Кадър на активистите, подредени за снимка до табелата на „Джаксън“, всички с жълти хирургически маски. Като звуков фон отново се разнасяше боботенето на дизелови двигатели на камиони, а картината се променяше в раздвижен кадър на деца, които весело се люлеят на люлките на площадката, докато над тях се спуска опасна мъгла.

Димката беше свършила чудесна работа и трите момчета се гордееха със себе си.

Внезапно на екрана се появяваше лицето на млада майка, която бърше сълзите си и говори за неподозираните опасности, дължащи се на прелитащите покрай началното училище два̀сет и пет хиляди превозни средства дневно. Двете ѝ деца учеха в училището. Как изобщо окръжната администрация обсъждаше подобен проект? Защо не поставеха на първо място безопасността на децата?

Следващата сцена отново беше от дебата — Джъстин обясняваше, че обходният път е необходим, за да бъдат получени поголеми печалби. Зрителите подсвиркваха и се провикваха и дори го замериха с топки от смачкана хартия. Докато той говореше, на екрана се появи кадър на четирилентов път, претъпкан с тирове и автомобили броня до броня.

Мнимият футболен мач беше кулминацията на видеофилма. Чейс режеше и монтираше и на екрана се редуваха кадри с играчите, които се мъчат да ритат топката, докато кашлят и се давят, с родителите, които гледат и надават възгласи иззад жълтите си маски и написаните на ръка протестни лозунги, и с треньорите, които се опитват да се провикват зад противогазите си. Накрая, когато всички играчи изпадаха, имаше кадър в близък план на Джъдж, седнал на скамейките със счупено краче и вързана около муцуната му жълта хирургическа маска.

На черен екран се появяваше надписът: ЗАЩИТЕТЕ ДЕЦАТА. СПРЕТЕ ОБХОДНИЯ ПЪТ.

След като изгледаха видеоматериала за втори път, момчетата просто не можеха да сдържат смеха си. Може и да беше самохвалство,

но според тях филмът беше направо блестящ. Поиграха си с него още мъничко, помонтираха още малко и в единайсет вечерта госпожа Уипъл влезе в стаята и оповести, че е време да си лягат.

Чейс попита майка си дали иска да види шедьовъра им. Разбира се, че искаше. Госпожа Уипъл отдавна не се учудваше на нищо, което излизаше от лаптопа на сина ѝ и което в по-голямата част оставаше скрито за родителите му. Предложеше ли ѝ да надникне обаче, тя никога не отказваше.

Момчетата притаиха дъх за две минути в очакване на реакцията на първия си зрител. Госпожа Уипъл се усмихваше, мръщеше се и дори се засмя, когато футболистите започнаха да се катурват на игрището.

— Много добре — каза тя след края на филма. — Отлично. Какво смятате да го правите?

— Още обсъждаме — отговори Тео.

— Не се и съмнявам. А сега заспивайте.

След като тя излезе от стаята, Чейс изпрати видеото на господин Маунт и на Себастиан Райън от ЕСС.

В пет следобед в неделя Чейс публикува филма „Обходен път за никъде“ на страницата на групата им във Фейсбук (със същото име) и в Ю Туб. Повече от двеста човека харесваха страницата и мнозинството от тях започнаха да постват линк към видеото. Себастиан Райън изпрати линк на всяка друга екологична организация, която протестираше срещу строителството на обходния път, и те на свой ред бомбардираха с имейли членовете си.

Последното нещо, което Тео направи, преди да угаси лампата в неделя вечерта, беше да погледне в Ю Туб. Хиляда осемстотин осемдесет и трима човека бяха гледали видеото, включително родителите на Тео. Те привидно одобряваха, но и се тревожеха, че синът им играе публична роля в тази нечиста политическа битка.

Когато Тео се събуди в понеделник сутринта, над три хиляди човека бяха гледали видеото. А когато пристигна на училище, това беше единствената тема за разговор сред съучениците му. На обед общият брой зрители беше четири хиляди. Когато Тео изтича нагоре по стълбите за обичайната си среща с Айк късно в понеделник следобед, зрителите бяха почти пет хиляди.

Тео беше изпратил на Айк имейл предната вечер и чичо му беше посветил почти целия си ден да разпраца линка на всичките си познати. Освен това беше прочел и много от коментарите.

— Буквално всички са положителни — каза той. — Изглежда, си напипал болното място, Тео.

Тео също беше чел много от коментарите и беше във възторг от тях. Повечето зрители явно бяха против строителството на обходния път и се радваха, че филмчето го критикува. Повечето признаваха, че са се смели на глас, когато и двата футболни отбора изпопадали в безсъзнание заради отровните газове. Не беше чудно, че имаше и критики. Някой беше нарекъл видеото „двуминутно евтино материалче, заснето от хлапета, които не гласуват, не шофират, не

плащат данъци и явно не четат вестници“. Като цяло обаче видеото се радваше на добър прием.

Айк разпита как са го заснели и Тео подробно му разказа. Изтъкна заслугата си за идеята с димките и отдаде дължимото на Харди за жълтите хирургически маски. На Айк много му допадна хрумването да включат и Джъдж, но отбеляза, че кучето изглежда доста нещастно с маската.

Посмяха се почти половин час, преди Тео да си тръгне. Нито един от двамата не спомена тайните сведения, които Тео беше открил в папката на Джо Форд. Тео определено не беше забравил, но просто не знаеше как да постъпи с тях.

След обедната почивка във вторник директорката госпожа Гладуел изпрати да повикат Тео в кабинета ѝ. Когато отиде, Тео завари Норис Флей от „Стратънбърг Газет“ да чака с обичайната си насмешлива усмивка. Флей винаги имаше вид на човек, който току-що се е измъкнал от леглото. Дрехите му бяха смачкани, косата му — рошава. Рядко се бръснеше. Тео беше виждал бездомници в центъра на града, които изглеждаха по-спретнати от Флей.

— Той твърди, че иска да говори с теб, Тео — каза госпожа Гладуел. Стояха в нейния кабинет.

— Познаваме се — каза Тео и изгледа Флей подозрително.

— Работя над материал за видеото ви — обясни Флей. — Историята е хубава и бих искал да поговоря с теб и с приятелите ти, с децата, които са заснели филма. Разпространи се като същинска епидемия, не мислиш ли? Десет хиляди са го гледали през първите трийсет и шест часа.

— Не е зле — отбеляза Тео.

— Предизвика сензация и се превърна в новина. Затова съм тук.

Норис Флей беше вездесъщ, непрекъснато душеше за някаква мръсотия, а понякога и за хубава история.

— Вие какво мислите, госпожо Гладуел? — попита Тео.

— На твоето място бих се посъветвала с родителите си, Тео — каза тя.

— Хубава идея.

Тео излезе от кабинета и се обади на майка си. Госпожа Буун категорично смяташе, че Тео е получил повече от нужното внимание по този въпрос. Но от друга страна, шумната съпротива на група ученици би могла да обърне нещата срещу обходния път. Тя предупреди Тео да внимава какво говори и най-вече да не използва любимите си напоследък думи „негодници“ и „мошеници“. Освен това го предупреди да избягва да отговаря на въпроси за димките.

След часовете Тео, Харди, Уди, Чейс и Ейприл се срещнаха с Норис Флей в празна класна стая. Господин Маунт също присъстваше и слушаше всяка дума. Очевидно Флей се беше забавлявал с филма — дори твърдеше, че е противник на обходния път — и задаваше лесни въпроси. Възхищаваше се на таланта на авторите, но беше не по-малко впечатлен и от осведомеността им относно проблемите. Бяха се подготвили старателно и знаеха за предлагания обходен път повече от някои политици, които беше интервюирал. Харди въздействащо описа пълната разруха на семейната си ферма и на живота на своите баба и дядо. Тео знаеше повече за правото на държавата да отчуждава частна собственост от някои адвокати, с които Флей беше разговарял. Както винаги, журналистът си носеше фотоапарат и направи няколко групови снимки. Не можеше да каже кога ще бъде публикувана статията, но смяташе, че ще е скоро.

В шест и половина на следващата сутрин будилникът събуди Тео и той веднага влезе в интернет, за да погледне „Стратънбърг Газет“. Изуми се. Огромното заглавие на първа страница гласеше: ПОПУЛЯРНО ВИДЕО РАЗТЪРСВА БОРБАТА ЗА ОБХОДНИЯ ПЪТ. Отдолу имаше две снимки. Първата беше цветен кадър от филма с групата активисти пред табелата на началното училище „Джаксън“ с жълти хирургически маски на лицето. Под нея беше снимката, направена от Норис Флей предишния следобед. Имената им бяха изредени под долната снимка.

Тео прочете статията със свито сърце, молейки се да не е цитиран погрешно и да не е изтърсил нещо, заради което може да го изправят пред съда. Не беше. Флей добре описваше видеоматериала, гледан вече от петнайсет хиляди човека, и дори беше публикувал линк към него. Пишеше, че видеото предизвиква доста проблеми за

членовете на окръжната комисия — и петимата били залети с гневни телефонни обаждания и още по-гневни имейли и дори били обсадени от вбесени граждани, които се появявали в кабинетите им и настоявали за среща. Флей беше посетил и началното училище „Джаксън“ и беше интервюирал няколко родители. Майка на четири деца твърдеше, че семейният ѝ кръг включва седемнайсет регистрирани гласоподаватели и че нито един от тях няма повече да гласува за човек, одобрил строителството на обходния път. Друга майка се кълнеше, че ще махне децата си от училището и ще плаща на частни учители. Гневен баща заявяваше, че организира семейства и събира пари, за да наемат адвокати, които ще се борят със строителството на пътя. Учителка от детската градина, чието име не бе упоменато по нейна молба, казваше: „Шокирана съм от липсата на загриженост за безопасността на нашите деца“.

Нищо чудно, че единственият член на комисията, склонен да говори, беше господин Мичъл Стак, агресивен както обикновено. Той твърдеше, че не е гледал видеото, но въпреки това го наричаше „детинска сензация“. Приветстваше телефонните обаждания, имейлите, писмата и личните срещи с думите: „В това е смисълът на демокрацията. Вярвам в Петата поправка и в свободното слово и подканям всички хора в моя район да изразят мнението си“. След това възхваляваше предимствата на обходния път.

— И нито дума, че зет ти ще натрупа цяло състояние, ако одобрят пътя — промърмори под носа си Тео.

Някой тихо почука и после отвори вратата. Госпожа Буун влезе и каза:

— Е, добро утро, Тео. Нямахте търпение да прегледаш сутрешния вестник, нали?

Тео се усмихна — разкрила го беше.

— Добро утро, мамо.

— Направих горещо какао — каза тя, понесла две чаши.

— Благодаря, мамо. — Тя приседна на леглото до него на сантиметри от Джъдж, който се озърташе къде е неговата чаша с какао. — Хубава статия, а?

— Много хубава — каза Тео. — Притеснявах се.

— Хубаво. Най-разумно е човек винаги да е нащрек в присъствието на репортери. Според мен обаче Норис Флей е свършил

добра работа.

— Татко прочете ли я?

— О, да. Обсъдихме я в кухнята.

— Сърди ли се?

Тя го потупа по коляното и каза:

— Не, Тео, с баща ти се гордеем. Просто се тревожим, че си се замесил в битка, в която може би не следва да участват деца.

— Защо, мамо? А децата, които ходят на училище и играят футбол там? Децата, които ще са принудени да дишат тези изгорели газове? Ами децата като Харди, чиито семейства ще изгубят имотите си, и другите, които ще изгубят дома си?

Госпожа Буун отпи още една глътка от чашата си и се усмихна на Тео. Той имаше право и тя го знаеше. Но синът ѝ не разбираше колко жестока може да бъде политиката, когато залозите са високи.

— Не дойдох да спорим, Тео. Да кажем, че с баща ти много се стараем да те закриляме.

— Аз ли не знам!

Възцари се продължително мълчание, докато и двамата се взираха в пода. Тео отпи голяма глътка и каза:

— Мамо, публичното изслушване е следващия вторник. Наистина искам да присъствам. С татко ще имате ли нещо против?

— Не, Тео, и аз ще отида. Противник съм на обходния път и искам членовете на комисията да го знаят.

— Страхотно, мамо. Ами татко?

— Той сигурно ще го пропусне. Нали знаеш, че не обича продължителните заседания?

— Да, така е.

Тя излезе, а Тео я последва долу заедно с Джъдж. Извърши сутрешния си ритуал по-бързо от друг път — душ, зъби, шини, дрехи и закуска.

Нямаше търпение да отиде на училище.

Късно през нощта на заключена врата Тео отвори лаптопа си и започна да пише писмо. Обмисляше го от дни и макар да се съмняваше, че някога ще го изпрати, държеше да го напише.

„Уважаеми Мичъл Стак,

Разполагам с документи, които недвусмислено показват, че зет ви Стю Малцоун притежава двацет процента от компания, наречена «Паркин Ланд Тръст». Джо Форд и още двама господата притежават останалата част от компанията. Имам и копие от правен документ, наричан опция, който дава на ПЛТ правото да купи двеста акра от господин Уолт Бийсън близо до Суини Роуд, ако обходният път бъде одобрен от комисията на окръг Стратън. От тези документи става ясно, че зет ви ще спечели доста от обходния път. А това е огромен конфликт на интереси за вас. Няма откъде да знам какво ви е обещал Джо Форд, ако изобщо ви е обещал нещо, но съм сигурен, че репортерите от вестниците много ще се забавляват, докато ровят из боклука ви. Ето какво ви предлагам: ако гласувате «за» обходния път във вторник вечерта, ще предам въпросните документи на господин Норис Флей от «Стратънбърг Газет». Ако гласувате «против» обходния път, съмнителната сделка между зет ви и Джо Форд никога няма да бъде спомената, поне не от мен.

Искрено ваш,
загрижен гласоподавател“

След доста проучвания Тео беше установил, че не е незаконно да изпратиш анонимно писмо. Всеки можеше да използва американските пощи, за да изпрати писмо или колет до който и да е получател, без да

разкрива самоличността си. Ако анонимното писмо не съдържаше заплаха, тогава изпрацащият го не можеше да бъде обвинен в престъпление. Стига, разбира се, този човек изобщо да бъде открит.

Беше ли незаконно да заплашваш някого? Тео с часове се бори с този въпрос. За да е налице престъпление, човекът, отправил заплаха, трябваше да има ясно намерение и способност да я осъществи. Например, ако А заплаши да убие Б, но го направи безобидно, няма престъпно деяние. И също, ако А заплаши да убие Б и наистина има това намерение, но е парализиран и в инвалидна количка, значи не е способен да осъществи заплахата си. Ако А обаче е сериозен и способен да приведе заплахата си в действие, тогава заплахата се превръща в криминално деяние.

Точно заради такива аргументи Тео обожаваше правото.

В случая с Мичъл Стак обаче отправената от Тео заплаха за публично разобличаване не можеше да бъде окачествена като престъпление, дори намерението му да бе сериозно и да беше способен да го осъществи. Защо? Защото разобличаването на корупцията беше нещо много по-различно от убийството. Разобличаването на корупцията не беше незаконно, а убийството, разбира се, беше.

Тео препрочете писмото и още повече се напрегна. Почувства се като Давид, изправен пред Голиат. Господин Стак беше влиятелен политик, който работеше в окръжната комисия цели петнайсет години, още преди раждането на Тео. Кой беше Тео да си въобразява, че ще успее да уличи такъв човек?

От друга страна, нямаше как Тео да бъде заловен, поне теоретично. Ако действително изпратеше писмото, щеше да го стори така, че никой да не може да проследи откъде е дошло то. Това бе целта на анонимната поща, нали така? Подателят се крие зад стена от потайност. Щеше да използва гумени ръкавици и нямаше да оближе марката. Всичко щеше да бъде напечатано, нямаше да има ръкописен текст, и щеше да принтира писмото в училище, където не можеха да го проследят. Щеше да го пусне в отдалечена пощенска кутия, далече от охранителни камери. Не се съмняваше, че ще успее да се справи.

Въпреки това не му се струваше редно. Изглеждаше му някак страхливо. Би трябвало да има по-добър начин да се противопоставиш на политик мошеник от това да се промъкваш тайно и да изпрацаш

неподписани писма. Само че, след като три дни непрекъснато и усилено размишлява и крои, Тео не роди друг план.

Изключи компютъра, угаси лампата, нагласи Джъдж в долната част на леглото си и се опита да заспи. Но очите му не се затваряха.

Писмото беше блъф, нищо повече. Не беше истинска заплаха, защото Тео никога не би могъл да разкрие какво знае. Никога не би могъл да покаже на Норис Флей или на когото и да било документите, вече натъпкани с цяла партида ненужни книжа в кашоните в склада на „Буун и Буун“. Тео познаваше правилата. Айк му ги беше разяснил още по-добре. От кантората не биваше да излиза нищо, свързано с тайните на клиентите.

Тогавя защо се притесняваше да изпрати писмото? С какво можеше да навреди то? Не беше престъпление. Документите на Джо Форд бяха на сигурно място. Господин Стак щеше да прочете предупреждението, веднага да разбере, че авторът му знае истината, и да се ужаси, че може да бъде разкрит. Имаше голяма вероятност анонимното писмо да принуди господин Стак да гласува против обходния път.

Редно или нередно бе това? Тео се въртя и се мята в леглото цял час под ядосания поглед на Джъдж, който го наблюдаваше в мрака. После му хрумна друго: нямаше ли писмото да разкрие делата на Джо Форд пред господин Стак? Да, определено щеше. Но пък господин Стак и бездруго знаеше за съмнителната сделка, нали? Така че писмото нямаше да го осведоми за нищо, което господин Стак вече не знаеше. А това щеше ли да е нарушение на поверителността между адвокат и клиент?

— Може би — каза Тео на глас, — а може би не.

Коремът му отново се сви и му се приходи до тоалетната. В полунощ седеше в леглото си на тъмно, приведен над лаптопа си, и нахвърляше някои нови идеи във връзка с публичното изслушване следващия вторник вечерта. Засега писмото беше забравено.

Тео спа малко, в шест и половина стана и наплиска лицето си с вода. Пусна лаптопа си и както му беше станало навик напоследък, влезе направо в Ю Туб. Видеоето за обходния път вече имаше трийсет и един хиляди зрители. Тео го изгледа отново с широка усмивка. След

това отиде на страницата на „Стратънбърг Газет“ и намери нова статия от Норис Флей на първа страница. Явно господин Флей отново беше посетил началното училище „Джаксън“ и беше намерил една учителка, която имаше да каже много неща. Името ѝ беше госпожа Руни и заедно със своите третокласници тя беше започнала да носи жълта хирургическа маска в знак на протест. Този подход бързо се бе разпространил сред третите и четвъртите класове и във вестника имаше страхотна снимка на около петдесет деца, снимани на игралната площадка, до едно с маски.

Жълтите маски — блестяща идея!

Под снимката имаше друга статия за обходния път. Губернаторът беше минал през Стратънбърг предишния ден, за да мобилизира силите и да окаже натиск за проекта. Беше говорил на обяд, организиран от Бизнес форума, и беше дръпнал обичайното си сладкодумно слово за това колко нужен е пътят за региона. Беше позирал за снимка заедно с двама членове на окръжната комисия — Мичъл Стак и Лукас Греймс. Наричаше и двамата „храбри лидери“, които не се боят да вземат трудни решения.

Взрян в очите на Мичъл Стак, Тео реши да пусне писмото.

Изчака до петък следобед. Беше изнамерил една пощенска кутия на уличен ъгъл близо до велосипедния сервиз на Гил, място, което му беше добре познато. Типичната голяма синя кутия на Американските пощи с тежък плъзгащ се капак. Доколкото успя да види Тео, по околните сгради нямаше любопитни видеокамери.

Беше подготвил три писма, всичките еднакви. Текстът беше отпечатан на обикновени бели листове като милионите във всяка правна кантора. Изказът беше променен от първоначалния вариант. Пликите също бяха обикновени и бели, но думите върху тях бяха различни. Отгоре беше написан обратен адрес на несъществуващ човек, някой си господин Тоби Клемънс, Горууд Стрийт 667, Стратънбърг. В телефонния указател нямаше такова име, а в града нямаше такава улица. Тео реши да използва обратен адрес, та пликът да изглежда по-автентично. Единият плик беше адресиран до господин Стак у дома, другият — до железарския му магазин, а третият — до канцеларията на окръжната комисия.

Събираха пощата всеки ден в шест привечер. В четири часа и десет минути в петък Тео се приближи до пощенската кутия с трите

писма в раницата си. Беше кълбо от нерви. Не можеше да определи точно защо, но имаше чувството, че върши сериозно престъпление. Почти цяла седмица обмисляше всякакви доводи „за“ и „против“, въртеше проблема отгук и оттам, търбушеше го отвътре и отвън и най-накрая взе решение. Постъпката му не беше нередна. Дори да не му се струваше съвсем правилна, не можеше да му навлече неприятности. И най-важното, току-виж, писмото спреше строителството на обходния път, спасеше фермата на семейство Куин, не допуснеше замърсяване на въздуха близо до децата и така нататък. Тео беше убеден в правотата си.

Е, беше убеден в училище и в кантората, и докато въртеше педалите на колелото си към пощенската кутия, но когато спря и извади писмата от раницата си, един глас го посъветва да не го прави. „Не пускай писмата. Не е редно и ти го знаеш. Използваш поверителна информация, която нямаш право да разгласяваш. Ако беше истински адвокат, а не дете адвокат, щеше да нарушиш етичните правила и да се забъркаш в сериозни проблеми. Не го прави, Тео.“

Сърцето му биеше като лудо, краката му бяха натежали и Тео съзнаваше, че трябва да се вслуша в съвестта си. Фактът, че нещо не е крайно погрешно, не означаваше, че то е правилно. Айк веднъж му беше казал, че в съда великите адвокати винаги се доверяват на инстинктите си. В момента инстинктът на Тео се премяташе на шеметни кълбета.

Той пхна писмата обратно в раницата си и се отдалечи с бърза крачка. Измина половин пресечка и се почувства много по-добре. Дишаше, усмихваше се, въртеше бясно педалите и раницата му беше много по-лека с писмата вътре.

За последен път Тео се бе вълнувал за някое събитие преди началото на процеса на обвинения в убийство Пийт Дъфи. Тогава неговият приятел съдия Гантри беше позволил на класа на господин Маунт да седи на балкона във величествената му съдебна зала. Зрителите бяха само правостоящи — в крайна сметка това беше най-големият процес за убийство в Стратънбърг от десетилетия, — затова Тео и съучениците му имаха късмет, че са тук.

Това обаче беше много по-различно. Публичното изслушване щеше да започне в осем часа вечерта, а два часа преди това пред сградата на окръжната администрация се струпваха групи хора. Близо до входната врата се образуваше опашка от зрители, които искаха да заемат най-хубавите места. Десетки протестиращи с лозунги крачеха напред-назад по тротоара на улицата — като че ли всички бяха против обходния път. Имаше и два телевизионни екипа.

Когато Тео пристигна на колелото си в шест и половина, той се срещна с Харди, Уди, Чейс и Ейприл и групата се организира. Намериха си място до паметника пред фасадата на сградата и започнаха да раздават жълти хирургически маски на всеки, който пожелаеше да си вземе. Бащата на Харди беше купил огромно количество и беше дошъл да им помогне. Всъщност цялото семейство Куин се появи по-рано.

Имаше нов момент в протестите. На Ейприл ѝ беше хрумвало да включат и жълта бандана с думата ОТРОВНО, изписана с големи и дебели черни букви в средата. Беше поредният им блестящ ход. Двете с майка ѝ бяха намерили плата, а служителите от едно студио за ситопечат бяха предложили услугите си безплатно. Всяко хлапе, издокарано с жълта хирургическа маска и бандана в същия цвят с думата ОТРОВНО изглеждаше като мъничък терорист. Не след дълго се образува тълпа, защото всички деца, а и доста възрастни, напиреха да получат безплатна маска и бандана. Един от телевизионните екипи забеляза суматохата и започна да снима.

В седем вечерта малкият площад пред сградата гъмжеше от стотици хора, много от тях деца в жълто от шията нагоре. На главната улица беше кола до кола и движението не помръдваше. Вратите най-сетне се отвориха и хората от тълпата се натъпкаха вътре.

За публичните изслушвания членовете на комисията се събираха в голяма зала с висок таван, широки прозорци и многобройни редове тапицирани седалки. В предната част на залата членовете на комисията се настаняваха в пет големи кожени кресла, пред които на дълга маса имаше табелки с имената им и с микрофони. Зад тях се струпваше малка армия от помощници и секретарки.

Когато Тео най-сетне успя да влезе в залата към седем и половина, всички места бяха заети и хората заставаха покрай стените. Той си намери място в дъното и докато се оглеждаше наоколо, остана смаян от жълтото море. Имаше стотици деца и всяко носеше маска и бандана. Много от родителите им също.

Появи се някакъв служител и помоли присъстващите за тишина. Комисията разглеждала друг въпрос и той призова към разбиране. Тео погледна надолу, далече напред в средата, и се взря в намръщеното лице на господин Мичъл Стак. Той беше председателят, затова седеше в средата. И петимата членове на комисията бяха бели мъже и имаха притеснен вид.

Отвориха балкона, който скоро също бе зает. Пожарникар оповести, че залата се е напълнила до разрешения предел и няма да бъдат пускани повече хора. Далече в другия край на залата Тео видя майка си. Тя не го позна, разбира се, защото почти цялото му лице беше покрито с жълт плат и на челото му се мъдреше надписът ОТРОВНО досущ като на още няколкостотин деца в залата. Тео ѝ махна, но тя не го видя. Господин Буун го нямаше.

Комисията се разпусна за почивка и членовете ѝ изчезнаха. Зрителите настръхнаха в напрегнато очакване и разговори. Противниците на обходния път, изглежда, превъзхождаха числено привържениците му с десет към едно, затова човек трудно би повярвал, че членовете на комисията ще имат смелостта да тръгнат срещу такава маса хора. След броени минути петимата се върнаха, заеха местата си и впериха поглед в препълнената зала. Не очакваха с радост следващите три часа.

Господин Стак придърпа микрофона и каза:

— Добър вечер и благодаря, че сте тук. Винаги е ободрително да видиш, че гражданите са ангажирани с актуалните проблеми. Искаме да чуем мнението ви и се надяваме да разполагаме с достатъчно време. Според правилника за вътрешния ред трябва да проведем това публично изслушване цивилизовано и порядъчно. Никакви възгласи, аплодисменти, подмятания, освирквания или викове. Никакви публични протести освен чрез средствата, които са на разположение тук, на подиума. Ще започнем с официално представяне на проекта, наричан популярно „Обходен път Ред Крийк“, което ще направят няколко представители на Държавната агенция по пътищата. Ние, членовете на комисията, ще имаме възможност да задаваме въпроси и да проведем дискусия. След това, ако времето позволява, ще изслушаме мнението на обезпокоените граждани.

Група мъже в черни костюми се изправиха и оградиха подиума. Говорител от пътната агенция се представи и зачете дълго и отегчително обобщение на проекта. След десет минути зрителите се обезсърчиха, защото обяснителната част явно щеше да отнеме цяла вечност. Първият говорител отстъпи думата на втори, експерт по проучване на пътното движение, който скоро ги заля с море от числа.

Възрастните се мъчеха да следят внимателно скучния материал. Децата нямаха шанс. На Тео му омръзна да диша през маската и направо се парализира от скука. Един възрастен зад него отбеляза полугласно:

— Опитват се да ни отегчат до смърт, за да се разотидем. Стар номер.

— Да, и освен това започнаха в осем. Трябваше да е по-рано — отговори друг.

В залата се надигна ропот. Децата мърдаха неспокойно и излизаха до тоалетната. Когато говорителят заяви безизразно и с абсолютно равен тон: „Така, второто пътено проучване е по-кратко от първото и бих искал подробно да ви го представя“, зрителите изстенаха. От време на време някой член на комисията задаваше въпрос, за да поразчупи нещата, но през повечето време говорителите и държавните експерти дърдореха, сякаш можеха да го правят с часове. Минаваше девет вечерта, а краят не се задаваше. Карти и модели се нижеха на големите екрани в предната част на залата — все същите неща, публикувани в пресата и в интернет от седмици. Нищо ново.

Присъстващите губеха търпение, но никой не си тръгваше. Стана време повечето деца да си лягат, ала родителите им явно бяха твърдо решени да останат. Какво ако са малко недоспали? Това беше далеч по-важно.

Страстите се разпалиха, когато господин Чък Черони, единственият член на комисията, който публично беше заклеймил обходния път, поде спор с експертите от агенцията. Този факт разстрои господин Лукас Граймс, голям привърженик на проекта, и двамата членове на комисията започнаха сериозна препирня. Гневът им и драматичният спор внесоха оживление във вечерта, но само за известно време. Когато двамата най-сетне се успокоиха, следващият говорител взе думата и се зае да изпълни своята част от програмата.

Беше почти десет вечерта, когато официалното представяне най-сетне приключи. Господин Стак се наведе към микрофона и каза:

— Господа, благодаря ви за информативното обобщение на проекта. А сега, както решихме вчера, даваме възможност на говорител на противниците на проекта да направи петнайсетминутно опровержение. Мисля, че сега господин Себастиан Райън ще направи това.

Зрителите, издържали двучасовото мълчание, внезапно живнаха. Докато Себастиан крачеше към подиума, през залата премина вълна от свежа енергия. Той нагласи микрофона и каза:

— Господин Стак, благодаря на комисията, че ни дава възможност да бъдем чути. — Замълча, после високо и театрално заяви: — Честно казано, господа, този обходен път е скапано хрумване.

Залата избухна в аплодисменти и възгласи, защото стотици противници на проекта най-сетне имаха шанс да бъдат чути. Тълпата крещеше и ръкопляскаше в прилив на ентусиазъм, който стъписа почти всички, най-вече петимата членове на комисията. Господин Стак вдигна ръка и спокойно изчака глъчката да утихне.

— Добре, стига толкова. Овладейте се, моля. Ако не запазите тишина, ще ви помолим да напуснете. — Държеше се учтиво, несъмнено шлифован от дългогодишен опит.

Зрителите постепенно се успокоиха, но несъмнено бяха готови всеки момент отново да забоботят. Отегчените възрастни вече не скучаеха. Сънливите деца се разбудиха. Слушаха съсредоточено

Себастиан Райън, който точка по точка излагаше критиките към проекта.

Всяка негова дума беше смислена, поне според Тео, който беше омагьосан от Себастиан на подиума. Той беше умен, спокоен, а заради брадата и по-дългата си коса несъмнено беше най-готиният оратор досега. Беше адвокат, който не влизаше в съдебна зала, а вместо това се бореше в защита на околната среда. Тео никога не си бе мислил да върши такава работа, но в момента му се искаше да е като Себастиан. Малко се срамуваше от тези свои мисли, но някак завиждаше на този човек, че е център на вниманието.

Не всички обаче бяха впечатлени. Господин Лукас Граймс и още един член на комисията, господин Бъди Класко, започнаха да обстрелват Себастиан с въпроси. Хората знаеха, че господин Граймс подкрепя проекта, а с напредването на вечерта стана ясно, че господин Класко също го подкрепя. Като се добави и гласът на господин Стак, най-шумния привърженик на обходния път, ставаха трима на двама в полза на строежа. Мнозинство. Победа.

След половинчасови разпавии и спорове Себастиан Райън започна да губи търпение, и то напълно основателно. Господин Граймс и господин Класко подеха още по-агресивно нападение и за най-несъществените дреболии. Господин Черони, противникът на пътя, се опитваше да подкрепи Себастиан и на моменти като че ли и петимата членове на комисията спореха и се сочеха с пръст. Зрителите реагираха с ропот и мърморене, дори с няколко подсвирквания след глупавите въпроси и коментари.

Себастиан беше на подиума почти час, когато положението коренно се промени. По време на кратко затишие в спора един едър и доста приятен на вид мъж на около четирийсет години застана в средата на подиума и се провикна:

— Господа, страхувате ли се да гласувате?

Резките му думи прорязаха натежалия въздух и отекнаха в залата. Въпросът допадна на зрителите, които реагираха с възгласи и подсвирквания. Някъде отзад започна скандиране: „Искаме гласуване! Искаме гласуване!“. Призивът мигновено плъзна до всяко ъгълче и след броени секунди стотици хора станаха на крака и закрещяха с пълно гърло: „Искаме гласуване! Искаме гласуване!“.

Тео също крещеше и не помнеше откога не се е забавлявал толкова.

Себастиан постъпи умно и след тази демонстрация си седна.

Председателят Стак съобразително остави тълпата да изрази мнението си. След като прозорците на залата дрънчаха около минута, той вдигна ръка и се усмихна.

— Благодаря ви. Моля ви... Да... Благодаря ви. А сега седнете, ако обичате.

Възгласите секнаха. Хората неохотно и шумно заеха местата си, поне тези, които имаха места. Тео и десетки други стояха прави вече близо три часа.

— Моля ви, без повече изблици — предупреди господин Стак. — Правилникът изисква да гласуваме тази вечер, затова ви моля за търпение.

В залата бе почти тихо. Господин Стак взе един лист, вгледа се намръщено в него и каза:

— И така, според този списък деветдесет и един човека искат да се изкажат.

Мнозина в залата въздъхнаха шумно. Часът беше единайсет и пет.

— Обикновено, когато присъстват толкова много хора — продължи господин Стак, — ограничаваме изказванията до три минути всяко. Деветдесет и един желаещи означава около двеста и седемдесет минути, тоест четири часа и половина. Не съм сигурен, че някой от нас иска да остане толкова дълго.

Господин Граймс го прекъсна:

— Но можем и да променим правилата, ако искаме, нали?

— Да, имаме това право.

— В такъв случай предлагам да ограничим броя на изказванията.

Думите му предизвикаха поредния спор между членовете на комисията, които десет минути се дърляха как да спестят време. Накрая господин Сам Макгрей, най-възрастният член на комисията, който досега беше говорил най-малко, предложи ограничение от пет изказвания по пет минути. Така събранието щеше да приключи до полунощ и щяха да бъдат чути достатъчно различни мнения. Той каза нещо, което всички знаеха — че много от изказващите се ще заявят едно и също. Другите четирима най-сетне се съгласиха и правилата

тутакси бяха променени. Господин Стак посъветва онези, които ще говорят, бързо да се консултират с приятелите и колегите си и да решат кой какво ще говори. Това предизвика известно безредие и изяде още малко време.

Стана почти единайсет и половина, докато на подиума излезе първият говорител. Беше добре облечен господин от деловите кръгове, който наистина искаше обходния път. Не каза нищо ново — задръстванията на Батъл Стрийт, които запушват движението, ключовата роля на шосе 75 за останалата част на щата, зависимото от обходния път икономическо развитие и така нататък. След това говори бащата на Харди и от името на собствениците на земя по трасето на четирилентовия път изнесе лекция за злоупотребата с правото на държавата да отнема частни имоти. Като свещеник, той бе свикнал да изнася проповеди и беше много въздействащ. Местен водопроводчик се изказа в подкрепа на проекта, защото имал осем екипа с осем пикапа и много страдал от бавното движение в града.

Тео слушаше съсредоточено, когато усети, че Себастиан Райън е застанал до него.

— Тео, свали си маската за малко — прошепна Себастиан.

Тео го послуша и попита:

— Какво има?

Себастиан се приведе към него, необичайно напрегнат, и каза:

— Виж, Тео, смятаме, че е добра идея да говориш от името на всички тези деца.

Тео зяпна и усети как по гръбнака му се стрелна неподправен страх. Не можеше да обели и дума.

— Ще говориш последен — продължи Себастиан, — а когато тръгнеш към подиума, ще накараме всички деца да те последват. Цяла тълпа ще се изправи лице в лице с комисията. Трябва да го направиш, Тео.

— Няма начин — успя да смотолеви Тео. Устата му вече беше пресъхнала.

— Разбира се, че ще се справиш. Носят се слухове, че членовете на комисията и много други хора искат да видят децата, които са заснели видеоматериала. Ти си човекът, Тео.

Всяко от стъпалата му сякаш тежеше по един тон. Докато вървеше по централната пътека, която водеше право към подиума, на няколко крачки зад строгите лица на членовете на комисията, Тео осъзна, че няма какво да каже. Нищо не беше подготвил. Нищичко. Беше ужасен, парализиран, дишаше учестено и внезапно му се прииска да избяга, да изчезне. Познато лице се появи от лявата му страна, близо до пътеката. Беше майорът, който се усмихваше гордо, стиснал юмрук, сякаш искаше да каже: „Дай им да се разберат, Тео“.

Тео усещаше, че го следват, усещаше телата, които се раздвижват зад него, виждаше как другите деца се стичат отляво и отдясно. Когато стигна на подиума, вече всички се тълпяха край него. Десетки деца, може би стотици, всички с жълтата си бойна маскировка. Млади деца от предучилищната в началното училище „Джаксън“ и по-големи ученици от активистите на Тео и Харди. Сляха се в общо жълто море край подиума и впериха поглед в членовете на комисията.

Тео неохотно се качи на подиума. Взе микрофона, смъкна го с няколко сантиметра и се помъчи да измисли какво да каже. Залата притихна и застина. Смелостта на децата накара шумните възрастни да замълчат.

Тео отчаяно се опита да си спомни всички правила и съвети, свързани с многобройните дебати, в които беше участвал, но паметта му изневери. Вдърви се като пън — за пръв път беше толкова ужасен. След няколко неловки секунди стана очевидно, че никой няма да говори вместо него, затова той се прокашля, смъкна жълтата си маска и успя да каже:

— Аз съм Тео Буун и съм осмокласник от прогимназията в Стратънбърг.

Господин Черони му се притече на помощ с бързия въпрос:

— Ти си направил видеото в Ю Туб?

— Да, заедно с няколко приятели.

Думите му предизвикаха рева на тълпата и Тео се стъписа. Видя, че хората са се изправили и крещят, и успя да се усмихне. Според последните данни сто хиляди човека бяха видели клипа и Тео допускаше, че всички в залата са го гледали, и то неведнъж.

Мигът отмина, тълпата се успокои и господин Черони каза:

— Е, благодаря за този видеоматериал, Тео Буун.

Никой от другите членове на комисията не споделяше неговата признателност, но господин Сам Макгрей неочаквано попита:

— Ти ли си момчето с кучето?

— Да, господине.

— Ако не ме лъже паметта, според вестника ти си нарекъл хората, които искат да построят обходния път, негодници или нещо такова.

Чуха се няколко възгласа от добри хора зад Тео, на които въпросът не им допадна. Той си даде сметка, че като дете има предимство. Членовете на комисията не можеха да си позволят да бъдат груби или резки с него. В крайна сметка беше само на тринайсет.

Тео отговори хладнокръвно:

— Не, господине, имах предвид негодниците, които пребиха кучето ми.

Господин Макгрей кимна, но не каза нищо повече.

— Как е кучето ти? — попита господин Черони.

— Възстановява се, благодаря. — Тук-там някой изръкопляска.

— Може ли да продължим? — попита господин Граймс с огромно раздражение.

Вече му беше дошло до гуша да гледа хлапетата пред себе си с лица, скрити зад жълти маски и бандани. В качеството си на председател, господин Стак каза:

— Имате думата, господин Буун. Не повече от пет минути.

Той изгледа гневно Тео, забол в него черните си очи. Тео не издържа на погледа му. Не можеше нито да диша, нито да мисли, нито да прави друго, освен да стои на краката си, вкопчен с две ръце за подиума, докато секундите се нижеха и всички чакаха. Сякаш всеки момент щеше да припадне.

Едно от най-трудните упражнения на господин Маунт за дебатите беше спонтанното говорене, или това да застанеш пред публика без бележки, без предварителна подготовка. Всяка от страните

влизаше в дебатите на сляпо, без да има представа какво да очаква, нито какъв е проблемът. Господин Маунт оповестяваше темата и двата отбора разполагаха с пет минути да се организират, да се подготвят и да се опитат да формулират интелигентни аргументи. Господин Маунт ги учеше, че най-важното нещо е да свържеш темата с нещо лично. С нещо, за което знаеш много.

Тео погледна към своя съюзник господин Черони и поде:

— И двамата ми родители са адвокати и за късмет, прекарвам много време в кантората им. Може да се каже, че израснах там и научих много, поне за тринайсетгодишно момче. Проучвал съм редица неща в областта на правото на държавата да отчуждава собственост, тоест да отнема имота на човек, който не желае да продава. В нашата страна правото на собственост е много важно, то е нещо, за което повечето американци мечтаят, и за мнозина от тях тази мечта се сбъдва.

Вече дишаше добре. Гласът му намираше приятен ритъм. Все още беше уплашен, но успяваше да прикрие страха си. Спомни си какво ги съветваше непрекъснато господин Маунт: „Говори бавно. Говори ясно. Говори смислено“.

Публиката притихна. Давай, Тео.

— Правото за отчуждаване на собственост се използва само в краен случай. А този случай не е такъв. Обходният път не е от жизнено значение за живота ни тук, в Стратънбърг. Всъщност животът тук ще си продължи както преди и без обходен път. Малцина може и да извлекат полза, но за повечето хора няма да има разлика. Така че по силата на закона този проект не е от жизнено значение. Ето защо държавата не трябва да използва правото си да отчуждава собственост. А и защо да го прави? — Кратка пауза за подсилване на въздействието. Току-що Тео си беше спомнил страхотна реплика, нещо, което беше чел в дело на Върховния съд. — Само защото правителството е достатъчно голямо, достатъчно силно, достатъчно богато и достатъчно властно, това не означава, че то има правото да отнема земята на своите граждани.

Думите му попаднаха право в целта и публиката реагира с поредния залп от бурни аплодисменти.

Тео беше намерил ритъма си, както и верния тон, и за миг си даде сметка, че е в светлината на прожекторите. Премести тежестта на

другия си крак, както правят адвокатите в съда, когато се обръщат към съдебните заседатели, и му се прииска да може да крачи напред-назад, но остана зад микрофона. Продължи, загледан в дружелюбното лице на господин Черони:

— Вече чухте преподобния Куин, който описа семейната си ферма. Ходил съм там. Харди Куин е мой приятел и едно от децата, които направиха видеото. Той е отраснал в тази ферма, красиво парче земя от сто акра, на което всеки от нас би желал да живее. Там има всичко — гъсти гори за лов, потоци и реки за риболов, бързеи за рафтинг, поляни, на които расте сено, километрични пътеки за походи и езда. Има къщичка на едно дърво, обор, плевня и барака за инструменти, гробище и стара селска къща, където цялото семейство Куин идва на празници и през повечето почивни дни. На предната веранда стотици членове на семейство Куин са се събирали през годините, за да пият студен чай и да си бърбят за живота. В задния двор са вдигали сватби, правили са погребения и са пекли прасенца на всеки Четвърти юли. Представете си, само си представете как с няколко булдозера Пътната агенция срива всичко със земята. Не е редно.

Няколко души от публиката шумно изразиха съгласието си.

И петимата членове на комисията бяха вперили поглед в Тео и попиваха всяка дума. Той подсили въздействието с твърдението:

— Би било злоупотреба с власт. — Смени темпото, извиси глас и продължи: — Умниците, които са проектирали обходния път, смятат, че е добра идея да пренасочат дващест и пет хиляди превозни средства дневно покрай началното училище и футболен комплекс. Най-малко десет хиляди ще бъдат големите камиони с дизелови двигатели. И тъй като никой не си е направил труда да проведе прецизно проучване за замърсяването на въздуха, ние не знаем, извинете, вие не знаете за какво говорите. Никой не знае. Струва ми се обаче, а аз съм дете адвокат, не дете учен, че последното място, на което следва да се строи четирилентово шосе, е в близост до начално училище.

Харди, Уди, Чейс и Ейприл стояха зад Тео и като по даден знак започнаха да кашлят и да се давят. Останалите бързо се включиха и около трийсетина секунди цялата тайфа в жълто се тресеше, превиваше се и се гърчеше, докато имитираше как хората се задушават от замърсения с изгорели газове въздух.

Господин Стак вдигна ръка и ги прекъсна.

— Добре, добре.

Кашлянето и давенето незабавно секнаха. Публиката страхотно се забавляваше, повечето членове на комисията и техните асистенти — също.

Тео продължи:

— За щастие, моето училище не е близо до предложения обходен път, но нека ви кажа какво се случва при нас. През последните два месеца моето училище беше принудено да съкращава програми, да уволнява преподаватели на хонорар, треньори, портиери и служители от кафето и да отменя учебни пътувания. Всяко училище в областта го прави. Защо ли? Заради бюджетни съкращения. Заради липсата на достатъчно приходи. И не само за училищата. Полицията и пожарната също уволняват служители. Правим съкращения в уличното почистване, в събирането на сметта, в поддържането на парковете и местата за отдих, във всичко. Знаете го, защото сте били принудени да орежете бюджета на окръга. — Поредната пауза, след която Тео вдигна очи, за да нанесе смъртоносния удар. — Как е възможно вие като лидери в нашата общност днес да режете бюджети, а на следващия ден да гласувате за един обходен път за никъде, който ще струва двеста милиона долара?

Публиката тутакси ревна и след секунди мнозина от скандиращите бяха на крак. Оваците продължиха и набраха сила, а Тео направи крачка назад. Господин Стак вдигна ръка, за да призове към ред, но не му обърнаха внимание. Пък и какво можеше да направи? Той умно остана седнал и мрачно заслушан във врявата. За част от секундата погледът му срещна погледа на Тео и двамата разбраха истината.

Тео знаеше, че кратичката му импровизирана реч е достигнала кулминацията си. Господин Маунт винаги ги съветваше, че е най-добре да се откажат, докато имат предимство. Мнозина оратори губят публиката си, защото говорят твърде дълго. Тео изпитваше облекчение, че е успял да стигне дотук, а и наистина нямаше какво да добави. Когато присъстващите най-сетне се успокоиха, той отново се приближи към микрофона и каза:

— Благодаря ви.

— Благодаря, господин Буун — каза господин Стак.

Беше почти полунощ. Приключило беше и последното изказване. Дневният ред беше изчерпан, оставаше само да гласуват за обходния път. Очевидно публиката нямаше да си тръгне, преди членовете на комисията да гласуват. Децата в жълто не се върнаха по местата си. Вместо това се скупчиха по-плътно едно до друго край подиума и по пътеките възможно най-близо до членовете на комисията. Хванаха се за ръце и седнаха на пода.

— Върнете се по местата си — призова ги господин Стак, но децата поклатиха глава. Нямаше да отстъпят.

Някъде в дъното на залата се изправи гръмогласен зрител и се провикна:

— Искаме гласуване!

Призивът му веднага доведе до поредните оглушителни възгласи: „Искаме гласуване! Искаме гласуване!“. Стените се разтресоха и прозорците задрънчаха, а членовете на комисията изглеждаха объркани и вбесени. Искаха да се скрият в задната стаичка, както постъпваха обикновено, и да се договорят, преди да излязат пред зрителите. Не и тази вечер, не и в този момент. Не им оставаше нищо друго, освен да гласуват.

Господин Стак отново вдигна ръка и най-сетне овладя публиката.

— Много добре, съгласно правилника за работа на тази комисия сега трябва да гласуваме. Госпожо секретар, ще проведете ли процедурата?

В края на дългата маса се изправи секретарката, която каза:

— Разбира се. Всички петима членове на комисията присъстват и гласуват. Гласувайте с „да“ за одобряване на обходния път или с „не“, ако не одобрявате проекта. Одобрението е с обикновено мнозинство. Господин Стак?

— Да.

— Господин Граймс?

— Да.

— Господин Черони?

— Не.

— Господин Макгрей?

Господин Макгрей търкаше побелелите си бакенбарди, потънал в размисъл. Най-накрая дрезгаво каза:

— Не.

Тео седеше на пода пред подиума, хванал ръцете на Харди и Ейприл, и имаше чувството, че всяко дете край него е притаило дъх. В този напрегнат момент положението не изглеждаше розово. Гласовете бяха два на два, оставаше само господин Класко, а той беше създал ясното впечатление, че иска обходният път да бъде построен.

— Господин Класко?

Гърбът на господин Класко се скова и той отметна глава назад. Плъзна ръка по устата си, размърда се неспокойно, сякаш не можеше да си поеме въздух, и накрая успя да изрече:

— Въздържам се.

Мичъл Стак и Лукас Граймс стрелнаха с уплашени погледи Бъди Класко, който не гледаше към никого. Беше зареял поглед към далечния прозорец и като че ли му идеше да се хвърли от там. Публиката се сепна, разнесе се ропот и явно никой не беше сигурен какъв е резултатът от гласуването.

Секретарката оповести спокойно:

— С два гласа „за“, два „против“ и един „въздържал се“ предложението за одобряване на проекта „Обходен път Ред Крик“ не се приема поради липса на мнозинство.

Думите ѝ предизвикаха бурни аплодисменти от станалата на крака публика. Децата от предните редове скачаха и ръкопляскаха. Родителите им се прегръщаха и пляскаха високо разперени длани за поздрав, ръкуваха се и ликуваха. Насред шумотевицата петимата членове на комисията събраха документите си и започнаха да се разотиват. Експертите от Щатската пътна агенция и привържениците на проекта грабнаха куфарчетата и материалите си и се запътиха към най-близкия изход.

Събранието беше разпуснато, но децата не си тръгваха. Скупчиха се край подиума, където Тео Буун стоеше насред множеството, наслаждавайки се на най-блажените си мигове.

Празненството започна в два следобед в събота след публичното обсъждане. Беше организирано в последния момент от рода Куин, от всичките му представители. Поканиха много хора: съседни, чиято земя и къщи също бяха застрашени, противници на обходния път, които бяха воювали срещу него, хора като Себастиан Райън и членовете на Сиера Кълб, и много от децата — „жълтата банда“, — изиграли толкова важна роля в борбата. В ясният следобед всички се събраха във фермата на семейство Куин, зад къщата, в обширния заден двор, където поколения от рода Куин бяха празнували и се бяха забавлявали.

Дядото на Харди, господин Сайлъс Куин, отговаряше за огромното барбекю. Цялата скара беше покрита с пилешко, наденички, хотдог и ребърца, а над фермата се носеше вкусен мирис. На моменти синкавият пушек от грила напомняше за димките на Тео. Бабата на Харди, госпожа Бевърли Куин, се суетеше край масата, където подреждаха истинско угощение. Фасул, зелева салата, гювечи, варени яйца с пикантен пълнеж, кочани варена царевица — храна за цяла армия.

Тео беше тук с двамата си родители и с Джъдж, чийто счупен крак вече почти беше зараснал и нямаше шина. Джъдж подскочаше наоколо с още десетина кучета. Уди, Чейс, Ейприл и още няколко приятели си подхвърляха фризби, а родителите им пиеха студен чай и си разказваха истории за знаменитата победа.

Събирането беше истинско празненство. Семейство Куин бяха дълбоко признателни, че скъпата им земя е спасена, и изразяваха благодарността си пред всички присъстващи. Когато стана време да се хранят, гостите се събраха край масата и бащата на Харди, преподобният Чарлс Куин, поде прекрасна дълга молитва. Той благодари на всички, но най-вече на приятелите, стари и нови, притекли се на помощ във време на нужда.

Свел глава, но с отворени очи, Тео погледна надолу към Джъдж, който, разбира се, беше гладен, и отправи своя лична благодарствена

МОЛИТВА.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.